

БДЕЎВУД ДАДАЧУ

СОБСТВЕНО
ПРАВОСЪДИЕ

ОБСИДИАН

Дейвид Балдачи

Собствено правосъдие

В памет на баща ми

1

Заливът Чесапийк е най-обширната делта в Америка. Дълъг е близо 320 километра, а басейнът му обхваща 166 000 квадратни километра площ; в него се вливат повече от 150 реки и потоци. Там гнездят безброй видове птици, водата гъмжи от риба, а бреговете му са любимо място за почивка на легиони туристи с техните яхти и лодки. Заливът е забележително творение на природата и смайва с красотата си, освен ако не ти се налага да плуваш в него призори, в разгара на гръмотевична буря. Тогава той е отвратително място.

Оливър Стоун изскочи на повърхността и напълни дробовете си с тежкия солен въздух. Един умиращ от жажда сред милиарди тонове вода. Продължителното гмуркане го бе отвело доста по-надълбоко, отколкото е здравословно. Но когато човек скача в разгневения океан от десетметрова скала, трябва да е доволен, че сърцето му изобщо продължава да бие. Огледа се, но не откри нищо красиво наоколо. При всяка мълния, осветяваща околността, зърваше високата скала, на която беше стоял преди миг. Прекарал не повече от минута във водата, той вече усещаше как студът вледенява костите му въпреки неопреновия костюм под дрехите. Смъкна подгизналите панталони, риза и обувки и заплува на изток. Не разполагаше с много време.

Двайсет минути по-късно се насочи към брега с натежали като цимент крайници. Някога можеше да плува цял ден, без да се умори, но вече не беше на двайсет. Дори не беше и на петдесет, по дяволите. В момента искаше само едно – твърда земя под краката си. Ролята на риба вече го изтощаваше.

Не след дълго забеляза пукнатината в скалите и заплува натам. Измъкна се от тежкия прибой с цената на огромни усилия и най-после се озова на твърда земя. Изтича към един голям заоблен камък и извади сак с дрехи, който по-рано беше скрил там. Изхлузи неопрена, избърса се с хавлиена кърпа, облече дрехите и обу леките маратонки. Напъхан в сака заедно с няколко едри камъка, непромокаемият костюм потъна в бурните води на Атлантическия океан, където по-рано бе запратена и старата снайперска пушка с оптически мерник. Отказал се от позицията на професионален килър, Стоун се надяваше да поживее като обикновен гражданин. В момента не се вълнуваше как ще си изкарва прехраната.

Пое нагоре по издълбаните в скалата стъпала. Десет минути по-

късно стигна до борова горичка. Хилавите дръвчета се огъваха под напора на силния вятър. Последва двайсетминутен крос, който го отведе до няколко паянтови постройки, готови да рухнат всеки миг. Шмугна се през прозореца на най-малката от тях в момента, в който зората започна да си пробива път през облаците. Беше тясна барака, нещо като навес, въпреки че имаше врата и дъсчен под. Погледна часовника си. Разполагаше с по-малко от десет минути. Отново се съблече и застана под ръждясалата тръба на душа, от който потече хладка застояла вода. Затърка се усърдно, отмивайки лепкавата воняща слуз на разгневения залив, а заедно с нея и евентуалните веществени доказателства. Действаше машинално, на автопилот. Съзнанието му беше твърде сковано, за да поеме управлението на тялото. Но това щеше да се промени. Голямата игра щеше да започне всеки момент. Вече си представяше тежките ботуши, трополящи подире му.

Ослушваше се за почукването. Чу го, докато се обличаше.

– Готов ли си, човече? – Гласът проникна през шперплатовата врата като котешка лапа в миша дупка.

Вместо отговор Стоун тупна длан по грубо скования под, докато се обуваше. Бързо нахлузи оръфано палто, шапка с логото на „Джон Диър“ над козирката и очила с дебели стъкла. Приглади с длан шестмесечната си посивяла брада, отвори вратата и кимна на ниския набит мъж, който го чакаше отвън. Тялото му наподобяваше кег за бира, дясното му око сълзеше, а зъбите му жълтееха от хилядите цигари „Уинстън“ и силните кафета. Наоколо очевидно не предлагаха кафе с мляко. Носеше плетена шапка на „Грийн Бей Пакърс“, избелял фермерски комбинезон, кални ботуши и протрито палто с мазни петна.

– Днес е студеничко – подхвърли той с ведра усмивка, разтърквайки месестия си нос. Запалената цигара заподскача между устните му.

На мен ли го казваш?

– Ама ще се стопли – добави кръглият мъж и надигна рекламна чаша на НАСКАР, пълна с кафе. От ъгълчетата на устата му потече кафеникава струйка.

Стоун кимна и брататото му лице помръкна, а очите му зад зацапаните лещи станаха безизразни. Сетне закуцуква след мъжа. Изкълчен навън, левият му крак го наклоняваше настрани и той изглеждаше с няколко сантиметра по-нисък.

Заеха се да товарят с дърва стар и очукан форд Ф-150 с изтрити гуми. На алеята изскочи полицейска патрулка, следвана от няколко черни автомобила. Изпод колелата им отхвърчаха ситни камъчета. От колите

слязоха късо подстригани яки мъже. Бяха облечени с тъмносини мушамени якета, на гърба на които със златни букви пишеше ФБР, а в кобуриите им имаше пистолети с пълнител от четиринайсет патрона. Трима от тях се насочиха към Стоун и кръглият мъж, а след тях забърза и топчест шериф с широкопола шапка и излъскани ботуши.

– Какво става, Върджил? – подвикна на шерифа кръглият мъж. – Пак ли е избягал някой пандизчия? Отдавна ти казвам да пратите шибаните либерали на майната им и да започнете да стреляте на месо!

Върджил поклати глава, а челото му се сбърчи загрижено.

– Този път не е пандизчия, Лерой – въздъхна той. – Убит е човек.

– Кой?

– Документи за самоличност! – заповяда един от агентите на ФБР.

– Къде бяхте двамата преди един час? – попита друг.

Лерой бавно огледа мъжете със сини якета, после се втренчи в шерифа.

– Какво, по дяволите, става, Върджил?

– Вече ти казах. Убит е човек. Важен човек, името му е...

Агентът до него рязко вдигна ръка и повтори заповедта си:

– Документите!

Лерой измъкна тънък портфейл от джоба на комбинезона си и му подаде шофьорска книжка. Един от агентите вкара номера в ръчния компютър, който извади от джоба на якето си, а друг протегна ръка към Стоун.

Той остана неподвижен, стиснал устни и гледащ с празен поглед през зацапаните стъкла на очилата. Левият му крак беше неестествено извит от коляното надолу. Изглеждаше объркан, но това беше част от ролята му.

– Той няма книжка – обади се Лерой. – Няма никакви документи. Дори не може да говори, по дяволите. Само ръмжи.

Агентите светкавично заобиколиха Стоун.

– За теб ли работи?

– Да, сър. Вече четвърти месец. Добре работи, има здрав гръб. Освен това не иска пари, а само подслон и храна. С тоя сакат крак и пилешки мозък няма да го наемат никъде другаде.

Агентите сведоха очи към изкривения крак, после се втренчиха в очилатото лице с посивяла брада.

– Как се казваш? – попита един от тях.

Стоун изръмжа и направи няколко резки движения с ръка, сякаш искаше да демонстрира някакво странно бойно изкуство.

– Мисля, че е някакъв език на жестовете – поясни Лерой. – Ама аз не му разбирам и затова дори не му знам името. Викам му „човече“ и му показвам какво искам да свърши. Горедолу се получава. Ние тук не правим сърдечни операции, а просто товарим разни боклуци.

– Кажу ми да си навие крачола да видим сакатия крак – заповяда един от агентите.

– Защо?

– Кажу ми!

Лерой се извърна към Стоун и му показа какво да прави, навивайки собствения си кракол.

Стоун се наведе и повтори движенията му с добре изиграна непохватност.

Всички се втрениха в грозния белег, пресичащ капачката на коляното му.

– Брей! – възкликна Лерой. – Нищо чудно, че не може да ходи като хората!

– Ясно, добре – промърмори същият агент и направи знак на Стоун да си смъкне крачола.

Стоун никога не беше допускал, че ще бъде благодарен на онзи боец от Северен Виетнам, който преди близо четирийсет години го рани в коляното с щика си. Шевът изглеждаше далеч по-страшен от самото нараняване, защото беше направен в джунглата, под артилерийския огън на противника. Беше разбираемо, че ръцете на доктора не пипаха уверено.

– С Лерой сме израснали заедно – обади се шерифът Върджил. – Той беше център, а аз куотърбек в училищния отбор, който спечели футболното първенство в окръга преди четирийсет години. Не е бандит, не убива никого. А другият очевидно не става за снайперист.

Агентът подхвърли шофьорската книжка на Лерой и се извърна към колегите си.

– Чист е – промърмори разочаровано той.

– Накъде сте тръгнали? – попита друг агент и огледа каросерията на пикапа, в която имаше малко дърва.

– В този час и по това време на годината само на едно място. Караме дърва на хората, които нямат време да си ги секат сами. Гледаме да ги продадем, преди да застудее. После отиваме на пристанището и оправяме едно-друго по лодката. Ако времето се проясни, може и да излезем в морето.

– Имаш лодка? – остро попита единият от агентите.

Лерой хвърли кос поглед към шерифа и кимна.

– Имам си я, истинска баровска яхта – иронично отвърна той. – От време на време излизаме в залива Чесапийк и гледаме да хванем малко раци. Много хора си падат по тия гадости тук.

– Престани с глупостите, защото ще си имаш неприятности – побърза да се намеси Върджил. – Работата е сериозна.

– Щом са убили някого, по-добре не си губете времето с нас – не му остана дължен Лерой. – Ние нищо не знаем, нищичко!

– Да сте видели някой насам тази сутрин?

– Само вашите коли. А сме на крак от ранни зори.

Стоун закуцука към пикапа и започна да прехвърля купчината дърва в каросерията.

Агентите се спогледаха.

– Да се махаме – обади се един от тях.

Няколко секунди по-късно вече ги нямаше.

Лерой се приближи до пикапа и също започна да товари дърва.

– Кой ли е убит? – промърмори на себе си той. – Бил важен. На тоя свят има много важни хора, ама и те си умират като нас. Господ знае как да бъде справедлив.

Стоун изпусна едно продължително ръмжене.

Лерой вдигна глава и се ухили.

– Човече! Това е най-умното нещо, което чух през тая скапана сутрин.

След края на работния ден Стоун се изправи пред Лерой и със знаци му обясни, че ще си тръгва. Лерой го прие съвсем спокойно.

– Всъщност изненадан съм, че се задържа толкова дълго – каза той. – Желая ти късмет. – Извади няколко смачкани двайсетачки и му ги подаде. Стоун ги прибра, потупа го по гърба и закуцука по пътеката.

След като се преоблече, нарами сака си, излезе на магистралата за Вашингтон и вдигна палец. Взе го един камион, но шофьорът му направи знак да се качи отзад, очевидно отворен от външния вид на дрипавия клошар. Стоун нямаше нищо против, защото това му даваше възможност да мисли на спокойствие. А имаше за какво да мисли. Токущо, в рамките на няколко часа, беше ликвидирал двама от най-известните мъже в страната. Направи го с пушката, която беше хвърлил в морето миг преди да скочи сред разпенените вълни.

Камионът го остави в едно от предградията на Вашингтон, наречено Фоги Ботъм, и той закуцука към стария си дом в гробището „Маунт Цион“.

Трябваше да остави там едно писмо. И да си вземе някои неща.
След което отново щеше да хване пътя.
Джон Кар, неговото alter ego, най-сетне беше мъртъв.
Имаше голяма вероятност и Оливър Стоун да го последва.

2

Къщичката беше тъмна, гробището – също. Виждаше само парата, която излиташе от устата му и се разсейваше в студения въздух. Оглежа се внимателно, защото точно в този момент не можеше да си позволи гаф. Глупаво беше да идва тук, но за него лоялността не беше въпрос на избор, а на дълг. Такъв беше. Поне това не бяха успели да му отнемат.

Остана на място в продължение на половин час, гледаше и се ослушваше. Къщичката беше под наблюдение няколко месеца, след като я беше напуснал. Знаеше го, защото бе следил наблюдателите. В крайна сметка четири месеца след изчезването му те си вдигнаха чуковете. Кое-то не означаваше, че няма да се върнат. Особено след сутрешните събития. Всяко ченге ще каже, че насилственото отнемане на живот заслужава сериозно разследване. Но на практика колкото по-известна бе жертвата, толкова по-старателно бе разследването. А в случая това означаваше, че в него ще бъде включена цяла армия.

Най-накрая, убеден, че не го наблюдават, той се шмугна под оградата в дъното на гробището и запълзя към голям надгробен камък. Напрегна мускули да го отмести, разрови пръстта и измъкна една метална кутия. Пъкна я в сака си, върна камъка на мястото му и лекичко го потупа. Името на покойника отдавна беше изтрито, но Стоун беше проучил всички, които почиваха в „Маунт Цион“. Под този камък лежеше някой си Самюъл Уошингтън, освободен роб, отдал живота си за свободата на други като него. Изпитваше симпатия към него може би защото знаеше много добре какво е да не бъдеш свободен.

Огледа къщичката, която бързо чезнеше в сгъстяващия се мрак. Анабел Конрой трябваше да е тук, защото колата ѝ беше паркирана пред портала. Преди два месеца беше идвал, но нея я нямаше. Тогава мястото изглеждаше много по-занемарено. Но той вече не можеше да се върне и да остане на този адрес, освен положен по гръб на няколко метра под повърхността на земята. След двата изстрела тази сутрин Оливър Стоун се беше превърнал в най-издирвания човек в Америка.

Запита се къде е тази вечер Анабел. Дано да бе някъде навън и да се радваше на живота. Но двете убийства със сигурност бяха водещата новина за деня и приятелите му лесно щяха да отгатнат какво се е случило. Надяваше се да не го презрат. Всъщност това беше истинската причина

за появата му тук тази вечер.

Той имаше малко приятели. И никак не му се искаше да ги излага на опасност. Федералните агенти не бяха глупаци и най-вероятно щяха да се появят скоро. С цялата си душа искаше да направи нещо повече за клуба „Кемъл“, особено след всичко онова, което членовете му бяха сторили за него. В един момент се запита дали да не се предаде. Но инстинктът му за оцеляване беше толкова силен, че мисълта да срещне смъртта доброволно му се струваше абсурдна. Не можеше да им позволи да го победят просто ей така. Трябваше да се потрудят малко повече.

Писмото в джоба му съдържаше няколко внимателно съставени изречения. То не беше самопризнание, защото това би означавало да изложи приятелите си на още по-голяма опасност. Вярно, че беше изправен пред класически параграф 22, но все пак им дължеше нещо. След живота, който беше водил, изходът можеше да бъде само един.

Този.

Извади писмото от един джоб и го нави около дръжката на ножа, който измъкна от друг джоб. Затегна го с конец, прицели се и замахна. Ножът бръмна във въздуха и се заби в една от дървените колони на верандата.

– Сбогом.

Предстоеше му да посети още едно място.

Минута по-късно пропълзя обратно под оградата, тръгна към близката станция на метрото и се качи на първия влак. По-късно, след трийсет минути ходене пеш, стигна до друго гробище.

Защо се чувстваше по-добре в компанията на мъртвите? Отговорът беше сравнително лесен: защото те никога не задаваха въпроси.

Тъмнината не му попречи бързо да открие гроба. Коленичи пред него, разчисти падналите по плочата листа и закова поглед в нея.

Тук лежеше Милтън Фарб, засега единственият покойник от клуб „Кемъл“. Но дори и мъртъв, той си оставаше член на тази неформална група от теоретици на конспирацията, които бяха настоявали за едноединствено нещо: истината.

Жалко, че техният лидер не беше спазил този принцип.

Вината за смъртта на Милтън беше само негова. Заради грешката му под този тежък камък лежеше един малко чудат млад мъж с гениален ум, пронизан от куршум край Капитолия. Мъката му по Милтън беше почти толкова дълбока, колкото мъката от смъртта на злочестата му съпруга преди десетилетия.

Спомни си онази ужасна нощ в Центъра за посетители на

Капитолия и усети как очите му се навлажняват. В съзнанието му за се-тен път изплува лицето на Милтън в мига, в който куршумът го застигна. С широко отворени, питащи очи. Споменът за последните секунди от живота на приятеля му щяха да го съпътстват до *собствената* му смърт. Тогава не успя да направи нищо за него, но се закле да отмъсти. И го стори. Още същата нощ ликвидира мнозина тежко въоръжени и добре обучени мъже, но някак механично, неспособен да надмогне шока от тази ненадейна смърт. Именно тя беше една от причините за днешните убийства. Но двата трупа не можеха да компенсират загубата на Милтън. Нито пък гибелта на съпругата му. И на дъщеря му.

Внимателно изряза един чим от гроба на приятеля си, положи кутията, а след това старателно затъпка тревата. Огледа работата си, за да бъде сигурен, че не е оставил следи, после се изправи и застана мирно, отдавайки безмълвна почит на Милтън.

Няколко минути по-късно стигна до станцията на метрото и се качи на влака за Юниън Стейшън. Там си купи билет за едно пътуване на юг, което му глътна почти всички пари. Наоколо се мотаеха няколко полицаи и цивилни агенти, които той забеляза веднага. Нямаше никакво съмнение, че тежката артилерия бе съсредоточена на трите вашингтонски летища и правеше всичко възможно да залови убиеца на шефа на националното разузнаване и на известен американски сенатор. Но железопътната мрежа явно не беше строго охранявана, сякаш убийците никога не биха прибягнали до несигурните влакове.

След трийсет минути беше в един от вагоните на „Амтрак Кресънт“ за Ню Орлиънс. Взе решението си, без да се замисля, докато гледаше информационното табло. Влакът имаше няколко часа закъснение, иначе не би могъл да го хване. По принцип не беше суверен, но прие това като знамение. Влезе в миниатюрната тоалетна, където отлепи брадата и свали очилата, след което се насочи към мястото си.

Беше чувал, че след „Катрина“ в Ню Орлиънс все още има голямо търсене на строителни работници. В такава ситуация никой не се интересуваше от дреболии като постоянен адрес и номер на социалната осигуровка. На този етап от живота си Стоун предпочиташе да не отговаря на въпроси, които биха могли да разкрият самоличността му. Възнамеряваше да потъне в човешкото множество, застрояващо наново мястото на кошмарното природно бедствие. Искаше да се превърне в един от тези хора, но последните два изстрела несъмнено щяха да му попречат. Изстрели, произведени под напора на кипящ гняв и възмущение от несправедливостта.

Докато влакът се друсаше леко в мрака, Стоун седеше, извърнал глава към прозореца, в който се отразяваше младата жена на съседната седалка. В ръцете си държеше пеленаче, а краката ѝ бяха подпрени върху омазан сак и торба, натъпкана с шишенца, памперси и бебешки дрешки. И майката, и детето спяха. Главичката му лежеше върху натежалата гръд. Стоун се обърна да погледне личицето с тройна гушка и пухкавите юмручета. В един миг очичките се отвориха и се втренчиха в него. Без плач, без никакъв звук. Просто го гледаха.

Отвъд пътеката седеше кльошав мъж, който дъвчеше купен на гарата чийзбургер. Между коленете на протърканите му дънки стърчеше кутийка „Хайнекен“. До него седеше симпатичен висок младеж с разрошена кестенява коса и набола брада. Имаше стройната фигура на бивш куютърбек от гимназиален отбор, все още без грам тлъстина. Това не беше предположение на Стоун, личеше си, че е бил такъв по униформеното яке, окичено с емблеми, надписи и лентички. Випускът, избродиран на предницата, сочеше, че е завършил гимназия преди няколко години. Достатъчно време, за да забрави славните дни, но явно нямаше с какво друго да се похвали.

От изражението на лицето му се разбираше, че е поредният недоволен от живота млад човек, който напразно чака да бъде забелязан. В един момент стана, прескочи краката на кльошавия със сандвича и тръгна по пътеката към съседния вагон.

Оливър Стоун протегна ръка и внимателно докосна пухкавото юмруче на бебето. То му отвърна с тихо гукане. Той се настани по-удобно и затвори очи. Сънят най-после дойде, за пръв път през последните два дни. Алчните типове, вършили своите престъпления по високите етажи на властта, разполагаха с опитни адвокати. Благодарение на тях или биваха оправдани, или излежаваха няколкомесечни присъди в условия, наподобяващи „Холидей Ин“, след което се завръщаха в обществото и продължаваха да крадат с пълни шепи. За разлика от тях обикновените хора като Стоун лежаха в окопите и чакаха поредното пряко попадение на свистящите снаряди, което ги отнасяше без следа.

На това му се казва добра сделка.

Е, първо трябваше да го открият. Поне това дължеше на институцията, третираща сурово своите служители. Мъжете, които ѝ бяха служили безкрайно лоялно и нерядко бяха жертвали живота си за тази страна.

Облегна се назад и отново извърна глава към прозореца. Светлините на Вашингтон бързо се топяха в мрака.

3

Телефонното позвъняване завари Джо Нокс в домашния му кабинет в Северна Вирджиния. Човекът отсреща беше лаконичен. Опирайки се на дългогодишния си опит, Нокс само слушаше, без да го прекъсва. После остави слушалката, отместа романа и навлече дъждобрана и ботушите си. Грабна ключовете на очукания десетгодишен рейндж роувър и излезе навън. Времето беше гадно – в унисон с поредната гадна задача.

Близко метър и осемдесет и пет, запазил здравето мускулесто тяло на някогашния защитник в колежанския футболен отбор, Нокс навърташе годините след петдесет. Оредялата му коса беше добре подстригана и внимателно сресана назад. Бледозелените му очи бяха човешкият еквивалент на ядрено-магнитния резонанс: сканираха абсолютно всичко. Дългите му пръсти обхванаха кормилото. Докато служеше в армията, тези пръсти бяха натискали спусъка на всякакви огнестрелни оръжия. Напусна отдалечения, потънал в зеленина квартал и излезе на Чейн Бридж Роуд в Маклийн, Вирджиния. В този утринен час движението по околоръстната магистрала със сигурност щеше да е доста оживено. Всъщност асфалтовата примка около врата на столицата винаги беше задушаваша поради трафика. Тръгна към Вашингтон, а после свърна по отклонението за Източен Мериланд. Не след дълго усети морския въздух и си представи мястото на престъплението. Убийството беше извършено току-що.

Три часа по-късно обикаляше около кадилака под тежките дъждовни капки. Картър Грей продължаваше да седи вътре, пристегнат от предпазния колан. Главата му беше раздробена от куршум на далекобойна пушка, поне така изглеждаше. Но това щеше да бъде потвърдено след аутопсията. Наоколо гъмжеше от полицаи, агенти на ФБР и криминалисти, които се шураха като мухи в буркан. Без да им обръща внимание, Джо Нокс клекна до белия надгробен камък край пътя, пред който беше забучено малко американско знаме. Беше на завоя – точно там, където автомобилната колона бе намалила скорост. Грей явно бе забелязал камъка и флагчето и бе свалил стъклото на кадилака. Любопитството му се беше оказало фатално.

Надгробен камък и американското знаме. Точно като в националното гробище „Арлингтън“. Интересен и вероятно многозначителен

факт.

Друг, не по-маловажен факт бяха свалящите се прозорци. Те сочеха, че колата не е била бронирана. Защото стъклата на бронираните автомобили бяха дебели колкото телефонен указател и изобщо не се отваряха. Това беше втората грешка на Грей.

Ти беше важна личност, Картър. Трябвало е да поискаш бронирана кола.

Нокс си даваше сметка, че това не е бейзбол. В неговия бизнес два удара бяха предостатъчни, за да те ликвидират.

Вдигна глава и огледа околността, опитвайки се да си представи траекторията на фаталния куршум. Охраната не беше видяла стрелеца, което означаваше, че позицията му е била достатъчно отдалечена от пътя, за да не бъдат забелязани нито отблясъците на оптиката, нито пламъчето от дулото.

Хиляда метра? Хиляда и петстотин? Към мишена зад прозорче с размери петдесет на петдесет сантиметра? При мрачно време и дъжд? Въпреки това куршумът беше улучил жертвата в главата.

Забележителен изстрел, откъдето и да го погледнеш. Не беше въпрос на късмет. Професионалист.

Още един многозначителен факт.

Нокс се изправи и кимна на един от униформените. Служебната му карта висеше на врата. Всички бяха наясно с пълномощията му и това ги караше да се държат на разстояние, сякаш беше заразно болен.

Може би наистина съм такъв.

Полицаят отвори вратата на автомобила с повишена проходимост. Куршумът беше попаднал в дясното слепоочие. Изходна рана нямаше. Оловото беше останало в мозъка на жертвата и щеше да бъде извадено по време на аутопсията. Разбира се, той не се нуждаеше от заключението на патологоанатом, за да научи причината за смъртта. Вътрешността на колата беше опръскана с кръв, в тапицерията се бяха набили миниатюрни парченца кост и плът. Нокс се съмняваше, че правителството ще продължи да използва това превозно средство. Съдбата му най-вероятно щеше да последва съдбата на лимузината на Джон Кенеди. Лош късмет, черна карма, все едно как се наричаше това. Някоя ВИП персона нямаше да намести задник на седалката на убития, дори да бъдеше стерилизирана.

Грей не приличаше на заспал човек, а наистина на мъртвец. Никой не си беше направил труда да затвори очите му. Кинетичната енергия на куршума беше запратила очилата му далеч встрани. Без тях Грей

гледаше втрещено всеки, който се надвесваше над него.

Нокс затвори клепачите му с длан, без да сваля ръкавицата си. Последна почит към един човек, когото беше познавал много добре. Неви-наги беше приемал методите му, но изпитваше уважение към него. Беше убеден, че в обратната ситуация Грей би изразил същата почит.

От ЦРУ вече бяха прибрали докладите и останалите документи, които Грей беше чел в онзи момент. Националната сигурност имаше приоритет над убийството. Нокс силно се съмняваше, че тези документи имат нещо общо със смъртта на шефа на ЦРУ, но човек никога не знае.

Какво ли му е минало през ума в последните мигове от живота? Когато е зърнал надгробния камък и националния флаг?

Нокс имаше предчувствието, че Грей е разбрал кой е убиецът му. Вероятно и други хора в ЦРУ знаеха. Ако наистина бе така, значи бяха решили да го оставят сам да търси следата. За миг се запита защо, после пропъди въпроса от съзнанието си. Трудно беше да се разбере какво всъщност се случва зад заключените врати на Лангли. Можеше да бъде сигурен само в едно: истината бе завоалирана повече, отколкото в криминалните романи.

Отдалечи се от колата с трупа и отправи замислен поглед към водите на Атлантическия океан.

Преди шест месеца къщата на Грей беше взривена и той по чудо беше избягнал смъртта. На път за тук Нокс беше информиран за подробностите по специално защитен телефон. Според експертите заподозрените за онзи взрив нямали нищо общо с убийството на Грей. Това било мнение от най-високо място и Нокс нямаше друг избор, освен да се придържа към него. Но той несъзнателно го складира някъде дълбоко в съзнанието си. Смяташе, че истината не можеше да бъде ограничена от условия и квалификации, ако не за друго, то поне защото един ден щяха да му трябват амуниции, за да защити собствения си задник.

Качи се в колата си и подкара към дома на Грей. Краткият оглед не му предложи нищо интересно и той се насочи към скалите в задната част на имението. В продължение на минута-две гледа как вълните с грохот се разбиват в каменистия бряг, а след това бавно вдигна очи към хоризонта. Там набираше сили буря, която по никакъв начин нямаше да помогне на разследването. Премести поглед към горичката вдясно от къщата. Навлезе между дърветата и бързо установи, че ако някой реши да използва тази пътека, със сигурност ще се озове точно над завоя, където бе извършено покушението.

Отново се обърна към скалите.

Запита се дали това беше възможно.

Ако човекът притежаваше изключителни дарби, отговорът беше ясен.

Да.

Пое към мястото на второто убийство.

На Роджър Симпсън.

Великият щат Алабама внезапно беше останал само с един сенатор.

Без дори да се е запознал с обстоятелствата около смъртта на Симпсън, Нокс знаеше, че става въпрос за един и същ убиец.

Един-единствен.

4

Анабел го видя в мига, в който стъпи на верандата. Алекс Форд също. Бяха вечеряли в Джорджтаун. „Нейтънс“ беше станал любимият им ресторант.

Анабел издърпа ножа, разви писмото и се огледа. Сякаш очакваше да види човека, който го беше написал.

Прочете го пред угасналата камина, подаде го на Алекс и мълчаливо зачака.

– Той казва да си събереш багажа и да изчезваш – вдигна глава Форд. – Тук всеки момент ще се появят хора, които ще задават въпроси. Можеш да дойдеш у дома.

– Сигурни сме за кого говорим, нали? – попита Анабел.

Очите му се сведоха към писмото.

– „Съжالياвал съм за много неща в живота си, но не мога да си простя смъртта на Милтън. Тя беше изцяло моя грешка, все едно, че сам натиснах спусъка. Направих каквото трябва и наказах виновните. Но никога няма да мога да накажа себе си достатъчно. Радвам се, че Джон Кар най-после умря. Съвсем заслужено.“ – Форд вдигна глава от листа. – Звучи като човек, който е знаел какво прави.

– Иска да кажем на Рубън и Кейлъб – добави тя.

– Аз ще имам грижата.

– Така им се пада, да знаеш – рече Анабел. – Особено след като Хари Фин ни разказа какво се е случило през онази нощ.

– Нищо не може да оправдае убийството, Анабел – поклати глава Форд. – Това е саморазправа. Абсолютно недопустима саморазправа!

– Винаги? При всички обстоятелства?

– Едно изключение унищожавя винаги правилото.

– Ти мислиш така.

– Изгори писмото, Анабел – неочаквано заповяда Форд.

– Какво?

– Изгори го веднага, преди да съм си променил мнението.

– Защо?

– То не е самопризнание, но все пак е улика. Не мога да повярвам, че ти го казвам, но трябва да го изгориш. Веднага!

Анабел взе кибрита, запали листа и го хвърли в камината. Гледаха мълчаливо как хартията почернява и се превръща в пепел.

– Оливър неведнъж ми е спасявал живота – каза Форд. – Той е най-достойният и заслужаващ доверие човек, когото познавам.

– Жалко, че не ни е изчакал да си поговорим.

– Радвам се, че не го е направил.

– Защо? – погледна го Анабел.

– Защото щях да бъда принуден да го арестувам.

– Шегуваш ли се? Току-що каза, че е най-достойният човек, когото познаваш.

– Аз съм служител на закона, Анабел. Положил съм клетва и съм длъжен да я спазвам дори когато става въпрос за приятелите ми.

– Но ти знаеше, че той е убивал и преди. Това обаче не ти правеше впечатление.

– Защото е убивал по заповед на правителството.

– И това ти е достатъчно, така ли? Само защото някой политик е казал, че така трябва?

– Оливър е бил войник, а войниците са обучавани да изпълняват заповеди.

– Включително и когато е изпитвал чувство за вина? Част от жертвите му са били невинни. Сам видя колко тежко му се е отразило.

– Уважавам морала му. Но не биваше да го прави.

Анабел скочи и го изгледа от глава до пети.

– Значи убива двама души, които напълно си го *заслужават*, но ти си готов да го арестуваш по единствената причина, че няма „правителствено пълномощие“ да го направи!

– Нещата не са толкова прости, Анабел.

Тя отметна кичур коса от лицето си и тръсна глава.

– Напротив!

– Слушай...

Анабел отиде до вратата и рязко я отвори.

– Нека се сбогуваме, преди да кажем нещо, за което ще съжаляваме. Или поне аз ще съжалявам. Освен това трябва да си стягам багажа.

– Къде мислиш да отидеш?

– Ще те уведомя.

Но от тона ѝ пролича, че едва ли ще го направи.

Алекс понечи да каже нещо, после стана и се насочи към вратата. Лицето му беше намръщено, с решително стиснати устни.

Анабел затръшна вратата след него, седна на пода с кръстосани крака и се втренчи в пепелта от последното послание на Стоун.

Съдържанието му изплува в главата ѝ, по бузите ѝ потекоха сълзи.

Неволно погледна към вратата. През последните няколко месеца двамата с Алекс бяха станали доста близки. Когато чуха за убийствата на Грей и Симпсън, моментално заподозряха истината. Не си казаха нищо може би защото си даваха сметка, че подозрението ще стане неоспорим факт в мига, в който споменат името на Стоун. Но сега, след като се разбра, че тълкуват поведението му по различен начин, между тях изведнъж се издигна стена.

Тя събра малкото си лични вещи, заключи къщичката, сигурна, че го прави за последен път, качи се в колата и подкара към близкия хотел. Бързо се съблече и си легна. Беше крайно време да поеме по пътя си. Нищо не я задържаше тук. Оливър изчезна, баща ѝ умря, а Алекс се оказа доста по-различен от представата, която си беше изградила за него. Отново се почувства сама.

Това май щеше да се окаже естественото ѝ състояние.

Желая ти късмет, Оливър Стоун.

Беше сигурна в едно: този човек се нуждаеше от всичкия късмет на света.

А може би и те. Без изключение.

5

Джо Нокс би предпочел да си е у дома с бутилка бира до него. А дори и с два пръста „Гленливет“ в чаша от дебело стъкло, настанен удобно пред пламтящата камина с роман в ръка. Той обаче беше тук. На неудобен стол, в студена и зле осветена стая, напрегнат в очакване. Но беше длъжен да е тук.

И вторият оглед приключи бързо. Подобно на бившия шеф на ЦРУ Роджър Симпсън също беше седнал. Но не в кола, а на кухненски стол с кожена облегалка, подгизнала от кръвта му. Изстрелът беше дошъл от незавършената сграда отвъд улицата, а часът на екзекуцията беше необичайно ранен. Това обясняваше липсата на свидетели. Една съвсем разумна причина според Нокс.

Единствената интересна вещ на местопрестъплението беше вестникът. Роджър Симпсън беше застрелян през сутрешното издание на многоуважавания „Уошингтън Поуст“. За разлика от Грей беше улучен в гърдите. Прицелът в главата е нещо като златен стандарт за професионалния снайперист. Разбира се, когато се цели в тялото, той има грижата да използва онези муниции, които ще нанесат фатални поражения. Но в света на професионалните килъри изстрелът в главата е като вярното куче, което никога няма да те разочарова.

И тъй, Грей в главата, а Симпсън – в гърдите. Защо?

И защо през вестника?

Последният въпрос предизвикваше особено силно безпокойство. Не защото няколко листа хартия можеха да променят траекторията на куршума, а защото стрелецът малко или много е бил принуден да гадае къде точно ще попадне той. Какво би станало в случай, че Симпсън бе държал дебела книга пред гърдите си или пък бе пхнал запалка в джобчето на ризата? Вещи, които биха останали скрити зад вестника. Те вече *можеха* да променят траекторията. Повечето снайперисти, които познаваше, не обичаха да гадаят за нищо друго, освен за това коя ще е следващата жертва.

Но след като огледа вестника, Нокс разбра защо този снайперист беше избрал изстрел в гърдите. На първата страница беше прикрепена снимка на жена, чиято глава беше отнесена от куршума. Без текст или някакви други индикации за нейната самоличност. Пошалъонът не беше забелязал нищо подозрително, а в къщата на Симпсън нямаше портиер.

Но въпреки това убиецът беше *успял* да сложи снимката във вестника. Нокс беше абсолютно сигурен, че той го е направил.

А това означаваше само едно – лично отношение. Убиецът е искал Симпсън да знае точно защо ще умре и кой ще отнеме живота му. Също като надгробния камък и националното знаме в случая с Грей. Макар и неволно, уважението му към убицеца нарастваше. Произвеждането на този забележителен изстрел, пронизал едновременно снимката и сърцето на жертвата, изискваше смайващо владееене на оръжието, внимателно планиране и изключително самообладание – качества, които дори и най-професионалните снайперисти не притежаваха.

Беше инструктирал патологоанатома да го информира за всичко необикувано, свързано със смъртоносната рана. Не хранеше надежди дори за частично възстановяване на снимката, чиито обгорени парченца бяха потънали в гърдния кош на сенатора заедно с високоскоростния куршум. Но човек никога не знае. Личният му опит сочеше, че една незначителна на пръв поглед дреболия преобръща и най-категоричните заключения на криминалистите.

Стана и изхвърли от главата си всякакви мисли за мъртъвци и огнестрелни рани.

Откъм тесния коридор се чуха стъпки. Мъжете бяха двама, с еднакви костюми и намръщени лица. Единият носеше метална кутия, наподобяваща банкова касета. Шумно я тръсна на масата и отстъпи крачка назад. Тази касета усложнява ситуацията още повече, мрачно си помисли Нокс.

По-възрастният от двамата беше много висок широкоплещест мъж с гъста бяла коса и лице, прорязано от дълбоки бръчки, които се дължаха на десетилетия кризисни ситуации. Това лице не излъчваше надежда, също като приведените рамене и уморената походка. Казваше се Маклин Хейс, бивш генерал-лейтенант от сухопътните войски, който отдавна работеше за ЦРУ, но беше запазил добрите си връзки с военното разузнаване. Нокс не беше чувал някой да се обръща към него с приятелското Мак – със сигурност заради авторитета, който се излъчваше от цялата му фигура.

– Здравсти, Нокс – кимна му Хейс. – Благодаря ти, че дойде.

– Нима имах избор, сър?

– Никой от нас няма избор.

Нокс предпочете да замълчи.

– Схвана ли ситуацията? – попита Хейс.

– Да, доколкото ми позволи краткото време.

– Останалото е тук. – Хейс почука по капака на металната кутия. – Прочети го, вникни в него и го запомни наизуст. А когато нещата приключат, го забрави до последната буква. Ясно ли е?

Нокс бавно кимна. *Тази част винаги ми е ясна.*

– Някакви предварителни заключения? – попита по-младият мъж.

Нокс не го познаваше и вече се питаше защо изобщо е тук. Може би за да пренесе тежката кутия. Но той си беше позволил въпрос и очевидно очакваше отговор.

– Двете екзекуции са дело на един и същ снайперист, който си разбира от работата. Може би недоволен бивш военен, който си го е изкарал на Грей и Симпсън. За първия е оставил надгробен камък, декориран с националния флаг, а на втория е изпратил снимка на жена, залепена на вестника му. Първо е застрелял сенатора, а след това се е появил в Мериланд за втората екзекуция. Действал е светкавично, още преди Грей да научи за убийството на Симпсън и да вземе съответните мерки.

– Сигурен ли сте, че стрелците не са били двама? – попита непознатият. – И за последователността, която споменахте?

– На този етап не съм *сигурен* в нищо – поклати глава Нокс. – Вие попитахте за предварителни заключения и аз ви отговорих.

– Начин на бягство? Стрелецът не би могъл да се оттегли по суша, без да бъде засечен.

– Скочил е в морето – отвърна след кратко колебание Нокс.

– Не си единственият, който допуска това – каза Хейс.

– Кой друг?

– Прочети досието и ще разбереш.

Нокс усети, че му прилява, но успя да се въздържи.

– Грей да е казал нещо необичайно в дните преди смъртта си?

– Шест месеца по-рано е бил замесен в някаква история. Толкова секретна, че дори на мен ми беше отказан пълен достъп до нея. Вероятно знаеш, че той беше затворен човек и не обичаше да споделя с никого. По онова време работеше в частния сектор – факт, който още повече ни ограничава. В общи линии бих казал, че става въпрос за една доста мътна история.

Нокс кимна. Грей действително беше роб на секретността.

– Тази история свързана ли е с обичайните заподозрени, които вече са извън играта? Принуден съм да призная, че чувам доста неща в тази посока.

– Не всички мислят така – отвърна младият мъж.

Нокс премести очи към по-възрастния.

– Какво по-точно означава това? – попита той. – Извън играта ли са, или не са?

Хейс се усмихна загадъчно. Този човек можеше да натрупа състояние на масите за покер във Вегас, помисли си Нокс.

– Трудно е да се каже. Както спомена колегата ми, по този въпрос съществуват различни мнения.

– Къде съм аз в тази ситуация?

– Ще пипаш внимателно, Нокс. Дяволски внимателно. – Пръстите му отново почукаха по капака на кутията. – Тук съм събрал някои неща, включително неофициални материали.

– В смисъл, че аз не би трябвало да имам достъп до тях?

Вече решително му липсваха книгата и удобствата на извънградската къща.

– Нека приемем, че е така.

– Не ми се ще куршум в тила заради това разследване – отбеляза Нокс.

– На мен също.

– Това не ми звучи утешително, сър. След като вие си пазите гърба, аз най-вероятно вече съм пътник.

– Прочети тези материали, а после се прибери у дома и помисли. Ще ми се обадиш по-късно.

– С въпроси или с отговори?

– Надявам се и с двете.

– Убиецът вероятно отдавна го няма.

Истинските професионалисти изчезват веднага след удара.

Пръстите на Хейс, тънки и издължени, отново забарабаниха по кутията. На слабата светлина приличаха на медузи.

– Може би.

– Вижте, сър. Мога да завъртя машината, а след това да докладвам за нулев резултат. За да не стане така обаче, имам нужда от параметри. Твърде отдавна съм в играта, за да ме третираг като новобранец.

Хейс се изправи, а след него и непознатият. Господарят и марионетката.

– Четеш и мислиш, а после се обаждаш. Лека нощ, Нокс. Желая ти късмет.

Нокс остана да гледа след тях, докато стъпките им заглъхваха в коридора. Самолетоносач и разрушител, храбро порещи бурните вълни на американското разузнаване. Той отмести капака на кутията, измъкна купчината документи и потъна в четене.

Късмет, рече кобратата, преди да нанесе мълниеносния си удар.

Това беше един от дните, в които Нокс искрено съжаляваше, че не е станал водопроводчик като баща си.

6

Едва задрямал, Стоун се събуди от шум, който най-вероятно се дължеше на побой. Отвори очи и се огледа. Жената до него подрусваше ревящото бебе, а тупаницата се оказа през няколко реда седалки.

Трима срещу един, всичките на около дваисет, когато тестостеронът лесно взема връх над разума. Двама държаха жертвата, а третият я налагаше. Пътниците им подвикваха да престанат, но никой не помръдваше от мястото си. Стоун се огледа за кондуктора, но не видя никаква униформа.

Биеха младежа, когото беше забелязал на съседната седалка. Същият недоволен гимназиален куотърбек, сърдит на целия свят. Върху красивото му лице се стовари кроше, което попадна върху вече отеклата лява буза. От носа му течеше кръв, а опитите му да се отскубне бяха безуспешни. Той риташе, плюеше и ругаеше, но нападателите го държаха здраво. Главният бияч се изсмя и заби тежък ритник в слабините му. Бившият куотърбек се преви на две.

Добре, стига толкова.

Стоун скочи и се спусна напред. Пръстите му склещиха китката на бияча, замахнал за поредния удар. Дръпна го рязко и едва не го събори на пода.

Младежът се извърна към него и гневът му бе заменен от насмешка.

Беше поне десет сантиметра по-нисък от Стоун, но четирийсет години по-млад и дваисетина килограма по-тежък.

– И ти ли си го просиш, старче? – изсумтя той, вдигна юмруци и зантанцува около него. Шкембето му се разтресе, месестите му ръце се размятаха, а железата, с които бяха накичени, задрънкаха. Стоун с мъка съдржа усмивката си.

– Пуснете го и всичко ще бъде наред.

– Копелето лъже на карти! – извика един от останалите, хвана куотърбека за косата и рязко го дръпна. – Лъже на покер!

– Мисля, че му дадохте добър урок. А сега го пуснете.

– Кой си ти, че да раздаваш заповеди? – изръмжа дебелакът със стиснатите юмруци.

– Хайде да спрем дотук. Ступали сте го здравата.

– Ама теб не сме.

– Опитвам се да успокоя нещата, нищо повече – отвърна Стоун и очите му пробягаха по лицата на останалите пътници във вагона, предимно възрастни хора. – Стреснахте всички.

– Не ни пука за хората! – Дебелакът заби показалец в гърдите на Стоун. – А ти, старче, ще се извиниш за безпокойството и ще се върнеш на мястото си, ако искаш да не пострадаш. Иначе ще сритам и теб. А може би пак ще го направя, защото не ми харесваш. Кво ще кажеш?

Нервите на Стоун бяха доста опънати след тежкия ден, а фактът, че тези хлапаци не го оставиха да дремне, беше като капак на всичко.

– Сам ли или ще ти трябва помощ от тези приятелчета?

– О, сам, дядка – усмихна се онзи. – И за да отложи малко ритници-те, мисля да използвам поне едната си ръка.

След тези думи замахна и Стоун бързо отмести глава.

– Охо, дядката може да танцува! – разшири се усмивката на шишкото. – Бива ли те в танците, старче? – Кракът му се стрелна напред, но Стоун успя да го сграбчи и го стегна в желязна хватка.

Жълтото му лице почервения от напрежение и той заподскача на един крак.

– Пусни ме! Пусни ме, защото лошо ти се пише!

– Имаш само още един шанс – хладно го предупреди Стоун.

Хлапакът замахна с юмрук, но не улучи.

За разлика от рамото на Стоун, което го фрасна в слепоочието. Десният му пестник се стовари право в носа на дебелака, размазвайки хрущяла му. Хлапакът се свлече на пода и започна да скимти.

Другите двама пуснаха куотърбека и се нахвърлиха върху Стоун. Първият падна като подсечен, получил премерен ритник в слабините и силен удар с глава. Другият изобщо не видя юмрука, който потъна в корема му, а после се стрелна нагоре и помля ченето му. Той рухна на пода до приятелите си, превит на две и стиснал с длани лицето си.

– Какво става тук, по дяволите?

Стоун се обърна. По пътеката тичаше закръглен кондуктор. Държеше портативна радиостанция и клещи за перфориране на билети, а фуражката смешно подскачаше на главата му.

Преди Стоун да отвори уста, единият от хлапациите се надигна и изкрещя:

– Този ни нападна!

Пътниците изведнъж се оживиха и започнаха вкупом да обясняват какво се е случило. Разнесе се неразбираема глъчка.

Кондукторът огледа тримата младежи на пода, после се обърна към

Стоун.

– Само вие сте на крака. Наистина ли ги нападнахте?

– Не, просто се защитих от тях. – Ръката му махна към нещастния бивш куотърбек, който беше седнал на пода и бършеше кръвта от носа си. – Бяха хванали това момче и го налагаха, защото мамело на карти. Опитах се да ги спра, но те се нахвърлиха върху мен.

– Добре – кимна кондукторът. – Дайте ми някакъв документ за самоличност.

– Ами техните? – направи учудена физиономия Стоун. – Аз бях само добрият самарянин. Можете да попитате всички наоколо.

– И това ще стане. Започвам с вас, а после ще обърна внимание и на останалите. Да имате нещо против?

Стоун нямаше желание да показва личната си карта. Данните от нея със сигурност щяха да влязат в рапорта на кондуктора и може би щяха да стигнат до очите на онези, които го издирваха. Да не говорим, че картата беше фалшива и нямаше да издържи на обстойна проверка.

– Защо не започнете и *свършите* с тях, а аз просто ще се върна на мястото си – предложи той. – По принцип нямам нищо общо с този скандал.

– Или ми показвате документ за самоличност, или ще се свържа по радиостанцията с ченгетата на следващата гара! – Кондукторът се обърна към младежите на пода. – Това важи и за вас!

Куотърбекът простена и изплю кръв.

– Момчето има нужда от медицинска помощ – побърза да каже Стоун, после се наведе и докосна рамото на младежа.

– Не ти ща проклетата помощ! – изръмжа той и блъсна ръката му.

Стоун се изправи.

– Мисля, че трябва да повикате лекар – каза загрижено той.

– И това ще стане, ако се наложи – кимна служителят на „Амтрак“.

– Но сега искам личната ви карта, сър!

Този май няма намерение да се откаже.

Куотърбекът се изправи с олюляване и изръмжа:

– Слизам от тоя скапан влак още на следващата гара!

– Това си е ваш проблем – сви рамене кондукторът. – Всички можете да слезете.

– Коя е следващата гара? – попита Стоун.

Кондукторът му каза.

– Ако не покажете документ за самоличност, ще се свържа с полицията! – твърдо добави той.

Стоун се замисли за миг.

– А ако и аз сляза на следващата гара?

– Нямам нищо против – рече униформеният, но в очите му се появи подозрение, което не се хареса на Стоун.

Кондукторът се извърна към натръшканите хлапаци.

– Ставайте и сядайте на местата си! Само да мръднете, и ще влезете в ареста! Не се шегувам!

Работата беше на път да се оправи, но точно в този момент се обади онзи с шкембето.

– Искам да повдигна обвинение срещу тоя мръсник! – изскимтя той и посочи Стоун.

– А пък този сигурно ще поиска да повдигне обвинение срещу теб – отвърна кондукторът, сочейки куотърбека. После се извърна към Стоун. – Този човек също. Защото, доколкото разбирам, вие тримата първи сте го нападнали. Какво ще кажеш по въпроса?

Дебелият изсумтя, сви рамене и промърмори:

– Майната му. Да забравим всичко.

– Това е първата умна приказка, която чувам от теб. Следващия път гледай да не правиш скандали в моя влак! Ние от „Амтрак“ не си поплюваме.

След тези думи кондукторът се обърна и продължи към дъното на вагона.

Стоун се върна на мястото си, все още кипящ от гняв. Защо се беше забъркал, по дяволите? Сега се налагаше да прекъсне пътуването.

– Много сте смел – обади се жената до него. – Къде сте се научили да се биете така?

– Едно време бях скаут – разсеяно отвърна той.

– Скаут ли? – погледна го смаяно жената. – Шегувате се!

– По мое време скаутите бяха по-смели момчета, госпожо.

После на лицето му се появи лека усмивка.

– Много добре постъпихте – рече жената.

Усмивката на Стоун се стопи.

Не съм, защото се прецаках.

7

Кейлъб Шоу и Рубън Роудс бяха в мрачно настроение още преди появата на Алекс Форд в апартамента на Кейлъб. Но когато научиха последните новини, напълно се сринаха.

Кейлъб си сипа чаша шери и бързо започна да лапа мазен чипс – един от вредните навици, с чиято помощ бореше нервността. А такива навици притежаваше в изобилие.

– Още колко трагедии трябва да преживеем? – отчаяно възкликна той.

– Значи той е убил Симпсън и Грей? – подхвърли Рубън.

– Не го е обявил на всеослушание, но по всичко личи, че е така – кимна Алекс.

– Тези гадове си го заслужаваха – отсече Рубън.

– Но убийството си е убийство.

– А ти забрави ли какво му причиниха? Да са прекарвали дори един ден в затвора? Не!

Алекс беше готов да спори на тази тема, както беше спорил с Анабел. Но благоразумието му все пак надделя.

– Къде е сега според теб? – попита Кейлъб.

– Бяга – въздъхна Алекс. – Няма да се учудя, ако федералните ти звъннат на вратата и започнат да задават въпроси.

– Аз не знам нищо! – отсече Рубън.

– Хубаво си помисли по този въпрос – предупреди го Алекс. – За лъжесвидетелстване ще ти лепнат няколко години, без да им мигне окото!

– Няма да кажа нищо, което да ги насочи по следите на Оливър! – тръсна глава Рубън. – Очаквам и от теб същото.

– Моето положение е малко по-различно – мрачно въздъхна Форд.

– Ти приятел ли си на Оливър, или не? Доколкото си спомням, той ти е спасил живота.

– Да, така е. Но аз му върнах услугата, ако случайно си забравил.

– А онзи медал, с който те наградиха за разбиването на голяма шпионска мрежа?

– Отлично разбирам какво искаш да кажеш, Рубън.

– Май не разбираш! – изръмжа едрият мъж и се изправи пред агента на Сикрет Сървис. Форд беше доста висок, но Рубън стърчеше над

него. – Кажеш ли им нещо, което да ги насочи към Оливър, ти чисто и просто ставаш предател!

– Не е нито чисто, нито просто, Рубън – въздъхна Алекс. – Аз съм федерален агент и съм дал клетва да спазвам закона.

– А какво мисли Анабел по този въпрос?

– Това изобщо не ти влиза в работата!

– Май и тя е на моето мнение, а?

– Спрете, моля ви! – простена Кейлъб. – Оливър със сигурност не иска да ни види скарани.

– Не става въпрос за скарване, Кейлъб – поклати глава Рубън. – Нещата са ясни – или си приятел на някого, или не си! Много ми се ще тук присъстващото суперченге да каже чия страна избира!

Алекс се втренчи в лицето му.

– Заплашваш ли ме?

– Оливър извървя пътя до ада и обратно заради Симпсън и Грей. Радвам се, че са мъртви. Честно си признавам, че и аз с удоволствие бих им пуснал по един куршум в главите!

– За което щеше да влезеш в затвора.

– Ами да. Като те слушам какви ги дрънкаш, май и Хитлер е заслужавал съдебен процес.

– Какъв ти е проблемът, за бога? Защо ме нападаш, сякаш съм против Оливър?

– Защото така ми се струва!

– По-добре да си вървиш, Алекс – обади се Кейлъб. – Моля те!

Форд отмести поглед от кръвясалите очи на Рубън към измъченото лице на Кейлъб. Поколеба се за миг, после си взе палтото и излезе.

Толкова по въпроса за клуб „Кемъл“. Край. Точка. Вече беше сигурен, че никога повече няма да види Анабел.

Потънал в грижите си, той изобщо не забеляза двамата мъже, които го наблюдаваха от колата си. Скочи зад кормилото и подкара, а мъжете подкараха след него. Други двама дебнеха пред апартамента на Кейлъб. Преследването беше започнало.

8

Влакът потегли от гарата, която се оказа някакъв зле осветен перон от грубо сковани греди. Стоун погледна куотърбека, а след това насочи вниманието си към тримата хлапаци, които стояха на няколко метра от тях и очевидно изгаряха от желание за реванш.

Метна сака на гърба си и хвана момчето за ръка.

– Да вървим.

То рязко се дръпна.

– Никъде няма да ходя с теб!

– В такъв случай пак ще си имаш работа с онези тримата.

– Те искат теб, а не мен. Нали ти им срита задниците?

– Но с *теб* им беше по-лесно, нали? Кой от двамата ни ще изберат според теб?

Лицето на момчето за пръв път доби по-замислено изражение.

– Е, виждам, че успех да привлече вниманието ти – рече Стоун. – Ще ми кажеш ли като за начало откъде идваш?

– От дома. Тръгнах си, завинаги. Искам да имам собствен живот.

– Това чувство ми е познато. Но при създадите се обстоятелства май ще е по-разумно да се прибереш обратно, да си сложиш лепенка на носа, а после да започнеш пътешествието си наново. Имаш ли родители?

– Майка.

– А къде живееш?

Момчето хвърли гневен поглед към тримата, които продължаваха да ги гледат.

– Не искам да се връщам там! Току-що се магнах от проклетото място!

Стоун плъзна поглед по кожата му яке.

– Имаш фигура на спортист.

– Най-добрият, който някога се е раждал в онези дупка! Но виж ме докъде стигнах.

– Малцина пробиват в професионалния спорт – каза Стоун. – Но това не означава, че не си заслужава да опиташ, нито пък, че си се провалил.

– Мерси за нравоучението – процеди през зъби хлапакът. – Направо ми промени живота.

– Виж какво, синко – въздъхна Стоун. – Аз също си имам проблеми. Ако през следващите пет секунди не се разберем като нормални хора, оставям те на онези хиени.

– Какво искаш от мен?

– Каж ми как се казваш и откъде си.

– Дани. Дани Райкър. Сега доволен ли си? А ти как се казваш?

– Бен – отвърна без колебание Стоун, използвайки името на баща си. – А откъде си, Дани Райкър?

– От Дивайн, Вирджиния. Затънтено миньорско градче.

– Колко е далеч оттук?

– На три часа с кола.

– И майка ти е там, така ли?

– Да.

– А ти я остави сама в затънтеното градче?

– Бъди спокоен, не е сама.

– Имаш ли пари за обратния път?

– Може би.

– Сигурен ли си? Или изгуби всичко по време на покера? Тримата твърдят, че си измамник.

– Казват го, защото си нямат понятие от покер.

При тези думи хлапакът се извърна към онзи с шкембето и ехидно подхвърли:

– Нали така, дебелак?

– Накъде беше тръгнал с влака? – продължи разпита Стоун.

– Не знам. Някъде, където не копаят въглища.

– Работил ли си в мината?

Дани бавно поклати глава.

– Гладен съм – каза той и тръгна към неприветливата сграда на ъгъла, на чиято фасада мъждукаше неоновото „Г“ – последната буква от табелата „Ресторант“.

Стоун се обърна към хлапациите, които продължаваха да висят на перона. В ръката на дебелия проблясваше нож. Вече беше убеден, че ако зареже Дани, тримата ще му видят сметката. През годините беше убивал много хора. Май дойде времето да спаси поне един, отклонявайки се от първоначалния план.

Хапнаха на бара. От време на време Стоун се обръщаше да хвърли поглед към компанията на дебелия, която се беше настанила в едно от сепаретата пред бургери с пържени картофи и ги гледаше лошо над халбите с бира.

Когато приключиха, Стоун се надигна да отиде на касата, но Дани остави някакви пари на масата и се изправи.

– Благодаря, че ми помогна във влака – промърмори някак безразлично той.

– Моля.

– За твоите години се биеш доста добре.

Каза го с особен тон, който изобщо не прозвуча обидно.

– Може би не съм толкова стар, колкото си мислиш. Просто ми е бил труден животът.

– Че на кого не е?

– А сега накъде?

– Някакъв умен тип беше казал, че ако човек престане да върви напред, умира.

Наистина е така, помисли си Стоун. В момента аз правя именно това.

Тръгнаха да излизат. Шкембето и двамата му спътници ги пресрещнаха на вратата.

– Къде, по дяволите, сте тръгнали?

– Нали знаеш, че мога да ти наместя носа по начина, по който го изкривих? – приятелски го попита Стоун.

– Само опитай, мръсноко! – размахна ножа онзи. – Хубавичко ще те подреда!

Реално погледнато, предметът в ръката му трудно можеше да се нарече нож. Острието му беше твърде късо, а дебелият младеж го държеше прекалено непохватно, за да представлява опасност.

– Добре – кимна Стоун. – Всичко хубаво.

Двамата с Дани понечиха да заобиколят групичката, но дебелакът замахна с ножа.

Секунда по-късно беше на колене, притиснал шкембето си с две ръце. Дани разтърка кокалчетата си и го погледна злобно.

– Един на един не е чак такъв кеф, нали, свинчо?

Онзи замахна, но юмрукът му само се плъзна по коляното на Дани. Куотърбекът вдигна ръка за втори удар, но после само го блъсна на земята, обърна се към Стоун и с усмивка каза:

– Да биеш паднал човек не е спортменско, нали?

Стоун стрелна с очи двамата приятели на дебелия, които очевидно се колебаеха дали да нападнат, или да се спасяват.

– С вас съм приключил, момчета – подхвърли спокойно, но същевременно заплашително той. – Ако след една секунда не вдигнете тая

торба и не изчезнете, и двамата ще изпаднете в кома!

Наведе се, взе ножа и с ловко завъртане на китката го запрати към фасадата на ресторанта, отстояща на около три метра от тях. Острието се заби в дървото с глух тътен. В следващия миг двамата приятели на дебелия вече се препъваха по тъмната улица, придържайки го под мишниците.

Дани гледаше забития в стената нож с увиснало от изненада чене. После се опомни, измъкна го от дървото и го хвърли в близката кофа за боклук.

– Къде си се научил на това? – попита той.

– По летните лагери. Какво решаваш, Дани? Ще се върнеш ли у дома да си сложиш лепенки, или ще продължаваш да куцукаш напред, търсейки други задници като тези, от които току-що се отървахме?

– Ще се върна у дома. Но най-много за два дни.

– Това вече ми звучи като някакъв план.

– А ти?

– Ще остана тук за през нощта. После ще взема следващия влак на юг. Уморих се от студа.

Изобищо се уморих.

Бавно поеха по улицата.

– Не съм ги мамил на карти – внезапно се обади Дани.

– Вярвам ти.

– Откъде накъде?

– Не ми изглеждаш толкова тъп, че да правиш номера, когато си сам срещу трима. Как мислиш да стигнеш до Дивайн? Има ли влак дотам?

Мярна черен седан, който се движеше бавно. След секунди шофьорът спря до патрулната кола на ъгъла, свали стъклото и каза нещо на ченгетата. Номерът на задната броня беше служебен, в бял цвят.

ФБР? Тук? Дали онзи кондуктор не беше заподозрял нещо и не ги беше повикал?

– Дивайн е доста уединено място, нали? – обърна се към Дани той.

Очите на младежа се спряха на двете коли, после върху лицето на Стоун. Очевидно беше забелязал реакцията му.

– Ще ти го кажа по друг начин – отвърна той. – Дивайн е място, където отиваш само ако страшно много искаш да го намериш. Не спирам да се учудвам, че все още се срещат хора с такива желания. А когато най-сетне го намериш, единствената ти мисъл е как час по-скоро да се махнеш.

– Звучи ми добре.

– Какво?

– Да вървим.

– Майтапиш се, нали? Казвам ти, че там е адът.

– Не, Дани, мисля, че не е.

– Защо си толкова сигурен?

Защото вече съм бил в ада. Но той не беше във Вирджиния.

Джо Нокс бавно подкара към дома си. Беше изчел всички документи в металната кутия. Повечето от тях съдържаха стряскаща информация, но когато тегли чертата, стана ясно, че тя няма да помогне с нищо на конкретното му разследване. ЦРУ умееше да заличава следите си, а в случая беше надминало себе си. Все пак Нокс успя да изрови няколко факта, чиято съпоставка водеше до любопитни заключения.

Взривяването на къщата на Грей преди шест месеца се оказа свързано с някаква тайна операция на ЦРУ срещу руснаците, проведена през 80-те години. Подробности за нея липсваха и едва ли някога щяха да се появят. А свързващото звено беше повече от неясно. Нямаше имена. Един от документите в кутията успя да предизвика смайване дори у ветеран като Нокс. Информацията в него доказваше, че в недовършения Център за посетители на Капитолия е имало престрелка, която съвпаднаше по време с взривяването на къщата на Грей. Във въпросната престрелка бяха загинали неуточнен брой въоръжени агенти на ЦРУ, но обстоятелствата около тяхната смърт бяха скрити от изключително ефективната дезинформационна машина на Управлението. По всичко личеше, че зад тази операция е стоял Грей, въпреки че тогава официално не беше вече директор. Кой беше ликвидирал тези бойци и защо изобщо са били там, си оставаше загадка.

Престрелка в периметъра на Капитолия? Грей с всичкия си ли бил?

В досието имаше индикации, че се е срещнал със сегашния директор на ЦРУ, започнал като служител в Управлението, но с напълно изсушен мозък след няколко години в Конгреса. Едно изцяло политическо назначение, от което нямаше полза. Нокс не знаеше дали ще може да разговаря с този човек. Маклин Хейс му даде да разбере, че в Управлението все още са раздвоени по въпроса как ще се процедира по време на разследването и дали *изобщо* ще се процедира.

Грей беше направил и тайна визита в Кемп Дейвид, провеждайки разговор на четири очи с президента. Нокс подозираше, че информацията за тази визита е сред онези, които не са били предназначени за очите на Маклин Хейс. Шансовете му да разпита президента на Съединените щати за въпросната визита едва ли бяха по-големи от вероятността да се самоzapали под душа.

Една от най-интересните информации в досието се отнасяше до вече закритото специално звено на ЦРУ, носещо названието „Три шестици“. За хората на високи постове в Управлението то беше известно като „екип за политическа дестабилизация“, докато обикновените агенти го наричаха просто „отряд за мокри поръчки на правителството“. „Трите шестици“ беше една от най-ревниво пазените тайни на ЦРУ. Официално тази държавна институция не се занимаваше с убийства, мъчения и противозаконно задържане. Нито пък с измами, лъжи или кражби. За нещастие медиите бяха успели да се доберат до част от тъмното ѝ минало, което беше довело до редица неприятни материали. Заставайки на страната на Управлението, Нокс бе разстроен от разкритията на печата. Но в личен план ненавиждаше тази негова дейност. Даваше си сметка, че смъртта на някои хора е определено изгодна за правителството на САЩ, но все пак продължаваше да вярва, че основното предназначение на ЦРУ е да събира и анализира поверителна информация, а не да се занимава с убийства и изтезания за изтръгване на признания.

Грей даваше да с разбере, че няколко души от „Три шестици“ са били убити, ала Нокс не можеше да узнае дали тяхната смърт има нещо общо с тайната операция в бившия Съветски съюз. Според информацията на един от личните охранители на Грей в нощта на взрива бившият шеф на разузнаването бе приел в дома си някакъв човек, който впоследствие бил открит и разпитан от ФБР. Оказало се, че той работи на едно от вашингтонските гробища. Маклин Хейс загатна, че именно този човек е подхвърлил предположението за скок от скалата след взривяването на къщата на Грей.

Нокс мрачно се усмихна на името, с което въпросната личност се беше представила на агентите на ФБР. *Оливър Стоун*.

Луд ли бе този „Оливър Стоун“, или не? По-скоро второто, защото Картър Грей едва ли би поканил в дома си откачалка. При огледа на разрушената къща бил придружаван от агент на Сикрет Сървис – един доста любопитен факт. Май трябваше да се запознае с агент Алекс Форд.

Последната интересна информация беше свързана с неотдавнашно то разравяне на един гроб в националното гробище „Арлингтън“, извършено по заповед на Грей. Ковчегът на някой си Джон Кар бил откран в централата на ЦРУ. Нокс нямаше сведения за резултатите от тази акция и не знаеше кой всъщност се е оказал в ковчега. Но архивите сочеха, че Кар е бил боец със завидни умения, провел множество успешни акции, който в даден момент просто бе изчезнал.

Инстинктът му нашепваше, че човек с качествата на Кар да убива

безпогрешно най-вероятно е бил член на „Трите шестици“. Повечето от хората в някогашния специален отряд бяха служили в армията. Но когато името на Кар бе изчезнало от официалните архиви, „Трите шестици“ все още бяха действали много активно. Факт, който повдигаше доста въпроси без отговор.

Стигна до дома си и вкара колата в гаража. В следващия момент вратата на кухнята се отвори и на прага се появи дъщеря му Мелани. Предишния ден се беше обадила да го покани да хапнат навън днес, но след спешното повикване на Маклин Хейс той звънна да я предупреди, че няма да успее.

Откъм кухнята долетя приятният аромат на топла храна. Мелани го прегърна и го побутна да влезе, после взе палтото му.

– Мислех, че адвокатите на големите фирми са прекалено заети, за да готвят за себе си, камо ли за някой друг – рече Нокс.

– Не бързай да изразяваш мнение, преди да опиташ какво съм сготвила. Нямам никакви претенции, че ме бива в кухнята, пък и не разбирам от здравословно хранене. Това е една смела идея, нищо повече.

Мелани приличаше на покойната съпруга на Нокс, но имаше нещо и от баща си. Висока и стройна, с опъната назад червеникава коса, тя беше завършила Юридическия факултет на Вашингтонския университет и правеше бърза кариера в една от влиятелните юридически кантори на столицата. По-голямото дете в семейството, синът му Кени, беше морски пехотинец в Ирак. Мелани беше поела задължението да се грижи баща ѝ да не умре от глад и да не страда твърде силно от скорошната загуба на майка ѝ, с която беше живял в продължение на трийсет години.

Вечеряха на остъклената тераса, разделяйки си бутилка „Амароне“. Мелани му разказа за делото, с което се занимаваше в момента. Децата му отдавна бяха наясно, че той не обича да говори за работата си. Нито с тях, нито с когото и да било. Знаеха, че пътува много, често заминава без предупреждение и го няма в продължение на месеци. Обяснението, което получаваша, беше съвсем лаконично – баща им заема някаква второстепенна длъжност в системата на Държавния департамент.

„Аз съм достатъчно незначителен, за да ме призовават по всяко време и да ме изпращат там, където има нужда от мен – сподели веднъж той. – Просто се вдигам и заминавам.“

Това обяснение вървеше някъде докъм средните класове, но Нокс забеляза, че малко след като будната му дъщеря влезе в гимназията, тя престана да вярва в него, макар и никога да не направи опит да открие истината. Що се отнасяше до сина му, той просто прие честите

отсъствия на баща си като част от живота. Днес ефрейтор Кени Нокс изпълняваше опасна мисия в чужбина и едва ли имаше време да разсъждава за начина, по който баща му си изкарва хляба.

– Когато се обади да отложиш срещата, си помислих, че вече си на борда на някой самолет – каза Мелани. – Идеята да ти приготвя вечеря дойде, след като добави, че ще се прибереш късно.

Нокс само кимна, отпи глътка вино и погледна към дърветата в задния двор, които се превиваха под напора на вятъра.

– Наред ли е всичко в работата ти? – не се отказа Мелани.

– Наложил се да прегледам някои стари документи, в които нямаше нищо особено – обясни той.

Даваше си сметка, че не й е лесно. Повечето деца знаеха с какво се занимават родителите им и съответно преставаха да се интересуват. Но докато неговите ходеха на училище, той нито веднъж не се появи на родителска среща. Какво да прави там, какво да каже?

– Кога ще се пенсионираш? – попита Мелани.

– С единия крак вече съм в професионалния гроб.

– Питам се какво ли ще прави *Държавният департамент* без теб.

Баща и дъщеря размениха кратки погледи, после всеки се наведе над чинията си с печено говеждо и картофи.

На раздяла Мелани уви ръце около широките му рамене.

– Грижи се за себе си, татко – прошепна в ухото му тя. – Не се живявай прекалено, защото живеем в опасни времена.

Той я изпрати до таксито, което щеше да я откара до апартамента й в Централен Вашингтон. Тя му помахала и колата потегли.

Той помахала в отговор. В главата му нахлуха откъслечни картини от изминалите трийсет години служба, включително и последната от тях с образа на Маклин Хейс, който го предупреждаваше да пипа внимателно.

Умната му дъщеря беше права. Времената *наистина* бяха опасни.

Щеше да позвъни на Хейс рано сутринта. Генералът ставаше с петлите. И също като тях беше убеден, че денят настъпва заради него. Нямаше да му предложи конкретни отговори, но в замяна на това въпросите бяха много. Не знаеше каква ще бъде реакцията му.

Генерал Маклин Хейс имаше репутацията на човек, който винаги изпълнява задачите, понякога и с цената на тежки загуби. Бивш батальонен командир във Виетнам, той със сигурност държеше рекорда по загуби в жива сила през цялата проклетата война. Но Маклин Хейс беше направил бърза кариера поради факта, че тези загуби често водеха до

победа – в повечето случаи малка и незначителна, изразяваща се в превземането на някой хълм или вражески окоп, който по-късно отново преминаваше в ръцете на противника.

Нокс обаче нямаше никакво намерение да се превръща в поредната бурмичка в машината на успеха му. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше да съумее да намери път през минното поле, без да изпуска целта от очите си, но и като си пази гърба. Маклин беше изключителен стратег, който разполагаше с много връзки и умееше да постига личните си цели, излагайки на опасност живота на другите. Крайно амбициозен, той беше известен с безскрупулността, с която смазваше всяка съпротива у подчинените си. Това, което му липсваше по отношение на бързина и издръжливост, компенсираше с коварство и несравнима прозорливост.

Нокс не беше наясно с точната му позиция в империята на американското разузнаване. Този човек беше успял да осъществи една твърде любопитна и, доколкото Нокс беше осведомен, безпрецедентна връзка между военните и цивилните фракции в разузнаването. Тази позиция му даваше изключителна власт, с която всички бяха принудени да се съобразяват. Хейс беше сред най-близките протежета и приятели на Картър Грей – един наистина великолепен ментор. Нокс правеше всичко възможно да отгатне истинските намерения на генерала и се надяваше, че ще отговори на очакванията му. Така или иначе, задачата беше едно голямо предизвикателство.

Затвори външната врата, разръчка огъня в камината и взе романа с намерението да го свърши още тази вечер. Имаше предчувствието, че ако не го дочете сега, ще се наложи да почака още доста време. В неговата професия колелото се завърташе бавно, но се въртеше дълго време с постоянно нарастваща скорост.

А от съдържанието на онази метална кутия ставаше ясно, че това въртене лесно може да излезе от контрол.

10

Нокс гледаше как земята чезне под крилето на тримоторния „Фолкн Дасо“, който рязко набираше височина. В луксозния, облицован с ламперия салон имаше само трима души. След като самолетът зае хоризонтално положение, униформеният стюард поднесе кафето и закуската и дискретно се оттегли при двамата пилоти в кабината. Нокс и Маклин Хейс останаха сами. Точно в седем сутринта той позвъни на генерала и получи заповед да се яви на едно частно летище в околностите на Франт Роял, Вирджиния, за чието съществуване дори не беше подозирал. Само пет минути след като слезе от стария си роувър, самолетът се отлепи от пистата.

Беше чувал, че Хейс разполага с офис някъде в района на Вашингтон, но явно предпочиташе да провежда срещите си на 11 000 метра височина. Може би защото това му помагаше да взема по-добри решения или пък просто защото във въздуха се чувстваше по-защитен от чужди очи и уши. Парите за горивото на този полет със сигурност щяха да стигнат за наема на една прилична къща в центъра на Вашингтон, но това явно не вълнуваше високопоставените държавни служители като Хейс, които приемаха Министерството на финансите като бездънна яма, пълна с долари. Поне поддържаше Федералния резерв, който продаваше държавни облигации на китайците и саудитците, за да може в Америка да има високи заплати и ниска безработица.

Бившият генерал беше с типичното за държавните служители скучно облекло: безличен костюм, още по-безлична вратовръзка и черни обувки с бомбета. Белите му чорапи бяха прекалено къси и разкриваха част от гола, лишена от окосмение кожа. Явно отношението му към модата нямаше нищо общо с огромната власт, която притежаваше. Власт, крепяща се единствено на ум и железни нерви.

По време на калоричната закуска двамата си разменяха незначителни фрази. После белокосият Хейс допи кафето си, отпусна се на кожената облегалка и очаквателно го погледна.

– Впечатленията ти от четенето?

– Много са – отвърна Нокс. – Повечето от тях неясни и противоречиви. Информацията е събирана хаотично и е доста обърквана. В нея има дупки, през които може да мине самолет, пет пъти по-голям от този.

– И моята *първа* реакция беше такава – одобрително кимна Хейс.

Натъртването беше многозначително. От предишните си контакти с генерала Нокс беше наясно, че никой няма да обърне внимание на проблемите му.

– Бих казал, че все още не съм наясно с дневния ред – добави той. – Докъде искате да стигнем?

– Как така докъде? – разпери дългите си ръце Хейс. – До истината, разбира се.

– Не ми изглеждате убеден.

– Всичко зависи от твоите разкрития, Нокс. Нали знаеш как стават нещата?

– Грей и Симпсън са мъртви. Защо да им ровим кокалите?

– Защото трябва да знаем. А какво ще правим, след като знаем, вече е друга работа. Която няма нищо общо с теб.

Този човек умееше да поставя подчинените си на мястото им, както винаги.

– Значи се ровя до дупка – заключи Нокс. – Това ли искате да ми кажете, сър?

Хейс просто кимна.

Какво става, сепна се Нокс. Да не би този човек да подозира, че нося някакво записващо устройство? Де да имах този кураж!

В крайна сметка реши да не настоява за ясен отговор. В самолета положително пътуваше и някой от личните бодигардове на Маклин, който при съответната заповед нямаше да се поколебае да му осигури десеткилометров полет без парашут. *Е, това вече е прекалено*, каза си Нокс. Но беше сигурен, че не иска да провери дали наистина е така.

– Кажете как мислиш да процедираш.

– Разполагам с няколко насочващи следи. Предполагам, че директорът е във вратата.

Имаше предвид шефа на разузнаването.

– Той едва ли ще ти бъде от полза – кимна Хейс. – Разузнаването започва от дома, но за съжаление неговият дом е празен.

Значи не ме подозира в таен запис.

– Ще започна с агентите на ФБР, разследвали взрива в къщата на Грей, плюс служител на Сикрет Сървис на име Алекс Форд – каза той. – А може би и „Трите шестци“.

– Какво за тях? – изгледа го Хейс. – Официално такова нещо никога не е съществувало.

На Нокс започна да му писва от игрите. Почтителността му към този човек все пак си имаше граници.

– На няколко места в документите се намеква, че някой умишлено ликвидира членовете на бившия секретен отряд със знанието на Грей – намръщено рече той.

– Можеш да провериш тази нишка, но едва ли ще откриеш нещо – сви рамене Хейс.

– Ами секретната операция срещу руснаците преди години?

– Няма смисъл да се ровим в миналото. Това със сигурност би накарало някои от нас да се почувстват зле.

– Не ми помагате много, сър.

По устните на Хейс пробяга лека усмивка.

– Ако беше обратното, едва ли щяхме да те повикаме, Нокс.

– Аз не съм магьосник. Не мога да карам нещата да се появяват и изчезват.

– За изчезването сме се погрижили. Целта е да открием онова, което е останало, и да го накараме да изчезне. Какво ще кажеш за човека, с когото се е срещнал Грей в нощта преди взривяването на дома му?

– Прочутият кинорежисьор Оливър Стоун? – подхвърли с крива усмивка Нокс.

– Преди време е имал малка палатка в парка „Лафайет“. Останал е там повече от всички побъркани като него. Доколкото си спомням, на табелата пред палатката е имало надпис „Искам истината“.

– Търсел е истината точно пред Белия дом? – вдигна вежди Нокс. – Все едно да претърсваш синагога за скрити нацисти! Наистина ли мислите, че този човек играе някаква важна роля?

– Да. Най-вече защото сега не е там.

– Какво друго знаете за него?

– Недостатъчно. Именно по тази причина го смятам за важен.

– Разкопаният гроб в „Арлингтън“?

– Бях там, когато Картър Грей издаде заповедта.

– Каза ли ви защо?

– Той беше от хората, които издават заповеди, без да ги обясняват.

– Кой е бил в ковчегата? Джон Кар или друг труп?

– Нито едното, нито другото. Ковчегът се оказа празен.

– Значи Кар може да е жив?

– Може.

– Бил ли е член на „Трите шестници“? От това, което прочетох във военното му досие, е видно, че е отговорял на всички условия.

– Приеми го като работна хипотеза.

– Тоест това е вероятната му връзка с Грей. Имате ли причини да

вярвате, че Кар и Стоун са едно и също лице?

– Нямам причини да вярвам в противното.

– Но защо Кар би убил Грей, а вероятно и Симпсън?

– Малцина от отряда „Три шестици“ са приключили кариерата си благополучно. Вероятно Кар не е бил сред тях.

– В такъв случай е чакал твърде дълго, за да натисне спусъка. Освен това е посетил Грей в дома му. Дали няма някаква връзка с последвалото взривяване?

– Според нас не.

– Можел е да ликвидира Грей още по време на срещата им.

– Вероятно тогава още не е имал мотивация.

– А какво се е променило?

– Ти трябва да откриеш, Нокс. Според мен флагът и надгробният камък имат пряка връзка с разкопаването на гроба на Джон Кар.

Нокс се възхити на начина, по който Хейс очертава посоката на бъдещото разследване, но без да му внушава нищо.

– С това мога да се съглася – кимна той. – Но този човек явно е вършил всичко наопаки.

– Вероятно е имал своите причини. Искам периодични рапорти по обичайните канали. Но довечера ще чакам да ми се обадиш. Не се колебай, ако се нуждаеш от помощ. Ще направим каквото можем – в определени граници, разбира се. Вече споменах, че не всички сме на едно и също мнение. В днешно време консенсус в разузнаването се постига потрудно, отколкото примирие между враждуващите секти в Ирак.

Много окуражаващо. Дясната ръка заповядва да вървя напред, а лявата държи нож, с който да ми пререже гърлото.

Маклин натисна един бутон на облегалката на креслото си и самолетът започна остър десен завой. По всяка вероятност полетът и обсъждането бяха приключили.

Сякаш за да потвърди правилността на тази догадка, Маклин стана и тръгна по пътеката към дъното на салона. Вратата меко щракна зад гърба му.

Нокс гледаше как самолетът се снижава и потъва в облаците над Вирджиния. Половин час по-късно вече беше зад волана на роувъра си и натискаше газта по междущатската магистрала 66.

Беше решил да започне с Алекс Форд и да продължи с кръга на обичайните заподозрени. Но от това, което Маклин каза и остави неизречено, май щеше да излезе, че всички пътища водят към човека, наричащ себе си Оливър Стоун.

Нокс нямаше никакво желание да се изправи лице в лице с бивш член на „Трите шестици“, който е запазил професионалните си умения на такава висота, че въпреки годините си е ликвидирал хора като Грей и Симпсън. Но такива сблъсъци бяха част от професията, а той все пак беше оцелял.

Също като Оливър Стоун.

Разбира се, че времената са опасни.

Пенсионирането му се струваше все по-привлекателно. Естествено, ако го доживееше.

Автобусите на „Грейхаунд“ не стигаха до Дивайн, Вирджиния. Линията се обслужваше от един ръждясал рейс с износени гуми и неравен надпис „Ларис Туре“ от двете му страни. Стоун и Дани седяха най-отзад, притиснати между някакъв мъж, който беше качил босите си крака върху кафез с жива кокошка, и възрастна жена. Тя бе насочила цялото си внимание към Стоун, очевидно решена да му разкаже всички перипетии от седемдесетгодишния си живот. За щастие, слезе преди тях, посрещната от възрастен мъж с древно комби, на което липсваха две от вратите.

Най-сетне стигнаха до крайната цел на пътуването си. Мястото можеше да бъде наречено спирка на края на света. В сравнение с него гарата, на която бяха слезли от влака, изглеждаше като оживена столица.

– Сега какво? – попита Стоун и преметна сака на рамото си.

– Вървим и се молим на Господ да ни качат на автостоп – отвърна Дани и взе малкия си куфар. – Може да извадим късмет, може и не.

Извадиха, въпреки че беше един и нещо през нощта. Стигнаха до Дивайн в каросерията на очукан пикап, в която бяха принудени да правят компания на шопара Лутър – носител на многобройни награди според гордия му собственик. През цялото време Лутър завираше розовата си зурла в слабините на Стоун.

В далечината се очертаха силуетите на няколко триетажни сгради, заобиколени от тесни и високи кули, които чезнеха в нощното небе. Пространството между кулите проблясваше на слабата лунна светлина.

– Какво е това? – попита Стоун.

– Да не попадеш там. Затвор за опасни рецидивисти, казваме му Скалата на смъртта.

– Защо му казвате така?

– Построен е на мястото на изоставена каменовъглена мина. Преди трийсет години в нея станало срутване и загинали двама и осем миньори. Телата им все още са някъде там, защото спасителите така и не могли да стигнат до тях. После мината била запечатана и върху нея издигнали затвора. Място за най-гадната измет. Адът на земята.

– Познаваш ли някого там? – попита Стоун.

Дани мълчаливо извърна глава.

Мрачният комплекс бавно се стопи в далечината. Стоун изведнъж

осъзна какво блестеше на лунната светлина – телена ограда с остри метални пластини, режещи всичко, което се докосне до тях.

Не след дълго пикапът ги стовари на шосето и изчезна в мрака. Натък трябваше да ходят пеш. Дивайн спеше. Само тук-там можеха да се видят запалени лампи. Задмина ги някакъв пикап, насочил се на изток. После се появи втори, трети. Стоун преброи общо осем. През мръсните стъкла се очертаваха фигурите на мъже с цигари в уста, приведени над кормилото. Прозорците бяха свалени наполовина, за да изхвърлят канцерогенния пушек в мразовития нощен въздух. Усещаше тежките сенки на близката планина, по-тъмни и от нощта.

Погледна часовника си. Беше едва два след полунощ.

– Тук се става рано, а? – подхвърли той, кимайки след малкия керван от немити фордове и шевролети.

– Те са миньори.

– На работа ли отиват?

– Не. Първата смяна започва в седем. Тези момчета отиват в поликлиниката, за да си получат дозата метадон срещу тринайсет долара. А после ще идат на работа.

– Метадон ли?

– Някои хора закусват с мляко и сирене, но миньорите предпочитат разреден метадон. Поне тук е така. По-евтино е от смъркането на кокаин или боцкането. Освен това урината ти остава чиста и не си губиш разрешителното за работа в мините. – Дани посочи към малка витрина, сгъшена между някакъв склад и магазин за дрехи. Явно големите търговски вериги като „Хоум Депо“ и „Уолмарт“ все още не бяха стигнали до затънтения Дивайн. – Това там е на мама.

Стоун спря поглед върху рекламната табела „При Рита: бар-ресторант“.

– Майка ти се казва Рита, така ли?

– Тц – тръсна глава Дани и се ухили. – Рита е предишната собственичка, но майка ми така и не събра пари, за да смени табелата. А после, когато вече можеше да си го позволи, реши да не си прави труда. И без табела хората знаеха, че заведението е нейно. Казва се Абигейл, но всички ѝ викат Аби.

Извади ключ, отвори вратата на ресторанта и му махна да влиза.

– Тук ли живее майка ти?

– Не, но горе има стая с легло. Качи се да поспиш там.

– А ти?

– Имам малко работа. Трябва да се видя с едни хора, а и да се

пооправя.

Ръката му се плъзна по носа и слезе надолу, към краката.

– Ще ходиш на лекар по това време?

– Не ми трябва лекар. Все едно, че е петък вечер, след поредния мач. Дреболии, които не бива да ти развалят живота. Лесно ще се оправя.

– Сигурен ли си, че мога да пренощувам тук?

– О, да. Аз ще се върна още преди мама да отвори и ще ѝ обясня.

Стоун бавно се огледа. Дълъг бар от полиран махагон с високи столове пред него. Две стари маси за билиард в дъното, джубокс от 50-те години край стената. Пространството между тях беше заето от масички с карирани покривки и табуретки. Въздухът не миришеше на кръчма, а по-скоро на свеж лимон. По всичко личеше, че Абигейл Райкър поддържа идеален ред и чистота.

– Дали мога да си намеря някаква работа тук, Дани? – попита Стоун. – Напоследък нещо съм го закъсал с парите.

– Ще видя какво мога да направя.

Младежът го поведе към втория етаж. Две минути по-късно изтощеният Стоун се тръшна на тясното легло и потъна в дълбок сън.

След няколко часа се събуди от нещо твърдо и студено, опряно в бузата му.

Нещо, което привлече цялото му внимание.

Цевите на дванайсеткалибровите пушки обикновено привличат вниманието.

12

– Кой си ти, по дяволите?

Стоун не помръдна. Когато някой ти е наврял в лицето едрокалибrena пушка, резките движения не са препоръчителни.

– Вие ли сте Абигейл Райкър?

– Тук въпросите задавам аз.

Стоун забеляза как показалецът на жената се насочва към спусъка, а лицето ѝ се смръщва.

– Името ми е Бен. Дани Райкър каза, че мога да подремна тук.

– Лъжеш! – заяви жената и показалецът продължи опасното си движение. – Дани замина.

– Току-що се върна – обясни Стоун. – Запознахме се във влака. Сби се с някакви момчета, а аз му помогнах. Контузен е и реши да се прибере за кратко. Аз просто го придружих.

Жената беше около четирийсет и две-три, дребничка и стройна, с тънки бедра – от онези, които не проявяват интерес към храната. В сплетената ѝ тъмна коса проблясваха сребърни нишки. Имаше високи скули с опъната кожа. Красиво лице със зелени очи, които в момента хвърляха гневни мълнии.

– Много ли са го били? – рязко попита тя.

– Не. Един-два отока има, нищо повече. Махнете тази пушка. Ако случайно натиснете спусъка, моите поражения ще бъдат значително по-тежки от неговите.

Жената отстъпи крачка назад, но цевта продължаваше да сочи в една точка между пода и главата на Стоун.

– Каза, че си му помогнал. Защо?

– Бяха трима срещу един, което ми се стори несправедливо. Имате ли нещо против да се изправа? Гърбът ми започва да се схваща.

Тя отстъпи още назад, а Стоун стана и се протегна. Секунди по-късно по стълбите изтрополиха крака и в стаята се появи Дани Райкър. Сцената му се изясни мигом и на красивото му лице с отекла буза се появи усмивка.

– Виждам, че вече сте се запознали.

– Ами да – промърмори Стоун, без да сваля очи от пушката. – Събуждането беше много приятно.

Майката беше видимо объркана.

– Какво, по дяволите, става, Дани? – овладя се тя с цената на известни усилия. – Дълго време се заканваше да се махнеш, накрая го направи и ме съсипа. Изплаках си очите, а сега изведнъж отново си тук. – Цевта се надигна към Стоун. – Но този човек казва, че е за кратко.

– Само се отбих, мамо. Нещата малко се пообъркаха.

– При теб нещата винаги се объркват. – Цевта най-после се наклони към пода. – Този човек твърди, че ти е помогнал при някакво сбиване. И като гледам лицето ти, май казва истината.

– Наистина ми помогна. Тръшна трима, с голи ръце. На всичкото отгоре умее да хвърля нож така, както не съм виждал никога.

Изражението на жената видимо се промени, погледът ѝ омокна.

– Струва ми се, че си малко старичък, за да се правиш на Рамбо – отбеляза тя.

– И според мен, повярвай ми – рече Стоун. – Особено тази сутрин. Значи ти си Абигейл Райкър?

Вместо да отговори, жената тръсна глава и махна към стълбите.

– Сигурно сте гладни. Хайде, слизайте. Кафето е горещо, яйцата – също.

Оказа се, че ресторанчето е почти пълно. Повечето от клиентите бяха мъже на средна възраст с прашни кръгове под очите, облечени в работни комбинезони със светоотражателни ленти на гърба.

– Нощната смяна – поясни Дани.

Стоун изпита странното чувство, че е попаднал в болница. Хората около масите бяха прегърбени и измъчени. Мнозина имаха превръзки на ръцете и краката, стиснали с обезобразени от наранявания пръсти големи чаши кафе. Спуканите им пластмасови каски лежах на пода, между тежките ботуши. Зачервените очи гледаха разсеяно, въздухът кънтеше от кашлица.

– Гаден начин да си изкарваш хляба – отбеляза Аби, докато ги настаняваше на една свободна масичка край бара. Явно беше забелязала смайването на Стоун.

Пред тях се появиха пълни чинии. През следващите десетина минути изгладнелият Стоун погълна две порции и три чаши горещо кафе.

Аби придърпа един стол и седна до тях. Изчака синът ѝ да изяде четвъртата си препечена филийка, след което протегна ръка и му издърпа ухото.

– Това пък за какво? – попита Дани.

– Заради завръщането ти.

– Бъди спокойна, докато се усетиш, аз пак ще изчезна. Няма защо

да си ядосана.

– Не съм казала, че съм ядосана.

– Не си ли?

– Да, ядосана съм!

Решил да прекъсне тази размяна на любезности, Стоун подхвърли:

– А накъде мислиш да поемеш?

– Не знам. Накъдето ме отвее вятърът.

– И все пак?

– Всеки си мечтае за нещо. Може би в Калифорния. Нещо свързано с киното. Висок съм, изглеждам добре.

Защо да не опитам да стана дубльор или нещо подобно?

– Ами колеж? – попита с въздишка Аби. – Такава мечта не е ли минавала през дебелията ти глава?

– Мамо, вече сме говорили на тази тема.

– Аз съм говорила, докато ти предпочиташе да мълчиш.

– Ако не беше травмата в коляното, сега щях да играя в отбора на Техническия университет във Вирджиния. Но не се получи. И какво толкова ще ми донесе ученето? Забрави ли, че едва избутах гимназията?

– Ти не си глупав.

– Никога не съм твърдял обратното. Но просто не си падам по книгите.

Аби се извърна към Стоун.

– Ти учил ли си в колеж?

– Имах такива намерения, но вместо това се озовах в армията – рече той.

– Във Виетнам ли?

Той кимна.

– Ето защо се биеш като дявол! – ухили се Дани. – Дано не си от онези шантави ветерани с метална пластина в главата! Нещо като подвижна бомба със закъснител, а?

– Не се шегувай с тези неща, Дани – смъмри го майка му. – Човекът се е сражавал за страната ни.

– Успях да се прибера у дома без пластини – усмихна се Стоун.

– Раняван ли си? – попита с интерес младежът.

– Мисля, че майка ти е права за колежа – смени темата Стоун.

– Хубаво де, готов съм да се запиша веднага. Трябва ми само един чек за сто бона и веднага потеглям за Харвард.

Аби понечи да каже нещо, но в същия момент вратата се отвори и разговорите моментално стихнаха. На прага стоеше едър мъж с

безупречна униформа и леко наклонена широкопола шапка. Загрублялото му лице беше насечено от бръчки, но беше хубаво – с решително вирната брадичка, наподобяваща долната част на средновековен шлем. Под шапката се виждаха гъсти черни къдрици. Пръстите на дясната му ръка върху кобура приличаха на ноктите на лешояд, докопал жертвата си.

Очите му бавно обходиха заведението и се спряха на Аби Райкър. На лицето му се появи усмивка. После съзря Стоун и усмивката се стопи.

13

Алекс Форд напусна Вашингтонското оперативно бюро на Сикрет Сървис с намерението да хапне нещо.

– Имате ли една минута? – пристъпи към него непознат мъж със служебна карта в ръка.

Алекс видя трибуквеното съкращение и сърцето му се сви.

Ето, започва се.

– За какво става въпрос, агент Нокс? – попита той, въпреки че вече знаеше отговора.

– Трябва да поговорим.

– Сега ли?

– Сега.

Тръгнаха към близката градинка. Нокс седна на една свободна пейка и му посочи мястото до себе си. Говори в продължение на няколко минути, общо взето, за неща, които вече бяха известни на Алекс.

– Вашият приятел не си е у дома – констатира в заключение той.

– Така ли? Напоследък не съм се отбивал да го видя.

– Но според моята информация сте се отбили да видите дамата, която е живяла там. Интересното е, че тя също е изчезнала. Какво ще ми кажете за нея?

– Не мога да ви кажа много.

– Да започнем с името ѝ.

Алекс си пое дъх. *Нещата се усложняват с тревожна бързина.*

– В какво е замесена тя? А приятелят ми?

– Точно това се опитваме да разберем. Името ѝ?

– Сюзан. Сюзан Хънтър.

– Знаете ли къде е?

– Не.

Поне това отговаря на истината.

– Какви са отношенията ви с нея?

– Чисто приятелски.

– А защо е заминала вашата приятелка?

– Кой я знае? Тя си е такава – днес е тук, утре я няма.

– Другият ви *приятел* Оливър Стоун е получил награда лично от директора на ФБР за разкриването на шпионска мрежа тук, във Вашингтон.

– Вярно е. Самият аз участвах в заключителната фаза на операцията, но главната заслуга е негова.

– Освен това е имал палатка в парка „Лафайет“, където е бил сред протестиращите срещу политиката на Белия дом. Работи в някакво гробище, а през свободното си време разкрива шпиони. Доста интересни занимания.

– Той е интересен човек.

– Разкажете ми още нещо за този интересен човек. Например за връзката му с Картър Грей.

– Картър Грей ли? – попита Алекс, опитвайки се да разиграе учудване, въпреки че мишниците му вече бяха влажни от пот. Заблуждаването на федерален агент бе тежко нарушение на закона. Всяка изречена дума означаваше още по-дълбок гроб за професионалната му кариера.

– Точно така, Картър Грей – кимна Нокс. – Стоун се е срещнал с него в нощта, в която е бил взривен домът му. На другия ден вие сте се появили там в компанията на Стоун. Така твърдят агентите на ФБР, които са ви придружавали.

– Вярно е. Стоун ми спомена за срещата си с Грей, но без да навлиза в подробности. После ме помоли да го придружа. Мисля, че това е всичко.

– Откъде се познавате с него?

– Познават го всички, които охраняват Белия дом. Присъствието му в парка „Лафайет“ продължи доста време.

– Случайно да знаете истинското му име, а не псевдонима, заимстван от известния кинорежисьор?

– Не, не го знам.

– Струва ми се, че един служител на Сикрет Сървис би трябвало да е доста по-внимателен. Човекът стои с месеци пред входа на Белия дом, а вие дори не знаете истинското му име.

– Живеем в свободна страна. Той никога не е нарушавал законите. Упражняваше правото си да протестира, и толкова. А ние го приемахме като поредния ексцентрик.

– Името Джон Кар да ви говори нещо?

Алекс очакваше този въпрос.

– Не, въпреки че ми звучи познато.

– Това е името на боеца, чийто гроб в „Арлингтън“ беше разкопан наскоро. По заповед на Грей.

– Да, вярно. Спомням си, че вестниците писаха. Тогава се запитах защо, по дяволите, го правят.

Нокс го погледна втренчено, но не каза нищо.

Изтекоха няколко секунди в напрегнато мълчание.

– Не знам какво да ви кажа, агент Нокс – промълви притеснено Алекс.

– Истината със сигурност ще ми бъде от полза.

Мигрената се появи точно там, където я очакваше – в центъра на челото.

– Аз говоря именно *истината*.

Нокс погледна в краката си и поклати глава. Когато очите му отново се възряха в Алекс, в тях се четеше дълбока тъга.

– Защо искаш да съсипеш кариерата си заради този човек, Форд? – тихо попита той.

– Познавам го като Оливър Стоун и това е всичко – отговори твърдо Алекс.

– Вероятно познаваш и двамата му приятели – Рубън Роудс и Кейлъб Шоу?

– Да. Те са и мои приятели.

– А също и третия, който наскоро почина? – Нокс прелисти малкото тефтерче в ръката си. – Милтън Фарб, застрелян преди шест месеца в дома си.

– Да, познавам го. Всички бяхме много разстроени.

– Сигурно. А полицията не разкри извършителя, така ли?

– Да.

– Ти си работил с федералните по редица подозрения, свързани с хазартния бос Джери Багър, който на по-късен етап е взривен във водите на Потомак.

– Точно така. Самият аз без малко не загинах там.

– Виждам, че си доста зает човек. Също като твоята приятелка. Как ѝ беше името, Сюзан Хънтър?

– Да, така се казва. Тя също беше там.

– А как стана така, че си се забъркал с човек като Джери Багър? С помощта на въпросната дама ли?

– Нещата са сложни, но нямам право да говоря за тях. Обърнете се към ФБР. Само ще добавя, че помагах на приятел.

– Май имаш доста приятели, човече.

– По-добре е, отколкото да имам доста врагове – сопна се Алекс.

– О, сигурен съм, че не ти липсват и такива – промърмори Нокс, стана от пейката и му подаде картичката си. – Врътни един телефон, ако случайно решиш да ми предложиш още една торба фъшкии.

Междувременно аз ще подложа на обстойна проверка всяка дума, която чух от устата ти. А като израз на добра воля ще ти звънна две минути, преди да ти връчат заповедта за арест по обвинение за възпрепятстване на правосъдието. Как ти звучи, Форд?

Нокс се обърна и си тръгна.

Алекс остана на пейката по простата причина, че краката му отказаха да поемат тежестта на тялото.

Благодаря ти, Оливър. Много ти благодаря!

14

Следващата спирка на Нокс беше читалнята на отдел „Редки книги и специални колекции“ към Библиотеката на Конгреса. Кейлъб Шоу беше там, зает да товари на количка няколко безценни издания. Пет минути по-късно двамата седяха в малка канцелария – същата, в която преди известно време Кейлъб беше подложен на разпит от собственика на верига игрални домове Джери Багър.

– С какво мога да ви помогна? – попита хладно той, след като хвърли бегъл поглед към служебната карта на посетителя.

– Искам да поговорим за вашия приятел Оливър Стоун.

– По-скоро познат.

– Хайде да оставим настрана семантиката.

– Аз съм библиотекар и семантиката е част от живота ми. Освен това не съм го виждал от доста време. Боя се, че не мога да ви помогна.

– Понякога хората знаят повече, отколкото допускат.

– Но аз съм от онези, които биха си дали сметка за това.

– Добре, да приключваме с празните приказки – изгуби търпение Нокс. – Не разполагам с много време и предлагам просто да отговаряте на въпросите ми. Кой всъщност е Оливър Стоун и къде се намира той в момента?

– Оливър си е Оливър. Преди време беше разпънал една палатка в „Лафайет“. Работи като пазач на гробището „Маунт Цион“. Не знам къде е. Не съм го виждал повече от шест месеца. Дори да започнете да ме давите, пак ще ви кажа същото.

– Ние не давим хора – мрачно отвърна Нокс. – По закон това се смята за изтезание.

– Нима? – рече Кейлъб и театрално вдигна очи към тавана. – В такъв случай не е зле да информирате приятелите си в правителството, защото те май не са наясно по темата.

Нокс игнорира забележката и попита:

– Говори ли ви нещо името Джон Кар?

– Разбира се, че ми говори.

– Обяснете! – моментално наостри уши Нокс.

– Джон Диксън Кар е много известен автор на криминални романи. За съжаление вече не е между живите, но мога да ви препоръчам няколко великолепни книги, написани от него.

– Имам предвид боец с името Джон Кар, а не писател – нетърпеливо го прекъсна Нокс.

– Не познавам такъв. Може би имате предвид Джон Льо Каре, който за известно време е сътрудничил на британското разузнаване, но също е писател. Но Льо Каре е само псевдоним, истинското му име е Дейвид Корнуел. Той също има няколко страхотни романа, които горещо ви препоръчвам.

Нокс скръцна със зъби и си напомни, че пребиването на държавен служител няма да допринесе нито за разследването, нито за скорошното му пенсиониране.

– Този боец е бил *американец* с изключителни заслуги във Виетнам – изсъска той. – Умрял и погребан преди повече от трийсет години. Преди известно време разровиха гроба му в „Арлингтън“ и установиха, че ковчегът е празен.

– Боже господи! Не ми се ще да очерням работодателите си, но в последно време федералното правителство наистина върши куп гафове. Нима е възможно да изчезне един *труп*?! Това вече е прекалено!

Нокс се втренчи в събеседника си, помълча малко, за да се овладее, и каза:

– Може би в този гроб изобщо не е имало труп, Шоу. Откъде ви хрумна подобно нещо?

– Наистина не знам. Но Оливър никога не е говорил за миналото си, а аз съм уважавал дискретността му. Тук трябва да добавя, че той е изключително достоен човек и всеки би се радвал да го има за приятел.

– Звучи ми доста конкретно за някого, когото наричате само *познат*.

– Аз умея да преценявам хората.

– А какво ще ми кажете за един друг ваш приятел, Милтън Фарб? Стоун беше ли лоялен към него?

– Милтън е мъртъв – каза твърдо Кейлъб.

– Знам, че е мъртъв, но бих искал да чуя как е умрял.

– Беше убит.

– И това знам. Да имате някаква представа кой го е убил?

– Бъдете сигурен, че ако имах, полицията отдавна щеше да бъде уведомена.

– Значи той умира, а вашият приятел Оливър изчезва?

– Дълбоко грешите, ако допускате, че Оливър има нещо общо със смъртта на Милтън. Той го обичаше като брат.

– Добре, ясно. Нещо друго да ми кажете?

– Не, освен ако проявявате интерес към редки книги.

Нокс му подаде картичката си и стана.

– Обадете се, ако *все пак* ви хрумне още някоя глупост.

В друга ситуация Кейлъб вероятно би припаднал след подобен разпит. Но след смъртта на Милтън той вече беше друг човек. Затова просто се надигна, прибра картичката и се върна към работата си.

Нокс потегли към склада, където Рубън Роудс работеше като носач. Но там се оказа, че гигантът не се е мяркал от няколко седмици. Никой не знаеше адреса му.

– Как плащате на работник, без да знаете дори къде живее? – навъсено се обърна към шефа на склада той.

– На ръка. Никога не съм му изпращал чековете по пощата, тъй като искаше да ги получава лично.

– А годишните данъчни декларации?

– И тях му ги давах на ръка.

– Да разбирам ли, че този човек предпочита никой да не знае адреса му?

– Не ми се ще да слагам чужди думи в устата на Рубън, но съм склонен да приема, че е точно така.

– Какво друго ще ми кажете за него?

– Добър работник, отлично чувство за хумор. Не си пада много-много по правилата и не обича правителството.

– Известно ли ви е, че е работил за военното разузнаване години наред?

– Никога не е споменавал подобно нещо. Знам, че е бил в армията, и бас държа, че е бил страхотен боец. Силен е като мечка. Лично аз не бих искал да съм сред враговете му.

– Ще се опитам да запомня това.

– На ваше място и аз бих го запомнил, сър. Една вечер след работа го нападнаха четирима мъже. Трима се озоваха в болницата, а четвъртият се отърва само защото бягаше прекалено бързо и Рубън не успя да го настигне.

Нокс се качи в роувъра и потегли. Няколко секунди по-късно получи есемес от Маклин Хейс.

Току-що бяха открили жената, обитавала доскоро къщичката на Стоун. В един от хотелите в центъра на Вашингтон.

Нокс яко стъпи на газта. До този момент разполагаше само с един агент на Сикрет Сървис, който лъжеше безогледно, някакъв библиотекар, който се правеше на смахнат, и един безследно изчезнал носач,

който мразеше американското правителство и можеше да му извие врата с два пръста.

Единствената му надежда да се добере до нещо съществено беше въпросната дама, но и тук можеше да удари на камък. Досега беше установил един-единствен факт: човекът на име Оливър Стоун се радваше на огромно уважение от страна на своите приятели.

Не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че тази лоялност все пак ще се пропука. Биваше го в тая работа. Умееше да чака колкото трябва, а дори и малко повече.

15

Едрият мъж смъкна широкополата шапка от главата си и се насочи към масата, на която седяха Стоун, Дани и Аби. Имаше великолепната фигура и гъвкавата походка на атлет по рождение. По пътя си стисна множество бинтовани пръсти и потупа още повече гърбове. Приличаше на политик, тръгнал на среща с избиратели.

– Здравей, Аби – застана пред масата той и спря поглед върху Дани.

– Мислех, че вече си поел по широкия свят, млади човече.

– Отбих се за малко, шерифе. Нали знаеш, че брадвата ми не сече на едно място?

– Тоя път май не е секла където трябва – ухили се униформеният и махна към подутото лице на Дани. – Момиче или момче?

– Ако беше момиче, със сигурност щях да имам следи от червило по себе си – закачливо отвърна Дани.

– Скоро пак заминава – обади се Аби. – Поне така казва.

Шерифът насочи вниманието си към Стоун.

– А този човек кой е?

– Моят нов приятел – забързано рече Дани. – Бен, запознай се с шерифа Линкълн Тайри.

Едрият мъж протегна ръка.

– Викай ми просто Тайри, Бен. Всички така ми казват. В рода ми е пълно с Линкълновци, още от времето на Гражданската. Приятно ми е да се запознаем.

Здраво ръкостискане, отбеляза Стоун. Силно и добронамерено, без да е агресивно.

Тайри придърпа един стол, сложи шапката си на масата и направи знак на келнерката да му донесе кафе.

– Кога се прибра, Дани?

– Късно снощи или по-скоро рано сутринта. Във влака се сбих с едни типове, а Бен ми помогна. Всъщност натръшка ги и тримата без никакво участие от моя страна.

Тайри кимна. В погледа, който отправи към Стоун, се четеше уважение.

– Благодаря за това. Всички се разтревожихме, когато Дани обяви, че ни напуска. Градчето ни е изолирано и доста различно от външния свят.

– Повечето населени места са различни и същевременно си приличат – кимна Стоун. – Някои ни харесват, други – не.

– Е, да се надяваме, че Дивайн ще ти хареса – засмя се Тайри. – Нали така, Аби?

Жената вдигна чашата с кафе и кимна.

– Градът ни е хубаво място, особено за отглеждане на деца.

– Да, бе! – възкликна Дани. – Я виж от мен какво излезе!

Аби поруменя, а Тайри мълчаливо отпи глътка кафе от чашата, която му поднесе келнерката.

– Ще поостанеш ли, Бен? – поинтересува се след кратка пауза Тайри. – В града рядко идват външни хора. Повечето жители се раждат тук и остават за цял живот. За разлика от нашия приятел Дани.

Младежът само изсумтя.

– Едва ли – поклати глава Стоун. – Просто исках да съм сигурен, че Дани ще бъде добре. Мисля, че скоро ще си тръгна.

– Остани колкото желаш – рече Дани.

Поканата предизвика притеснение в очите на Аби и Тайри, които се спогледаха. Това не убягна от вниманието на Стоун.

– Съмнявам се, че нещо ще успее да го задържи обади се Аби.

– Човек никога не знае, мамо. Може би Бен се нуждае от малко тишина и спокойствие.

Това хлапе да не би да е ясновидец? – втрепенено го погледна Стоун.

– Благодаря, но мисля да си тръгнам – каза той. Перспективата да се задържи в това малко селище му се виждаше точно толкова непривлекателна, колкото да седи на една маса със служител на закона.

– Благодарна съм ти за помощта, която си оказал на Дани – каза Аби. – Ако искаш, остани и довечера горе.

– Не, ти направи достатъчно за мен. Особено след тази богата закуска.

– Бен си търси работа – обади се Дани. – Нещо го е закъсал с парите, а на всичкото отгоре го изхвърлиха от влака заради мен.

– Сигурна съм, че мога да ти намеря нещо – погледна го Аби.

– Благодаря.

– Винаги си добре дошъл и при мен – обади се шерифът.

– Зад решетките ли? – ухили се Дани.

– Не, разбира се – ядосано го погледна Тайри. – Може да преспи за една нощ на нара в задната стаичка. В момента е спокойно, защото нямаме никакви арестанти.

– Те всички са в оня затвор, Скалата на смъртта – поясни момчето.

– Снощи минахме оттам и получихме възможност да се насладим на гледката.

– Така и трябва да бъде – не схвана иронията шерифът. – Такива затвори се строят само на уединени места, защото никой не иска за съседни разни типове с доживотни присъди. Но това си има и положителна страна, защото Скалата предлага работа на много от местните жители. Бог ми е свидетел, че те имат нужда от нея. – Махна с ръка към двамата яки мъжаги в сини униформи, които току-що влязоха в заведението. – Ей ги на. Първо ще си напълнят търбусите и ще поемат към затвора.

– Тук работа има само в мината и в пандиза – поясни младежът. – Ако не ти харесва, значи трябва да си вдигаш чуковете.

– Знаеш, че не е така, Дани – сбърчи вежди шерифът. – По главната улица има много магазини с добър оборот. В Дивайн може да се заработва добре и да се живее достойно. Вече не останаха много такива градчета.

– Напълно съм съгласен – кимна Стоун.

Настъпи пауза. Вниманието им се насочи към телевизора на стената, най-вече вниманието на Стоун. Предаваха новини, свързани с убийствата във Вашингтон. ФБР проверявало уликите. Разпитани били няколко души. Никой не се ангажирал с конкретни твърдения, но анонимни висши служители на ФБР били на мнение, че има връзка между убийствата на Симпсън и Грей.

– Надявам се да пипнат мръсника – каза Тайри. – Според мен това е терористичен заговор.

– Ония с пешкирите на главите пак са се разшетали – ухили се Дани. – Ама тук нямат шанс, защото веднага ще бъдат засечени.

– Никак не е смешно, Дани – намръщи се шерифът и докосна кобура си. – Тези фанатици искат да завладеят света. Но едно ще ти кажа: ако случайно някой от тях се появи в Дивайн, аз ще се погрижа да го запозная с доброто старо правосъдие по американски.

Стоун се извърна към Аби.

– Каква работа искаш да ти бъде свършена?

Тайри се изправи и кобураът тихо проскърца.

– Дани, по-късно ще се отбиеш при мен, нали?

Това не беше въпрос.

Дани се усмихна, кимна и се втренчи в рохкия омлет с пържен бекон в чинията си.

– Трябва да се пренесат малко продукти, да се подреди складът, да се измият прозорците и подът – започна да изрежда Аби, отговаряйки на

въпроса на Стоун. – Едната от миячките на чинии е болна, можеш да я заместиш.

Стоун кимна, избърса устните си със салфетката и стана.

– Покажи ми кое къде е и започвам.

– Няма ли да попиташ за надницата? – любопитно го погледна тя.

– Оставям това на теб.

– Ти си доста доверчив човек – ухили се Тайри и тръгна към вратата.

Тук грешии.

Усмивката на Дани се стопи в мига, в който майка му и Стоун изчезнаха по посока на кухнята. Очите му се плъзнаха по лицата на мръсните и уморени мъже, седящи на масите. Довърши закуската си, изгълта кафето и тръгна към изхода. Но пътят му беше препречен от висок и слаб мъж с мазна коса, тридневна брада и намръщено лице, покрито с въглищен прах.

– Здравсти, Лони – поздрави го младежът. – Както винаги изглеждаш отвратително.

– Що си се върнал? – изръмжа онзи. – Нали си беше купил билет за влака, че ти било писнало от Дивайн? И от всички нас.

– Още ли не си разбрал? Обрах шибания влак и ФБР е по петите ми. Нали няма да ме издадеш?

– Много смешно! – изръмжа Лони, измъкна парче дъвка и го пъхна в устата си. С два пръста, които потънаха дълбоко зад зъбите му.

Дани изчака резултата от операцията, но дългият като по чудо не се задави.

– Във всичко търся смешното, Лони – каза той. – Така животът става по-поносим.

– Ще останеш ли тоя път, или ще изчезваш?

– Защо, да не би да ти липсвам? Ако е така, внимавай хората да не си помислят, че си обратен.

Част от свидетелите на този диалог се разсмяха. Кокалестите пръсти на Лони се свиха в юмурици, но Дани сложи ръка на рамото му и меко добави:

– Шегувам се, човече. Още не знам дали ще замина. Обещавам, че ще си първият, на когото ще съобщя решението си. А сега трябва да вървя, защото, докато си бърря с теб, губя милиони долари, които ме чакат навън, във великия град Дивайн.

Младежът заобиколи Лони, който изведнъж усети погледите на останалите клиенти върху себе си, намусено седна и изстреля дъвката си

към старата кутия от кафе на пода до масата.

Докато подреждаше някакви каси и кашони зад бара, Стоун дочу по-голямата част от разговора. Този Дивайн май щеше да се окаже едно доста особено градче.

Вземаш парите и хващаш пътя още преди онзи Тайри с ръка на пицова да е разбрал, че именно ТИ си мръсникът с пешкир на главата.

16

Шест часа по-късно Стоун бе изпълнил поставените задачи и Аби обяви, че е доволна от работата му.

– Имаш енергия и не си губиш времето – рече тя. – Това са качества, които харесвам.

На лицето ѝ за пръв път се появи усмивка, а Стоун внезапно си даде сметка, че насреща му стои една изключително привлекателна жена.

– Сега какво? – попита той.

– У дома също има доста работа, главно в градината. Проявяваш ли интерес? Предупреждавам те, че е много занемарена.

– Просто ми кажи как да стигна дотам и какво искаш да бъде свършено.

Няколко минути по-късно Стоун грабна сака си и напусна ресторанта. На дневна светлина Дивайн изглеждаше доста по-привлекателен.

Сякаш е декор от сериала „Мейбъри“ на Анди Грифит, но с някакво холивудско излъчване, помисли си той. Сценографите на Дисни със сигурност биха го използвали. Фасадите на магазините бяха прясно боядисани, с нова дограма и чисти витрини. Павираните с тухли тротоари бяха старателно пометени, а уличните платна блестяха, защото бяха с нов асфалт. Минувачите се поздравяваха с приятелско „здрасти“, което очевидно не се отнасяше до него – вероятно единствения чужд човек в градчето.

Мина покрай новата тухлена фасада на градската библиотека. През отворената врата се виждаха високи, отрупани с книги полици и дълги маси с подредени върху тях лъскави компютри. Мина му през ум, че дори читателска карта не може да си извади.

По улиците в центъра се разминаваха сравнително нови коли и пикапи. Вниманието му беше привлечено от двуетажната сграда на шерифската служба с тухлени стени и бели каменни колони на входа, край който бяха монтирани автомати за кока-кола и закуски. Имаше и стаи с решетки. Никога през живота си не беше виждал толкова приветливо заведение за задържане под стража. Залепената до него сграда също беше от червени тухли, но значително по-голяма, с часовникова кула. На табелата до вратата пишеше „Съд“.

Арест и съд в толкова малко градче? Въпреки че съвсем наблизо има голям щатски затвор? Разбира се, той е предназначен за

закаравели престъпници, а не за дребните крадци на акумулатори и за пияниците, които се бият по кръчмите.

На входа на съда се появи дребен белококс мъж с мека филцова шапка, който се спусна по стълбите и започна да се отдалечава.

– Искаш ли да те представя на съдията?

Стоун се обърна. Тайри стоеше на крачка от него. Вероятно токущо беше излязъл от участъка. Явно въпреки огромния си ръст умееше да стъпва безшумно.

– Съдията?

Шериф и съдия. Добре се насадих.

Тайри кимна и подвикна:

– Дуайт, ела да те запозная с един човек.

Дребният мъж се обърна, усмихна се на Тайри и тръгна към тях.

– Това е Бен – рече шерифът. – Имаш ли си фамилно име, Бен?

– Томас – бързо отвърна Стоун.

– Добре. Запознай се с негова светлост Дуайт Мозли.

Отблизо съдията беше умалено копие на Дядо Коледа с единствената разлика, че бялата му брада беше добре оформена.

– Не съм сигурен колко съм светъл, но това определение е неразделна част от съдийската титла – усмихна се Мозли.

– Бен е отгървал Дани Райкър при някакво сбиване във влака – поясни Тайри.

– Чух, че Дани се е върнал – кимна съдията. – Благодаря, че сте му помогнали, Бен. Момчето е доста, хм...

– Необуздано? – подсказа Стоун.

– Буйничко.

– По-меко казано, но означава все същото – засмя се Тайри.

– Много хубав съд – отбеляза Стоун, отмествайки поглед от лицето на съдията. – Предполагам, че имате доста работа.

– Но си мислите, че един толкова малък град не се нуждае от отделен съд, нали? – прочете мислите му Мозли. – Работата е там, че под моята юрисдикция е не само Дивайн, но и една доста обширна област. Разглеждаме не само дела, свързани с трудови злополуки и права върху природните ресурси, макар че и такива не липсват. Промененият преди няколко месеца федерален закон изисква пререгистрация на възгледобивните компании заедно с цялата им собственост и поле на действие. За мое нещастие всичко трябва да мине през ръцете ми. – Махна към камионетката, която отби на малкия паркинг зад съда. – Ако не греша, пристига поредната пратка с кашони, съдържащи документи за

пререгистрация. Манна небесна за корпоративните адвокати, но не и за мен. За съжаление и това влиза в служебните ми задължения.

– Предполагам, че работата е доста монотонна – отбеляза Стоун.

– Правилно предполагате. Освен това сме нещо като хранилище на всякакви документи – нотариални актове, план скици, сервитутни права и прочие. Те също пристигат с кашони. На по-лично равнище хората се обръщат към мен за юридически съвети и аз правя каквото мога.

– По съседски – добави Тайри.

– Точно така. Живеем в малко градче, всички се познаваме. Помогнах например на Аби Райкър да прехвърли на свое име ресторанта и имуществото, които се водеха на Сам.

– Очевидно сте доста натоварен – отбеляза Стоун.

– Но намирам време за лов и риболов – усмихна се съдията. – И най-вече за разходки. Тук местността е много красива.

Замълчаха за момент, правейки път на майка с две деца, които се приближаваха по тротоара. Тайри докосна периферията на шапката си и погали главичките на децата, а Мозли ги дари с приятелска усмивка.

– Е, време е да вървя – рече Стоун.

Съдията обаче нямаше намерение да сложи край на срещата.

– Откъде сте, Бен? – попита той.

Стомахът на Стоун се сви. Не от въпроса, а от начина, по който беше зададен. Дали не се завръщаше параноята?

– О, обикалям навсякъде – отговори той. – Никога не съм имал желание да се установя на едно място.

– Аз пък точно обратното, поне за известни периоди от време. Прехарях в Бруклин цели трийсет години, след което поживях в Латинска Америка, после в Тексас, съвсем близо до границата. Но никога не съм виждал по-хубаво място от това тук.

– А как се озовахте в Дивайн? – попита Стоун, решил, че за да не предизвиква подозрения, ще е по-добре да поддържа любезния разговор.

– Пълна случайност. След смъртта на съпругата ми си събрах багажа и потеглих за Ню Йорк, но колата ми се повреди. Ремонтът отне няколко дни, които бяха напълно достатъчни да се влюбя в това място.

– Което беше голям късмет за нас – добави Тайри. – Съдията е божия благословия за Дивайн, защото помага на много хора.

– Но и градът ми се отплати както подобава – усмихна се Мозли. – С негова помощ преодолях скръбта от загубата на бедната ми съпруга. – Замълча за момент и добави: – И вие ли сте тръгнали на разходка?

– Всъщност отивам в къщата на Аби. Тя ме помоли да свърша някоя работа в градината.

– Ферма в лятна нощ е много хубаво място.

– Така ли се казва?

– Вариация на Шекспировата пиеса. Вместо сън, разбирате ли? Мисля, че всички тук живеем в някакъв сън, напълно изолирани от обществото.

– Което никак не е лошо – добави Тайри. – Защото обществото като цяло не е цвете за мирисане. Но Дивайн е божествено място. Поне за мен.

Мозли кимна за сбогом и продължи пътя си.

Тайри свали шапката, приглади косата си и промърмори:

– Е, Бен, приятна работа. Не се преуморявай.

След тези думи влезе в участъка, а Стоун продължи пътя си към къщата на Аби.

Ферма в лятна нощ.

Сънят.

Или кошмарът.

Магазините по главната улица бяха пълни със спокойни и видимо доволни от живота хора, които нямаха нищо общо с онези мръсни, уморени и прегърбени мъже с бинтовани пръсти в ресторантчето на Аби. Стоун поклати глава и се замисли за онова, което беше видял по телевизията.

Насочващи следи. Интересни за ФБР лица. Връзка между двете убийства.

Погледна към близката витрина и вниманието му беше привлечено от нещо зад нея. Вездесъщо в течение на десетилетия, то вече беше изиграло ролята си и не можеше да се срещне почти никъде. Още по-малко пък действашо. Явно Дивайн не бързаше да последва примера на останалата част от страната.

Влезе в магазина, погледна към монетния автомат и насочи вниманието си към щанда, над който висеше табела с надпис „Изкуство от Апалачите“. Магазинът беше претъпкан с фигурки и скулптури, изработени от дърво, камък и глина. По стените висяха картини и снимки на планински дефилета с миниатюрни къщички, кацнали на бреговете на пенливи потоци. Зад компютъра на щанда стоеше дебела жена с червендалесто лице и чукаше неумело по клавиатурата.

– С какво мога да ви помогна? – вдигна глава тя и му се усмихна.

– Искам да използвам телефона – отвърна Стоун. – Ще ми развалите ли пет долара на монети?

Жената кимна. Секунди по-късно Стоун се оттегли към дъното на магазина с шепя монети от четвърт долар, които започна да вкарва в процепа на автомата. Набра единствения номер, който със сигурност не можеше да бъде проследен – този на Рубън. Това се дължеше на една съвсем проста причина: приятелят му нямаше собствен абонамент, а крадеше минути от картите на стотици различни хора. Стоун беше сигурен, че тази дяволия е изобретение на Милтън.

Големият мъж вдигна на второто позвъняване, позна гласа му и почти изкрещя от радост. След като го осведоми, че е добре и няма никакво намерение да му каже къде се намира, Стоун се поинтересува за разследването.

– Някакъв тип от ЦРУ на име Джо Нокс е разпитал всички, с изключение на мен – докладва Рубън. – Истински булдог. Знае, че си Джон

Кар и се укриваш. Няма да има процес, ако те пипнат, Оливър.

– О, това ми хрумна и на мен, Рубън. Как са останалите?

Разбира се, Рубън не спомена за плановете им да го издирият.

– Добре са. Алекс нещо се е вкиснал.

– Той е федерален агент, Рубън, може да си загуби работата.

– Все пак е казал на Анабел да изгори писмото ти. Мисля, че е жест от негова страна.

– Каж ми, че го оценявам. Наистина го оценявам.

Настъпи кратка пауза.

– Оливър...

– Няма да ти кажа, че съм го извършил, Рубън. Би било безполезно.

Но ще ти кажа друго – ти си прекрасен приятел, когото едва ли заслужавам. Останалите също. Следя внимателно новините. Ще се предам в момента, в който някой от вас бъде застрашен.

– Чуй ме добре, Оливър. Ние можем да се погрижим за себе си. Дори с пръст няма да ни пипнат. Но ако се предадеш, ЦРУ просто ще ти види сметката. Заплаха за националната сигурност и всички останали глупости, които ще бъдат използвани, за да те ликвидират.

– Остави аз да реша. Зная, че ви причинявам неприятности, но благодаря за всичко.

Рубън понечи да каже нещо, но Стоун решително окачи слушалката. *Сякаш отрязвах дясната си ръка. Сбогом, Рубън.*

Вдигна глава и срещна любопитния поглед на жената. От това разстояние тя не би могла да го чуе, а и беше говорил съвсем тихо.

– Успяхте ли да се свържете? – любезно попита тя.

– Да, благодаря.

Продължаваше да го гледа и той се принуди да добави:

– Имате някои наистина добри неща. От кого е тази картина?

Лицето на жената помръкна.

– О, тази ли? На Деби Рандолф е.

– Много е талантилива.

– Да – кимна жената и побърза да смени темата. – Аз съм Уанда. Не съм ви виждала досега.

– Току-що пристигнах. Късно снощи, заедно с Дани Райкър.

– Дани ли? – стреснато го погледна жената. – Чух, че е напуснал града.

– Върна се за малко. Мисля, че скоро отново ще замине. Как върви бизнесът?

– Чудесно, особено по интернет. Много хора обичат изкуството на

Апалачите. Предполагам, че ги връща назад, към по-простия начин на живот.

– Мисля, че не е зле всички да го правим. Е, благодаря ви.

– Надявам се пак да се отбиете. В момента имаме разпродажба на черни мечета, изработени от каменни въглища. Много са удобни за преспание.

– О, сигурно е така.

Стоун напусна уютното магазинче. Обзе го мрачното предчувствие, че извървява последните крачки към ешафода.

След по-малко от километър асфалтът свърши, преминавайки в чаклена настилка. Мина покрай църква с малка камбанария, заобиколена от каменен зид. Гробището беше непосредствено до нея. Доскорошният гробищен работник Оливър Стоун не пропусна възможността да се разходи из тесните алеи. Върху плочите бяха издялани често повтарящи се фамилни имена. Не след дълго попадна на гроба на Самюъл Райкър. Починал преди пет години, едва на четирийсет и една.

Наоколо бяха разпръснати доста членове на фамилията Тайри. На един от най-старите потъмнели от времето камъни беше издълбано името Линкълн К. Тайри, починал през 1901 г. Сигурно бе доста стряскащо да минеш покрай надгробна плоча със собственото си име, помисли си Стоун. Но по всяка вероятност добрият шериф рядко се отбиваше тук.

Върху два от пресните гробове имаше свежи цветя. Рори Питърсън, починал преди една седмица. Другото име го накара да се спре. Деби Рандолф се беше явила пред Създателя само ден след Питърсън. Може би на това се дължеше странната реакция на онази жена в магазина. Питърсън беше на четирийсет и осем, а Деби едва на двавет и три.

Стоун продължи напред и скоро стигна до огромен разклонен дъб, който приличаше по-скоро на Атлас, подпрял на плещите си небесния свод, отколкото на обикновено дърво. На един от клоните висеше табела с надпис „Ферма в лятна нощ“ с дебела стрелка, сочеща наляво. Измина още стотина метра по покрита със ситни камъчета алея и стигна до къщата. Не беше сигурен какво точно е очаквал, но тя положително нямаше нищо общо с предварителните му представи.

Същинско имение отпреди Гражданската война, каза си той. Къщата беше огромна, с каменни основи и бели стени. Капаците на прозорците бяха черни, а от покрива стърчаха поне четири каменни комина. В предната част имаше голяма веранда с изящно гравирани колони, запълнена с люлеещи се столове, солидни масички и висящи саксии с цветя. В единия ѝ ъгъл се виждаше диван люлка с тапицирана седалка, от който се разкриваше гледка към обширна градина с бяла каменна ограда. На посипаната със ситни камъчета площадка за паркиране стояха изкаляна икап и тъмнозелен миникупър с бял покрив.

Нима всичко това се поддържа от едно ресторантче с десет маси, осем стола пред бара и един джубокс?

Работата, която трябваше да се свърши, беше главно в конюшната, която почти не се виждаше в далечината. През следващите два часа я рина и мете, подрежда юздите и седлата. В няколко бокса имаше коне, които пръхтяха и тупаха с копита.

Когато най-после се изправи и разтри схванатия си гръб, дочу тропот на галопиращ кон, който бързо се приближаваше. От гърба на високия дорест жребец скочи Дани, който извади две кутийки бира от джоба на якето си и подаде едната на Стоун.

– От мама разбрах, че си тук – рече той.

Езичето на кутийката в ръцете му изпука и изпод него изскочи пенлива кехлибарена течност.

– Ездата е неудобна за доставка на бира.

– Коляното ти, изглежда, се е оправило – отбеляза Стоун.

– На мен бързо ми минава. Какво работиш?

– Почиствам боксове.

– Ще ти помогна.

– Наистина ли?

– В момента нямам друга работа.

Влязоха в конюшната. Дани завърза коня си за една стърчаща от пода метална халка и грабна близкото гребло.

Стоун огледа отока на бузата му.

– Онзи от влака не те ли удари от другата страна? – попита той.

– Дюк ме фрасна тая сутрин в бокса, докато го оседлавах. Оказа се прекалено бърз за мен. Много проклет кон.

– Но в замяна на това красив.

– Ти яздиш ли?

– Не, освен в краен случай. На това място ли му викаш „ад“?

– Аз обичам да преувеличавам.

– Защо, по дяволите, си решил да се махнеш от тази прекрасна къща? Сериозно те питам.

– Защото е нейна, а не моя – отвърна Дани и започна да пълни една количка с конски тор.

– Нали си й син? Един ден ще бъде твоя.

Дани съблече ризата си, оголвайки стегнатото си мускулесто тяло.

– Кой е казал, че я искам?

– Ясно, разбрах. Ти си единственото й дете, нали?

– Точно така.

– По пътя насам видях гроба на баща ти.

– Имаме всичко това благодарение на него.

– Как така?

– Осъдихме шибаната минна компания, която го уби. Те въртят на пръста си най-добрите адвокати и обикновено печелят всички заведени срещу тях дела. Но мама се запъна и спечели, като обори всичките им възражения. Компанията обжалва, но в крайна сметка тя успя да се пребори и получи сериозно обезщетение. Само дето загуби мъжа си, а аз – баща си.

Дани хвърли поредната лопата тор в количката и удари ръба ѝ в метала сякаш за да подчертае думите си.

– Но въпреки това майка ти продължава да работи в ресторанта?

– Не обича да стои без работа, а и хората трябва да ядат.

– Градчето има вид на много проспериращо.

– Защото няма достатъчно кандидати за миньори, а цената на въглицата скочи много. Когато търсенето надвишава предлагането, заплатите се покачват. Доколкото ми е известно, за последните пет години те са се удвоили. Сметката е проста: високи заплати, ниски разходи за живот, просперитет за обикновения работник.

– Говориш така, все едно си завършил икономика.

– Нищо подобно. Просто имам очи и уши плюс известна доза здрав разум. Къде ще спиш довечера?

– Наоколо все ще се намери някой мотел.

– На две пресечки от ресторанта на мама, точно зад съда има един пансион, в който предлагат стаи под наем. Евтин и чист. Държи го Бърни Сандаски. – На лицето му се появи усмивка. – Кажу ми стария Бърни, че те изпраща Дани.

– Защо? Да не би да ми направи отстъпка?

– Тц. По-скоро ще те изхвърли.

– Тъй ли?

– Бърни има много готина внучка, казва се Доти – поясни Дани. – Преди няколко години ни спипа в една от стаите му, докато учехме по *биология*. – Младежът се изсмя, хвърли в количката още малко тор и остави лопатата. – Е, аз съм дотук с конските лайна, които оставям на теб, приятелю.

Стоун го изчака да изчезне в далечината, препускайки на буйния жребец. После довърши работата си и бавно пое по пътеката, заобикаляща нисък, покрит с иглолистни шубраци хълм. Имотът на Аби сякаш нямаше край. Не след дълго стигна до черен път, който чезнеше в далечината. Преценявайки посоката му, той реши, че рано или късно пътят ще се влее в онзи, по който беше стигнал до фермата.

След няколко минути излезе на почти незабележима пътечка, която свършваше пред стар, полусрутен хамбар. Вътре имаше древна сива камионетка и няколко бали изгнила слама, разхвърляни между ръждясали трактори и друго фермерско оборудване.

Седна на бронята на камионетката и направи ревизия на жалките си финанси. Помощта, която оказа на Дани, му беше струвала скъпо. Билетът за влака съвсем не беше евтин, пътуването с автобус до покрайнините на Дивайн – също. Дани беше предложил да плати билетите, но Стоун отказа. На всичкото отгоре му трябваша пари и за наем. Помоли се богатата Аби да му плати добре, за да може да продължи пътя си.

Всъщност защо изобщо мислеше за бягство? Нямах ли да е по-добре да беше напълнил дробовете си със солена вода след скока от проклетата скала? За какво всъщност му бе този живот?

За какво има да живея?

Навън изръмжа мотор и изскърцаха спирачки. Стоун скочи от бронята и излезе навън. Аби тъкмо слизаше от пикапа си.

– Разглеждаш имота, а? – каза тя, без да се усмихва.

– Току-що приключих в конюшната. Имаш много хубав имот.

– Да – безизразно кимна тя.

– Но това място е отдавна изоставено – посочи към хамбара той.

– Майка ми и баща ми живяха тук в продължение на петдесет години. Имаха нещо като ферма. Но от трийсет години насам никой не се занимава с фермерство. Къщата им беше ей там – посочи вляво тя. – Отдавна изгоря, до основи. Стърчи само коминът. По едно време бях решила да го съборя, но се отказах. Той е единственото нещо, което ми остана от тях.

– Много добре те разбирам.

– Така ли?

– Човек трудно се освобождава от миналото. Особено когато бъдещето не е много ясно.

– Губиш си времето, като почистваш конюшни, Бен. Би трябвало да станеш преподавател по философия.

– Бях тръгнал към града.

– Чакай да ти платя. Защо не дойдеш у дома? Ще вечеряме нещо и ще получиш парите си.

– Благодаря, не е необходимо.

– Знаем, че не е. Хайде, качвай се.

Тонът ѝ не допускаше възражение.

Няколко минути по-късно спряха на алеята.

– Хубава къща – отбеляза Стоун.

– Да, но я платих дяволски скъпо.

– Дани ми спомена нещо.

– Предполагам, че искаш да вземеш душ и да се преоблечеш. Риенето на оборски тор не е най-чистата работа на света.

– Благодаря. Съжалявам за мъжа ти.

Тя затръшна вратичката на пикапа и пое нагоре по стълбите.

Стоун слезе и бавно тръгна след нея.

Можеше да се озове в кой ли не провинциален градец, но явно му беше писано това да е Дивайн, Вирджиния.

19

Нокс пресрещна Анабел Конрой пред входа на хотела, показа служебната си карта и я помоли да го последва.

– Няма да стане – отсече тя.

– Моля?

– Тази карта може да е фалшива, а вие да сте някакъв изнасилвач. Ще дойда с вас само след като се легитимирате пред полицаи, който да гарантира, че сте този, за когото се представяте. Дотогава можете да вървите по дяволите!

– Какво ще кажете да изпием по едно кафе в ресторанта отсреща? Там ще можете да се развикате или да ме сритате в топките в случай, че пусна ръка под полата ви.

– Имайте предвид, че ритам жестоко – предупреди го тя.

– Не се съмнявам.

– Надявам се, че няма да се забавим, защото имам работа.

– Оставям на вас да прецените колко дълъг ще бъде нашият разговор.

След две чаши силно кафе Нокс обясни какво иска да узнае.

– Не знам къде е Оливър – искрено отвърна тя. – Преди известно време се сприятелих с него и приех да живея в къщичката му. Но после той изчезна и никой не знае къде е.

– Как се сприятелихте и защо заживяхте там?

– Много просто. Той ми помогна да разреши един личен проблем, а след като замина, ми хрумна да се грижа за дома му, докато се върне.

– Вашият проблем е бил покойният Джери Багър, нали?

– Виждам, че сте си написали домашното.

– Всъщност не беше толкова трудно. Какъв по-точно ви беше проблемът с Багър, мис Хънтър?

Дори за секунда не повярва, че това е истинското й име, но му беше по-удобно да го използва, поне засега.

– Какво ви засяга?

– Просто любопитство.

– Защо трябва да задоволявам любопитството ви?

Нокс махна към чашата, която Анабел държеше в ръка.

– А какво ще кажете, ако сваля отпечатъците ви от тази чаша и ги пусна в базата данни? Дали срещу тях ще се изпише името Сюзан

Хънтър?

– Няма закон, забраняващ смяната на имената.

– Така е, но *причината* за подобна смяна може да се окаже незаконна.

– Багър причини зло на мой близък и аз го наказвах.

– С помощта на Алекс Форд и Оливър Стоун?

– Да. Той беше мошеник и социопат. ФБР и Министерството на правосъдието се опитваха да го спипат в продължение на години. Какво лошо, че си е получил заслуженото?

– Пет пари не давам за Джери Багър – призна Нокс. – Интересува ме Оливър Стоун. Или Джон Кар. Не зная под кое име ви се е представил.

– Аз го познавам като Оливър Стоун. Нямам никаква представа кой е Джон Кар.

– Кога го видяхте за последен път?

– Преди около шест месеца.

– Чухте ли за убийствата на Картър Грей и сенатор Симпсън?

– Гледам новините по телевизията.

– Стоун е имал среща с Грей, били са стари познати.

– Не ми е известно.

– Алекс Форд не ви ли е казал? Защото той е разполагал с цялата информация.

– С него сме само приятели. Не е длъжен да споделя всичко с мен.

– Защо напуснахте къщичката?

– Писна ми да живея сред мъртъвци.

– И не знаете нищо за Стоун, така ли? Може би ви е предупредил, че минава в нелегалност?

– Защо да го прави?

– Вие ми кажете.

– Как да ви кажа нещо, което не се е случило?

– Според мен вашият приятел бяга.

– От какво?

– Е, достатъчно – изправи се Нокс. – Ушите ми писнаха от лъжи. Както вече казах и на Форд, ще поддържаме връзка. Не се опитвайте да напуснете града, защото това ще ме направи много нещастен.

След тези думи се обърна и излезе.

20

Маклин Хейс не изглеждаше особено доволен. Дватама с Нокс седяха пред камината в библиотеката на една луксозна къща в центъра на Вашингтон, строена в края на XIX век. Хейс имаше свободен достъп до нея двамадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Явно кралете на шпионажа се радваха на скъпи привилегии.

– Значи днес си разпитал всички обичайни заподозрени, но *нямаш* напредък, а?

– Това не са рутинни действия, сър. Разиграх цяла пиеса пред всеки един от тях, с изключение на Рубън Роудс, но ще стигна и до него. Всички лъжеха. Знаят повече, отколкото признават. Което от моя гледна точка все пак е напредък. В даден момент все някой ще допусне грешка и тогава ще осъществим пробива.

– Дълбоко се съмнявам, че нашият човек им е оставил маршрута си.

– Аз също, но Кар е лоялен към приятелите си. Успеем ли да ги заковем заради нещо, което ги заплашва със затвор, той може би ще излезе на светло.

– Искаш да кажеш, че ще хукне да ги спасява? Наистина ли вярваш в подобен вариант, Нокс?

– Научих много за него. Запознах се с кариерата му, разговарях с приятелите му. Да, напълно е възможно. Какво ни пречи да опитаме?

Хейс допи виното си и насочи поглед към огъня.

– Ще бъда откровен с теб, Нокс – каза той. – Надявам се това да ти е от полза и да не се отегчиш много.

– Съмнявам се, че човек като вас може да ме отегчи, сър. Освен това копнея за *достоверна* информация.

Хейс се престори, че не забелязва ухапването.

– Кар несъмнено е убиец – започна той. – В онази нощ той наистина е бил в Центъра за посетители на Капитолия. Знаем, че именно той е ликвидирал Грей и Симпсън. Тази част е ясна, но останалото не е.

– А аз най-сетне ще чуя ли *останалото*?

Хейс се изправи и този път си наля скоч, след което застана пред огъня. Гледайки високата му фигура на патриций в костюм с елек, снежнобялата коса, квадратната челюст и проблясващите очи, Нокс изпита чувството, че участва в холивудски шпионски филм.

Каква е обичайната фабула? О, да. Умни, изискани и патриотични

мъже, завършили най-добрите колежи, благородно отдават всичките си сили за сигурността на своята страна, докато разхождат скъпите си костюми от „Брукс Брадърс“, преспиват с всички красавици и замислено подръпват от лулите си, изпускащи ароматен дим. Високо, високо над нищожните простосмъртни. Като мен. Като Джон Кар. Нищожните простосмъртни.

Е, това са фантазии, разбира се, бързо се осъзна той. Шпионажът бе гаден бизнес. Участниците в него задължително трябваше да нагазят в калта и мръсотията също като противниците си. Тук важеше едно-единствено правило: правила няма. Не, всъщност не беше точно така. Имаше едно правило. Хората като Маклин Хейс винаги оставаха над нещата. Недосегаеми. Но и това правило не бе абсолютно. Картър Грей го доказваше. Джон Кар беше успял да го дръпне долу, в калния окоп.

Браво на теб, Джон.

– За нещастие Кар вероятно разполага с информация, а може би и с доказателства за някои действия на правителството, предприети в деликатен момент – продължи Хейс. – Обръщам ти внимание, че ако се разрови миналото, може да изпаднем в доста неловка ситуация. Убеден съм, че Грей също си е давал сметка за този риск, поради което се е опитал да спипа Кар. Но, както ни е известно, Кар го е изпреварил.

– Казано иначе, той ни държи с нещо, което не трябва да стига до съда?

– Винаги съм харесвал твоята проникателност, Нокс – усмихна се Хейс. – Тя ни спестява толкова време.

– Аз не съм наемен убиец, сър. Вие ми заповядахте да го открия и аз ще направя всичко възможно да изпълня заповедта. Но нищо повече.

– Това е напълно достатъчно. За останалото ще се погрижат други.

– Подозирам, че Кар е твърде умен, за да пропусне този факт. Най-вероятно е подредил нещата така, че насилствената му смърт да доведе именно до неприятните разкрития, от които се притеснявате. Може би пакет с документи до редакцията на „Ню Йорк Таймс“, който ще се получи там в момента, в който някой куршум му пръсне мозъка?

– Открий го, Нокс. Вярвам, че ще го убедим в безсмислеността на подобни действия.

– С какво бихте го притиснали?

– Ти сам каза, че Кар е изключително лоялен човек.

Нокс се замисли за момент, после кимна.

– Значи приятелите са ахилесовата му пета, така ли? Но според вашия сценарий вместо да се предаде и да влезе в затвора, той ще

предпочете куршума. Без да проговори, за да спаси приятелите си.

– Това действително е един възможен сценарий.

– Един или *единствен*?

– Важното е да го откриеш, Нокс. Това е всичко, което искам от теб. Имаш ли някакви по-интересни хипотези?

– *Приятелите* му не казаха нищо. А след като трябва да действаме тайно от полицията, нещата опират до веществените доказателства. Трябват ми насочващи следи.

– Значи искаш нов оглед и на двете места?

– Да.

– Времето не е на наша страна.

– То никога не е. Ако трябва да бъде откровен, редно бе да споделим тази информация доста по-рано, сър.

– Сигурен съм, че е така. Но това е положението.

– Което означава, че се надбягвам с ченгетата. Ами ако те го открият преди мен?

– Взели сме мерки да не се случи.

– Но ако все пак някой детектив извади късмет?

– Малко е вероятно, защото те не знаят нищо за Джон Кар и връзките му с Грей и Симпсън. Тук ти разполагаш с огромно предимство. Но ако въпреки всичко полицията го спипа преди нас, ние ще вземем мерки да им го отмъкнем. Националната сигурност винаги е приоритет, Нокс.

– Разбира се. Мога ли да знам кой още участва в ръководството на операцията?

– Докладваш единствено на мен! – отсече Хейс.

– Не ме разбрахте, сър. Попитах на кого докладвате *вие*.

Хейс довърши питието си и внимателно остави кристалната чаша на изящна старинна масичка.

– Все едно не съм те чул – промърмори той. – Желая ти късмет. Очаквам редовните ти рапорти.

– Разбира се.

Отговорът прозвуча малко по-рязко, отколкото му се искаше. Даваше си сметка, че Маклин Хейс не може да бъде притискан по този начин, но изпитваше желанието да стигне максимално далеч. До ръба на скалата.

– И още нещо. Джон Кар вероятно е най-страховитият убиец, който е произвела тази страна. Категорично доказателство е фактът, че макар и напуснал „Трите шестници“ преди цели трийсет години, той успя да

ликвидира собственооръчно десетина от най-добрите ни оперативни агенти. Дори не мога да си представя какъв е бил в разцвета на силите си. Да управляваш подобна машина за убиване наистина е било голяма чест. В това отношение Грей е имал късмет. Зашеметяващата му кариера до голяма степен се дължи на умението на Кар да удря бика между рогата.

– Защо ми казвате всичко това?

– За да си представиш бойното поле. Искаме го жив, Нокс. Преди да му се стовари мечът, трябва да разберем с какво разполага. Никога не забравяй това. Естествено, няма да мине без жертви.

Жертви? Дори Кар определено им трябваше жив. Но непременно ли щяха да имат нужда от един все още дишащ Джо Нокс след края на битката?

Напусна къщата, седна зад волана на роувъра и пое по следите на най-страховития убиец, произведен от тази страна. Тилът му щеше да пази един потаен генерал в оставка, който никога не беше имал угризения да жертва живота на своите бойци за постигането на личните си цели.

21

Рано на другата сутрин Нокс се отправи към къщичката в гробището „Маунт Цион“. Претърси я старателно и напълно професионално, сантиметър по сантиметър. Откърти няколко дъски от пода, опразни всички чекмеджета, надникна в камината и прегледа купищата книги, повечето от тях на чужди езици.

С всичките тези езици най-вероятно отдавна беше напуснал страната. А иначе къщичката се оказа разочарование. Преди да замине, нейният обитател явно се беше постарал да я прочисти от всичко, което би могло да предизвика подозрение. Излезе навън и се зае с оглед на гробището. Тук извади късмет, който обаче не му донесе нищо особено. Острото му око не пропусна един леко наклонен надгробен камък, под който имаше малко, изкопано в пръстта скривалище. Което за съжаление беше празно.

Два часа по-късно стоеше в задния двор на Картър Грей, след като реши да не ходи втори път на мястото, където беше убит Симпсън. При първоначалния оглед на недостроената сграда не беше открито нищо съществено и Нокс стигна до заключението, че неговата поява там едва ли ще промени нещата.

Обърна се и насочи поглед към залива. Пред ФБР Стоун беше споменал, че взривилият къщата може да е скочил от скалата, която се виждаше в дъното на имота. Приблжи се към нея и предпазливо надникна надолу. Висок и опасен скок, който обаче едва ли би затруднил човек с уменията на Оливър Стоун/Джон Кар.

Окей, хвърля пушката във водата и скача след нея. Но къде отива след това?

Дори за миг не допусна, че Кар се е самоубил. Човек не планира прецизно убийство, за да свърши със себе си от ръба на някоя скала. Беше сигурен, че е оцелял.

Преметнал сака си през рамо, Нокс тръгна по ръба на скалите, следвайки вероятния воден маршрут на Стоун. После мина през шубраци и поляни, без да губи от поглед бреговата линия. Най-накрая съзря малък плаж, който се разкри далеч под краката му. Стоун беше застрелял Грей преди седем сутринта, по време на прилива, който наблюдаваше в момента. Огледа скалите и веднага откри едва забележими стъпала в процепта между тях, които водеха до върха на канарата. Тръгна по пътеката,

започваща оттам, и половин час по-късно стигна до някакви бараки.

– Мога ли да ви помогна с нещо?

Нокс огледа niskия закръглен мъж с омазан комбинезон и плетена шапка, който стоеше до стар трактор със свалено колело.

Отиде при него, показа служебната си карта и каза:

– Агент Нокс, идвам от имението на Картър Грей.

– Браво на теб – рече мъжът. – На мен ми викат Лерой, така се казвам. Грей значи... Онзи голям шеф, дето го гръмнаха, а?

– Точно така. Предполагам, че някой вече е разговарял с вас.

– Да. Но аз обясних, че не знам нищо.

– Сам ли живеете тук?

– Аха, вече четири години. Тогава се спомина моята скъпа Лоти.

– Съчувствам ви. Никой ли не ви помага? Между другото, с какво се занимавате?

– С всичко, което може да ми донесе малко пари. Имах си един помощник, ама той си отиде.

– Кога?

– В деня, в който гръмнаха големия шеф.

Забелязал потрепването на Нокс, Лерой вдигна ръка и каза:

– Не се вълнувай, той беше тук, когато дойдоха агентите на ФБР. Можеш да ги попиташ. Стар, сакат, с лошо зрение. Не говори, а само сумти.

– Висок, нисък? Слаб, дебел?

– Кльощав. Не мога да кажа колко висок заради куция му крак. Е, доста по-висок от мене. С голяма брада и дебели стъкла на очилата.

– Защо си тръгна?

– Знам ли? Помагаше ми близо четири месеца, после просто си тръгна. Не е подписвал дългосрочен договор за един милион долара.

Лерой се изсмя и изстреля тлъста хрчка в краката си.

– В някоя от тези сгради ли е живял? – огледа се Нокс.

Лерой кимна и посочи бараката край пътечката.

– Може ли да погледна?

– За коя служба работиш?

– За федерална.

– Знам това. Питам за коя по-точно.

Нокс тикна под носа му картата, предназначена за „обществеността“.

– Ето за *тази*.

– Е, в такъв случай давай – отстъпи крачка назад Лерой.

Това бе една от привилегиите, свързани с работата на Нокс. Не че имаше кой знае колко други.

Претърсването на бараката му донесе само един, но доста многозначителен резултат: във вътрешността ѝ липсваха каквито и да било следи. Той установи това с портативния комплект за снемане на отпечатъци, който предвидливо носеше в джоба на якето си. Без съмнение беше на прав път, тъй като не беше чувал куците и полуслепи неми хора старателно да изтриват следите от присъствието си някъде, където и да било.

Излезе навън и се приближи до Лерой, който се въртеше около трактора си.

– Утре тук ще дойде един художник, на когото да разкажете с подробности как е изглеждал помощникът ви, за да му нарисува портрет.

– Ще направя каквото мога.

– Сигурен съм в това.

22

Вечерята на Аби беше много вкусна – пържено месо и различни сосове. Стоун ѝ помогна да я сервира. Бяха само двамата. Той взе душ в банята на горния етаж, която можеше да бъде снимана за списание. Явно мината се беше изръсила много яко.

– Значи обичаш Шекспир – каза той.

– Още в гимназията изчетох всичките му пиеси. Но по онова време не ги свързвах с нищо реално.

– А сега?

– Може би. В тях има всичко, което може да ти поднесе животът, особено злощастията. Но вече преживях твърде много, за да се изумявам от литературата.

По средата на вечерята се появи Дани, който огледа масата с ленена покривка и красив сервиз, а след това излезе безмълвно. Вратата се затръшна шумно.

Стоун я гледа известно време, после се извърна към Аби и каза:

– Май ти създава грижи.

– И така може да се каже. Ти имаш ли деца?

– Имах дъщеря. Но вече не е между живите.

– Много съжалявам. Дани вече похаби седем от деветте си живота, а аз непрекъснато имам чувството, че и моят си отива заради него.

– Била си против заминаването му, нали? Спомена, че много си плакала.

– Какво друго може да прави една майка, когато единственото ѝ дете я напусна?

– Значи се радваш, че отново е тук.

– Прибързано ще е да се радвам. Вероятно не след дълго пак ще замине. Макар все да си повтарям, че не бива да се съсипвам отново.

– Правил ли го е и преди?

– Не, досега само говореше. Постепенно повярвах, че едва ли някога ще замине, но после изведнъж... – Гласът ѝ потрепна.

– Имаше ли конкретна причина да си тръгне?

– Трудно е да се каже какво движи решенията на Дани. Той просто е инат, като баща си.

– Каза ми, че баща му е загинал в мината.

Вместо да отговори, Аби лапна последното късче месо в чинията

си.

– Вярно е – каза след известно време тя. – Изгубил си детето си. А съпругата ти?

– Тя също почина. Преди много време.

– И как живееш от тогава насам?

– Бутам я някак си. Не се задържам дълго на едно място.

– Напуснал си армията веднага след Виетнам, така ли?

– Не, поостанах още известно време. Нищо особено.

– Чичо Сам не ти ли отпусна пенсия?

– Не се задържах достатъчно дълго.

Разговорът замря. Малко по-късно Стоун стана да си върви, отклонявайки предложението ѝ да го закара до града. В тази къща властваше тъгата въпреки лукса и сполучливите дизайнерски решения. Причината беше проста: източникът на това богатство беше смъртта.

– Предполагам, че няма да се задържиш дълго – рече тя, застанала в рамката на вратата.

– Аз съм много по-възрастен от Дани, но въпреки това не съм решил какво да правя с остатъка от живота си – въздъхна Стоун. – Мисля, че е крайно време да започна да го живея.

– Благодаря, че си помогнал на сина ми.

– Той е добро момче, Аби. Липсва му единствено посоката.

– Дано тази посока го отведе далеч отук и да го задържи там.

Тя затвори вратата и Стоун остана да се чуди на тези думи, после тръсна глава и отново си повтори, че това не му влиза в работата. Излезе на пътя и пое към града.

Единствената светлина идваше от обсипаното със звезди небе. Малко преди да навлезе в града, до слуха му долетяха звуци. Отначало му се сториха като скимтене на животно и му хрумна, че в този край няма да е много необичайно, ако налети на мечка или дори на планински лъв. Продължи напред и скимтенето стана по-отчетливо.

Стоун ускори крачка. Църквата и гробището бяха наблизо.

Прекоси пътя, влезе в църковния двор и предпазливо закрачи между редиците с гробове. После изведнъж се закова на място.

Дани лежеше по очи върху пресния гроб на Деби Рандолф и раменете му се разтърсваха от ридания.

23

Високият мъж влезе в сградата, свърна наляво и скочи в близкия асансьор. Натисна копчето за надолу, мина през тунела, който се извиаше под улиците на Вашингтон, влезе в друга сграда и пое по дълъг коридор. От една откритата врата се протегна лапа, сграбчи го и го дръпна навътре.

Рубън Роудс затръшна вратата и разхлаби хватката, с която беше стиснал Алекс Форд. Агентът приглади яката на сакото си и намръщено огледа хората, настанили се по бракуваните офис мебели и кашоните.

– Нали беше втората врата вляво? – гневно процеди той.

– Кейлъб просто е сбъркал – обясни Рубън. – Искал е да каже първата врата вдясно, но вече беше късно да те предупредим. Опасявахме се, че мобилният ти телефон се подслушва.

– За тази цел е нужна съдебна заповед – обади се Анабел.

– Да бе, как не! – нервно отвърна Рубън.

– Той е прав – каза Алекс и погледна към Анабел. – Аз съм федерален агент, което означава, че не разполагам нито с живота си, нито с мобилния си телефон.

– Извинявай за грешката, Алекс – засрамено промълви Кейлъб. – Бях доста нервен, не знам защо. – Очите му се спряха на Рубън и в тях проблеснаха гневни пламъчета. – О, сега си спомням. Изнерви ме Рубън, който ми се разкрещя по телефона, че ако не намеря подходящо място за среща, всички ще умрем и това ще бъде по моя вина!

– Не съм казал, че ще умрем, а само че ще прекараме остатъка от живота си зад решетките – сви рамене едрият мъж. – *Почти* по твоя вина.

– Как стигна до това заключение? – попита Анабел.

– Онзи тип Джо Нокс вече се е срещнал с Кейлъб.

– И какво? Откъде знаеш, че съм му казал нещо?

– Знам, приятелю. Ти ще си изпееш всичко, дори ако те притисне невръстна скаутка.

– Нямаме време – изправи се Анабел. – Значи Нокс е разпитвал мен, Алекс и Кейлъб.

– Ходил е в склада да търси и мен, но за късмет си бях взел почивен ден – добави Рубън.

– По телефона спомена, че Оливър се е свързал с теб – напомни му

Алекс.

– Не пожела да ми каже откъде се обажда – продължи Рубън и ги запозна накратко със съдържанието на разговора. – Помоли да ти предам, че ти е признателен, задето си изгорил писмото му.

Алекс бавно кимна, но не каза нищо.

– Възможно ли е да се проследи обаждането му до Рубън? – попита Кейлъб.

– Изключено – поклати глава едрият мъж. – Мобилният ми телефон е на доста необичаен договор. Малко заобиколен...

– С една дума, крадеш чужди минути – тържествено обяви Кейлъб.

– И така може да се каже. Използвам услугите на приятел, на когото вярвам. Голям професионалист в тази област, няма начин да го пипнат.

– Мисля, че трябва да сравним записките си за това, което ни е казал Нокс – предложи Анабел. – Така ще получим представа къде сме.

Алекс започна пръв, последван от Анабел и Кейлъб. Когато приключиха, думата взе Рубън.

– Поднасям ти своите извинения, Кейлъб – обяви той. – По всичко личи, че си запазил самообладание.

– Ами... благодаря – троснато каза федералният библиотекар.

– И така, Нокс знае, че Оливър е Джон Кар – рече Алекс. – Знае и с какво се е занимавал в ЦРУ. Знае, че той е убил Симпсън и Грей. И е решен да го гони до дупка.

– Чрез нас – добави Кейлъб. – Слава богу, че няма как да се случи.

– Рано е да благодариш на бога, Кейлъб. Той знае къде сме, знае и че сме приятели на Оливър. Положително ще се възползват.

– Как?

– Като средство за натиск – сухо обясни Анабел. – За да го принудят да се предаде.

– Какво?! – извика Кейлъб. – Да ни използват за стръв? Абсурдно! Ние сме граждани на Съединените щати, а Нокс е държавен служител!

– Този факт не е бил от значение дори през петдесетте – поклати глава Алекс. – Той е държавен служител с ясно определена задача: да залови Оливър. И докато я изпълнява, ние си оставаме мишени.

– Това означава ли, че всички трябва да минем в нелегалност? – попита Анабел.

– Лично за мен е невъзможно – каза агентът. – Но ти със сигурност можеш да се заровиш в най-дълбоката дупка, Рубън също. Какво е положението при теб, Кейлъб?

– Защо Оливър ни постави в такава невъзможна ситуация? – просетена библиотекарят.

– Не е имал друг избор – отговори Рубън. – Ако разсъжденията ни са правилни, той е гръмнал две ВИП персони в един и същ ден. След такава акция не можеш да си пиеш кафето и да чакаш да ти заблъскат с приклад по вратата.

Кейлъб поклати глава.

– Сигурен съм, че ако Оливър наистина ги е убил, не е оставил никакви улики – рече той. – Ако не броим писмото.

– Какво искаш да кажеш, по дяволите? – възкликна Рубън. – Никой няма намерение да го съди. Пипнат ли го, ще изстискат от него каквото могат и ще му пръснат мозъка! Той е убивал по заповед на правителството и е бил принуден да мине в нелегалност, защото Грей и Симпсън са го прецаkali и са искали да се отърват от него. – Беше се втреничил в Алекс. – Крил се е в продължение на трийсет години. После убиха Милтън. Не забравяйте какво ни каза Хари Фин: Симпсън е признал, че лично е заповядал Оливър и семейството му да бъдат ликвидирани. Ако някой е имал причина да убива някого, това е Оливър. Майната му на закона!

– Значи се страхуват от информацията за някогашни операции на правителството и искат да му затворят устата – каза Кейлъб.

– Е, сега вече мислиш като библиотекар – извително подхвърли Рубън.

– Може би имаме друг изход, вместо да минаваме в нелегалност – обади се Анабел.

Алекс се облегна на стената.

– Какво предлагаш?

– Да открием Оливър и да му помогнем да се измъкне.

– Забрави, Анабел. Това означава да ги заведем право при него.

– А и той сигурно е имал ловък план за бягство – добави Рубън.

– Наистина ли? Без документи, без пари? Преди време му дадох една кредитна карта. Наскоро я проверих. Не е използвана от месеци. Не може да вземе самолет, остава му само да бяга.

– Докато го пипнат – въздъхна Рубън.

– Може би иска точно това – тихо рече Алекс и останалите трима се втреничиха в него. – Успя да очисти Симпсън и Грей, но изпитва огромно чувство за вина заради Милтън. Може би не вижда смисъл да живее. Бяга, но неохотно. Знае, че ще го заловят, и се подготвя за това, което го чака.

– Няма да позволя животът му да свърши по този начин! – отсече Анабел.

– Не забравяй, че да откажеш да сътрудничиш на ЦРУ е едно, но пряката помощ – съвсем друго. Активното ти участие в бягството на Оливър ще означава, че те чака затвор. И то за дълго време.

– Не ми пука, Алекс. Спомни си какво направи той за мен. Рисува всичко, за да ми помогне.

– На нас също – добави Рубън.

– Алекс, ако не беше Оливър, ти също нямаше да си тук – изгледа го Анабел.

Агентът седна на някакво старо бюро.

– Чувам ви много добре. Но аз съм федерален служител и не мога да направя нищо повече.

– Никой не иска да се забъркваш в неприятности и не трябва да правиш нищо – каза Анабел, но тонът ѝ не беше така любезен както думите.

– Просто гледай на другата страна – добави Рубън.

– А как мислите да го откриете? – попита Алекс.

– Това вече си е *наша* работа – хладно отсече Рубън и погледна Кейлъб. – Ти също си *федерален* служител. С нас ли си?

– Да – без колебание отвърна библиотекарят.

Лицето на Алекс помръкна.

– Е, май е време да се разделим – рече той и се смъкна от бюрото. – Желая ви късмет.

– Алекс... – започна Анабел, но вратата вече се беше затворила зад него.

Последните трима членове на клуб „Кемъл“ мълчаливо се спогледаха.

– Да върви по дяволите! – каза Рубън. – Дайте да помислим как да открием Оливър.

– Лисицата е излязла на лов, нали така? – погледна го втренчено Анабел.

– Да. И какво?

– Трябва да тръгнем след нея.

– Имаш план?

– Аз винаги имам план.

– Обичам те, момиче!

24

Стоун понечи да се приближи до Дани Райкър, но някакво движение в другия край на гробището го накара да се закове на място. Пристисна се към каменния зид и изчака тъмната фигура да излезе от сенките на лунна светлина. В първия момент си помисли, че младежът ще бъде нападнат, и стегна мускули. Но едрият мъж се наведе и внимателно докосна рамото му.

– Ела, момче – тихо рече той. – Не е хубаво да стоиш тук.

Дани вдигна глава към шерифа Тайри, който му помагаше да се изправи.

– Не е хубаво, никак не е хубаво – изхлипа момчето и безсилно се облегна на широките му гърди.

– Много неща в живота са несправедливи, Дани. Но човек не бива да им се поддава.

– Искам да умра.

Тайри му удари плесница.

– Да не съм чул повече такива думи! Момичето е мъртво и ти не можеш да го върнеш!

– А това честно ли е? – проплака младежът и посочи гроба.

– Трябва да мислиш с главата си. Тя сама избра да отнеме живота си. Нищо не можеш да направиш. Хайде ела, ще те откарам у дома.

Дани избърса сълзите си и поклати глава.

– Ако мислиш така, значи си глупак! – гневно рече той.

Големият мъж внимателно го погледна.

– Знаеш нещо, което не ми е известно?

– Зная много неща, които не са ти известни, но това няма никакво значение.

– За Деби ли?

Главата на младежа клюмна.

– Не, за нея не знам нищо. Просто говоря, за да ми олекне.

– Каза, че съм глупак, ако мисля така. Ако мисля, че се е самоубила?

– Не ми слагай в устата думи, които не съм изричал, шерифе!

– Искам да чуя каквото имаш да ми кажеш, нищо повече.

В отговор младежът се обърна и започна да се отдалечава.

– Върни се, Дани!

– Не викай, шерифе. Ще събудиш мъртвите.

– Веднага се върни, момче!

– Ако случайно не си го забелязал, аз вече не съм момче, Тайри – обърна се Дани. – Отивам си вкъщи, освен ако не си решил да ми пуснеш един куршум в гърба.

Тайри се хвана кобура, а Стоун се сниши още повече. Точно в този момент никак не искаше да бъде забелязан.

Дани изчезна в мрака, а шерифът се обърна и бавно закрочи към колата си. Няколко секунди по-късно моторът изръмжа и патрулката пое към града.

Дали да не си тръгна още сега? Има ли смисъл да чакам до сутринта?

Извървя разстоянието до града, нае стая в малкия пансион, който му беше препоръчал Дани, и седна на мекото легло. През прозореца се виждаше част от главната улица на Дивайн.

Случката на гробищата беше озадачаваща. Дали Дани беше влюбен в Деби Рандолф? Дали момичето наистина се бе самоубило? Защо Дани бе напуснал града, а после се бе върнал?

– Това не ме засяга! – каза на глас той и сам се изненада от силата на думите си. Погледна часовника си. Наближаваше десет. Извади от сака малък транзистор и го включи. След известно въртене на копчето откри някаква радиостанция, която предаваше новини на всеки кръгъл час. Облегна се назад и наостри слух. Убийствата вече не бяха водеща новина – бяха отстъпили първото място на нова епидемия от салмонела, този път причинена от някакви зеленчуци.

Гласът на водещия стана малко по-напрегнат, когато започна да чете последните сведения относно убийствата на високопоставените личности.

„ФБР и Министерството на вътрешната сигурност обединиха усилията си в разследването. Установена е връзка между убийствата на сенатор Роджър Симпсън и директора на Националния разузнавателен център Картър Грей. Причината за тях най-вероятно се крие в миналото, когато и двамата са работили за ЦРУ. Предполага се, че убиецът е техен колега, смятан за мъртъв от години. Властите наблюдават всички летища, железопътни и автобусни гари, както и граничните пунктове. Ще продължаваме да ви информираме относно хода на издирването, което по всяка вероятност ще се окаже «хайката на десетилетието».“

Стоун изключи транзистора и се изправи пред прозореца. Убиецът все още не беше назован по име, но те можеха да го обявят.

Знаят, че става въпрос за Джон Кар, знаят как изглеждат и са затворили всички пътища за бягство.

Не беше мислил сериозно за евентуалното си залавяне. Напротив, в един момент дори беше повярвал, че ще успее да се добере до Ню Орлиънс, където да започне тих и спокоен нов живот. Разбира се, това нямаше как да се случи. Безпокоеше го единствено всеобщото убеждение, че е престъпник. Нима отмъщението винаги се заклеявяваше? Непростимо ли бе поправянето на една несправедливост извън рамките на закона? Стоун знаеше отговорите на тези въпроси. Никога нямаше да го оставят да се изправи пред съдия и съдебни заседатели. Защото тогава можеше да разкаже собствената си история – нещо, което нямаше да му позволят.

Стана и облече якето си. Нуждаеше се от чист въздух и съсредоточаване. Можеше ли изобщо да напусне града сега? Редно бе да се обади на Рубън, но реши да го отложи за следващия ден. В момента просто искаше да се поразходи из притихналия Дивайн.

Излезе на главната улица и забързано пое надясно. Не след дълго се озова извън града. Дърветата от двете страни на пътя се съгъстиха, светлините на къщичките в покрайнините бавно изчезнаха в мрака.

Пет минути по-късно реши да се връща. И точно тогава чу вик, който идваше някъде отпред. Вик на мъж, обзет от ужас.

Стоун се затича.

25

Нокс се сбогува с Лерой в Мериланд, но не пое по обратния път към дома си. Тревожеше го един въпрос, на който трябваше да намери отговор. По тази причина не тръгна и за Лангли, а към една с нищо незабележима сграда в сърцето на Вашингтон. Благодарение на предварителното си обаждане влезе, без да доказва своите военни и правителствени пълномощия.

Озова се в огромна зала, пълна със стари изподраскани маси, на които седяха посивели ветерани от отминали войни и историци с костюми и вратовръзки, които разглеждаха купчини пожълтели документи. Нямаше прозорци, а сякаш и никакъв въздух. Нокс бавно огледа лицата на посетителите и единствената емоция, която забеляза, бе мъката. На това място се съхраняваха досиетата за краткия живот и жестоката смърт на твърде много хора.

По-голямата част от архивите, които го интересуваха, все още не бяха компютъризирани, но имаше и такива. Служителят, който го посрещна, откри и донесе кашоните с изненадваща бързина и му показа как да получи достъп до файловете. Нокс се настани пред един от мониторите, решил да започне с електронните данни. Беше твърдо решен да провери предчувствието, което го глождеше. А именно: защо Маклин Хейс иска на всяка цена да се добере до Джон Кар. Ако Кар действително беше ликвидирал Симпсън и Грей, значи наистина имаше причини да се крие. Едва ли щеше да свика пресконференция, на която да се раздрънка за отдавнашни тайни. Нокс разбираше напълно желанието на Хейс да спипа Кар преди полицията. Защото, ако попаднеше в ръцете на ченгетата, беглецът най-вероятно щеше да им предложи сделка и да прояви желание да говори. Но Хейс беше споменал, че следи изкъсо полицейското разследване, което означаваше, че Нокс има пълна свобода на действие и разполага с достатъчно време. Дори да се случеше невероятното и полицията да арестуваше Кар, ЦРУ щеше да се намеси и да им го отмъкне под вечно валидния претекст за националната сигурност. Нямаше да има шанс нито за пресконференции, нито за разговор с адвокатата си.

Но защо тогава беше цялата тази припряност? Ако не се броеше моралната страна на факта, че един престъпник ще избегне правосъдието, далеч по-разумно от стратегическа гледна точка беше да го остави да

се покрие и един ден да си умре тихо и кротко. В тази светлина поведението на Хейс изглеждаше абсолютно ирационално, а той не беше ирационален човек. От което следваше, че трябва да има друга причина.

Заковал очи в екрана, Нокс търпеливо преглеждаше военните досиета на мъжете и жените, служили във Виетнам. След като приключи с електронните файлове, той се зае с кашоните, като предварително се консултира с един от служителите на архива, който му показа как да оптимизира търсенето. Прегледа без успех съдържанието на трийсет кашона. Тъкмо беше решил да приключи работата си за деня, когато вниманието му беше привлечено от тънка папка.

Наведе се над нея и околният свят сякаш изчезна. Държеше в ръце официалното досие на боеца Джон Кар, издигнал се бързо до чин сержант. Най-силно впечатление му направи описанието на една четиричасова битка отпреди близо четирийсет години, в която Кар бе проявил истински героизъм.

Взводът му бил обкръжен от десетократно по-голямо вражеско подразделение. Той отблъснал атаката буквално сам и извел бойците си на безопасно място, като пренесъл няколкото ранени на гръб. В сблъсъка ликвидирал най-малко десет противникови войници, някои с голи ръце. След това легнал зад картечницата и отблъснал атаката на северновьетнамците, докато наоколо хвърчали снаряди и куршуми. Поискал по радиостанцията въздушна помощ за евакуиране на взвода. Едва тогава напуснал бойното поле, облян в собствената си кръв от многобройните рани, причинени от куршуми и мачете. Самият той ветеран от Виетнам, Нокс познаваше обръкването и ужаса при битките в джунглата. Бяха го ранявали, беше треперил от страх. Бяха го изпращали на акции, от които беше сигурен, че няма да се завърне. Беше участвал и в други, ужасни атаки, повечето от тях дни преди изтеглянето на Америка от Югоизточна Азия. По време, когато малките победи на фронта нямаха никакво значение. Ако изобщо някога бяха имали.

Нокс обаче не беше чувал или чел някой друг войник да е извършил подвига на Кар през онзи ден. Това беше нещо повече от чудо, нещо извън човешките възможности. Уважението му към този човек нарасна, страхът от него – също.

Подобен героизъм би трябвало да бъде възнаграден. Макар и бавна в много отношения, армията бързаше да раздава награди за храбростта и себеотрицанието на бойното поле. Ако не за друго, то поне за да повдигне духа на останалите бойци. Да не говорим за обществения отзвук. Изключителната смелост и себеотрицанието на Кар заслужаваха не само

Почетния кръст за доблестна служба – второто по значение отличие в американската армия, но според Нокс и най-престижния Медал на честта, с който страната удостояваше своите военни герои. Джон Кар носител на Медала на честта? В краткия си брифинг Хейс беше пропуснал да спомене този факт. Той не беше станал достояние и на пресата, отразила скромното погребение на Джон Кар в националното гробище „Арлингтън“.

За да сглоби историята на този човек, Нокс прегледа съдържанието на още няколко кашона, лист по лист.

Никой не бе могъл да откаже Пурпурните сърца на Джон Кар, тъй като ги бе заслужил с раните си. Общо четири на брой, включително онези, получени в други сражения. В архива фигурираше предложение да бъде награден с Бронзова звезда, направено доста време след спомнатата битка. Престижен орден, който обаче изглеждаше бледа награда за героизма на този човек. За Нокс Бронзовата звезда беше нещо като хибрид – с нея награждаваха както храбростта на бойното поле, така и добрата служба като цяло. Докато Сребърната звезда, Почетният кръст и Медалът на честта бяха най-високите отличия за боеца на фронта, проявил храброст и героизъм в *сражение* с врага. Просто и ясно.

Най-накрая откри купчина документи, сред които фигурираше личната препоръка на прекия командир на Кар, който го предлагаше за Медала на честта. За целта въпросният командир беше попълнил всички необходими документи, подкрепени с доказателства и показанията на очевидци, след което ги беше пуснал нагоре по веригата. Датата сочеше, че те са били изпратени съвсем скоро след онова сражение, далеч преди предложението за Бронзова звезда. Какво се беше случило, по дяволите?

Нищо. На този етап нещата бяха замрели. Нокс не откри никакви други документи по въпроса. Но защо? Саможертвата му бе знаменателна. Човекът бе герой. Ала вместо да получи заслужена награда, Джон Кар скоро бе изчезнал от военните ведомости. Нокс се досещаше защо – точно тогава е бил включен в специалния отряд на ЦРУ, наречен „Три шестисти“. Шпионите често набират своите убийци сред най-добрите бойци.

Нокс понечи да върне документите в кашона. Именно в този момент забеляза двата прикрепени с телбод листа, които се бяха изплъзнали от папката и стояха изправени от вътрешната стена на кашона. Дълбоко отвлечен от несправедливото отношение на армията към един от най-легендарните си герои, той бе готов да ги пренебрегне.

Но все пак ги извади.

Оказа се, че листовете съдържат една съвсем проста и ясна заповед, която категорично лишаваше Джон Кар от шанса да получи Медала на честта и всякакви други награди. В текста се съдържаха куп бюрократични дрънканици от сорта на „разминаващи се показания на очевидци“ и „противоречиви доказателства“. Като цяло той беше лишен от какъвто и да било смисъл, но Нокс прояви достатъчно търпение, за да го изчете до последния ред. Едва тогава всичко му стана ясно.

Заповедта беше подписана от *майор Маклин Д. Хейс*.

26

Нокс вкара роувъра в гаража на къщата си и преди да натисне копчето на дистанционното за спускане на вратата, вдигна очи към огледалцето и внимателно огледа пустата улица. Беше сигурен, че те са някъде там и го наблюдават.

Генералът ми вярва точно толкова, колкото аз на него, помисли си той.

Вероятно щеше да дойде време да подхлъзне онези момчета отвън. Той много се надяваше да бъде готов за подобно предизвикателство.

Нормалните граждани трудно биха разбрали, че агент като Нокс може да се страхува от работодателя си почти толкова, колкото от обекта, когото издирва. Но той влизаше в играта само когато нещата се бяха объркали напълно и участниците в нея се сочеха с пръст и се топяха един друг. Понякога сравняваше работата си с тази на офицерите за вътрешно разследване в полицията. Каквото и да вършиш, все някой ще бъде недоволен от теб. А крачката от недоволството до отнемането на нечий живот за разплата е съвсем малка и почти не изисква обмисляне. Достатъчно е да си изработиш някакво алиби, а после да прекосиш улицата и да натиснеш спусъка.

От това, което беше научил за военното минало на Джон Кар, ставаше ясно, че Хейс със сигурност разполага с подобна стратегия. Вече го беше излъгал. Беше казал, че е чест да ръководиш такава машина за убиване като Кар. Да, той *действително* беше командвал Кар. В разцветта на кариерата му бе отказал да го удостои с отличията, които със сигурност беше заслужил. Какво беше извършил Кар, за да предизвика подобно отношение? Хейс беше известен със своята злопамятност. Говореше се, че нарочи ли някого, таи омраза десетилетия наред.

Нокс прекара още няколко часа в сградата на военния архив, търсейки отговор на този въпрос. Резултатът беше само няколко неясни предположения.

Обзелите го мисли бяха почти толкова мрачни, колкото през последните нощи, прекарани във вьетнамската джунгла малко преди страната му да обяви, че прекратява войната и изтегля войниците си. Батальонът на Нокс беше един от последните, изпратени в Югоизточна Азия. Той прекара там единайсет месеца, които му се сториха като единайсет години. А когато се прибра у дома с шрапнел в лявото бедро и бе

налегнат от кошмари, напомнящи му за ужаса на джунглата в продължение на години, той стигна до заключението, че войната не е най-добрият начин за решаване на световните проблеми, защото куршумите не улучваха политиците, а обикновените хора на бойното поле. Малко покъсно получи назначение във военното разузнаване, откъдето беше изтеглен в цивилните звена на ЦРУ.

Днес службата му беше част от един специализиран отдел на Управлението, за който обикновените хора така и не бяха чували и нямаше да чуят. Самият Нокс разполагаше с два комплекта служебни документи. Единият беше предназначен за широката публика, който го представяше като служител на Министерството на вътрешната сигурност и изглеждаше достатъчно заплашителен. Другият показваше само на ограничен кръг колеги федерални агенти. В него се водеше като агент на ССР – Службата за специални разработки, съставена от представители на петте главни разузнавателни централи, но ръководена от няколко души в Лангли. Според Нокс обозначението „Служба за специални разработки“ звучеше малко превзето, въпреки че дейността на нейните служители съвсем не беше такава. Самият той беше затънал до гуша в „специални разработки“, като понякога се налагаше да работи по шест международни кризи едновременно.

На практика Нокс беше участвал във всички по-големи операции на ССР през последното десетилетие, включително няколко паравоенни акции с оръжие в ръка. Акции, при които трябваше да опазва нечий живот и да отнема друг. На два пъти се беше разминал на косъм със смъртта при използването на оръжия за масово унищожение, които според особена военна терминология „никога не претърпяват фиаско“. После прекара шест години в Близкия изток, занимавайки се с неща, за които нямаше писмени доказателства и за които не обичаше да мисли.

Беше на хиляди километри от дома, когато съпругата му почина от мозъчен кръвоизлив. Успя да се прибере навреме за погребението и да промълви няколко объркани думи за сбогом на своята партньорка в живота – единствената жена, която беше обичал. Но и до ден-днешен се чувстваше тъй, сякаш ѝ бе изневерил.

Двайсет и четири часа след като я погребяха, отново беше в Ирак, завръщайки се към обичайната си работа: да предвиди къде ще се случи поредният самоубийствен атентат и да плаща в кеш на довчерашните врагове на Америка, за да избиват екстремисти, а не американски войници. Дори не искаше да си представи какво ще се случи, ако парите свършат. Единственото му желание беше в този момент да се намира на

поне пет часови зони от това проклето място. После се затваряше в стаята си в строго охраняваната Зелената зона, за да оплаква любовта на живота си и да сънува кошмари.

През последната година все по-често се замисляше за оставка, защото предизвикателствата му идваха в повече. В крайна сметка успя да си издейства преместване от Близкия изток. Беше прекарал достатъчно дълго време там и успя да наложи условията си. Дори си позволи малка ваканция, по време на която Хейс му се обади за пръв път. И ето го пак в познатата ситуация, при която един стар въпрос отново надигаше грозната си глава:

Дали и утре слънцето ще изгрее за мен?

Влезе в кухнята, хвърли ключовете на плота и извади една бира от хладилника. После се оттегли в малкия си кабинет и се замисли върху това, което знаеше и което не знаеше. За съжаление второто беше значително по-обемисто от първото. Бръкна в джоба си и измъкна двата съшити листа на заповедта, подписана от Маклин Хейс. Прекрасно знаеше, че кражбата на документи е престъпление, но в момента не се вълнуваше от този факт. Погледна прецизния подпис под заповедта.

Какви мисли са ти минавали през главата, когато си я подписвал, сър?

Вече разполагаше с доказателства за връзката между Хейс и Кар. Това променяше динамиката на мисията му, въпреки че не беше много сигурен как точно. Но в едно беше абсолютно сигурен: заповедта за издирването на Кар беше издадена поради опасенията, че бившият член на „Трите шестици“ разполага с неудобна за правителството и ЦРУ информация. Понякога Нокс трудно правеше разлика между двете институции. Хейс бе споменал, че и Картър Грей е изпитвал същото безпокойство, което го накарало да предприеме мерки срещу Кар, но бил изпреварен от него.

Точно това не му се връзваше. Кар беше *посетил* къщата на Грей в деня преди нейното взривяване. Което означаваше, че Грей не е имал никакви трудности при издирването му. На всичкото отгоре Кар беше мълчал в продължение на трийсет години. Какво беше накарало Грей, Хейс и ЦРУ да стигнат до заключението, че той ще се разприказва именно сега?

Вероятно Грей бе имал някакво основание да преследва Кар, но не и да го убие. Защо бе заповядал да разкопаят гроба му? Дали целта му не е била да го извади на светло и да го принуди да бяга? Но защо, по каква причина? Нокс имаше чувството, че отговорът на този въпрос

лежи в зоната, в която му беше забранено да наднича. В миналото също му бяха „заповядвали“ да не се докосва до разни неща. Заповеди, които беше пренебрегвал.

Очевидно и Хейс имаше някакви причини да иска залавянето на Кар. Може би през всичките тези години го беше смятал за мъртъв. Нокс си представи деня, в който е бил разкопан празният гроб, и реши, че Хейс наистина е бил неприятно изненадан. Ковчег без труп, по дяволите! Хейс вероятно се беше чувствал сигурен в продължение на десетилетия, но това чувство внезапно бе изчезнало. А сега Нокс трябваше да отстрани генералския проблем.

Какво точно се беше случило в Центъра за посетители на Капитолия? Дали Кар беше избил всичките онези хора? И ако е така, защо? Защото са заплашвали живота му? В главата на Нокс се появи споменът за нещо прочетено неотдавна, в което се твърдеше, че някой методично премахва бивши агенти на специалния отдел „Три шестици“. Дали Стоун е бил в списъка? Или го преследваха по други причини? Всичко това беше част от сложен пъзел.

Дали пък Кар не разполагаше с нещо компрометиращо срещу Хейс? Нещо лично? Тази следа беше много интересна, но Нокс не възнамеряваше да тръгне по нея, преди хубаво да си защити гърба. Така или иначе, прескачането на оградата изглеждаше задължително. Дано не го усетеше Хейс...

Беше включил радиото в колата на път за дома. Вниманието му беше привлечено от една новина – много близка до онази, която Стоун беше чул в Дивайн. Властите знаели кой е убиецът и затягали примката около него. Всички пътища за бягство били блокирани.

Какво става, по дяволите?

Грабна телефона и набра номера. Хейс вдигна на второто позвъняване.

– Току-що чух новините по радиото – каза Нокс. – Федералните уж бяха блокирани, но май не е така. Бих искал да съм предупреден в случай, че агентите на ФБР започнат да ми дишат във врата.

– Нямаш никакви причини за безпокойство, Нокс. Аз съм този, който пусна новината. Човек като Кар не може да не следи новините, и то крайно внимателно. Искам да си мисли, че е в капан, защото хората в капан често вършат глупости. И тогава ще се намесим. С това просто ти улеснявам задачата.

Хейс затвори.

– Много ми я улесняваш! – мрачно промърмори Нокс.

Размислите за току-що проведеня разговор бяха прекъснати от звъненето на телефона. Изписаният на екрана номер му беше непознат.

– Ало?

– Мистър Нокс, обажда се Сюзан Хънтър. Бих желала да се срещна с вас относно Оливър.

– Не можете ли по телефона? – изправи гръб Нокс.

– Не. Сигурно ви подслушват.

Не можеше да спори. Най-вероятно наистина го подслушваха.

– Добре, ясно. Кога?

– Веднага.

Трийсет минути по-късно Нокс спря на една уличка в Джорджтаун, където го чакаше Анабел. Тя отвори вратата и седна до него, а той подкара на изток, към центъра.

Хвърли бегъл поглед към нея. Лицето ѝ пламтеше, а очите ѝ бяха зачервени. Не беше сигурен дали това не се дължи на руж по бузите и малко лютиви капки за очи, използвани специално за случая.

– Добре ли сте? – попита най-сетне той.

Тя разтърка очите си с юрук.

– Не съвсем.

– Да поговорим за това.

– Не искам да си навличам неприятности.

– И аз не искам.

– Но не можете да го гарантирате, нали?

– Мога, ако не сте извършили нещо незаконно. Но дори и да е така, имате шанс за измъкване. Зависи какво ще ми кажете.

– Сложно е – започна да чупи пръсти Анабел.

– В моята работа рядко съм се занимавал с прости неща, повярвайте ми.

– А каква по-точно е работата ви? – изстреля директно тя.

Нокс отби вдясно и изключи двигателя.

– Дайте да се разберем, докато е време – извърна се към нея той. – Ние с вас няма да си разменяме информация. Вие говорите, аз слушам. Ако нещата са наред, ще ви помогна. Но ви предупреждавам да не ме мамите. Съгласна ли сте?

Анабел кимна, пое си въздух и започна:

– Оливър беше много потаен. Никой от нас не знаеше нищо за миналото му. Но всички усещахме, че е специален човек, различен от другите. Вероятно сте видели книгите в къщичката му. Знае доста езици, държи се особено.

– Добре съм информиран за миналото му. Но ме интересува къде се намира в момента.

– Това не знам.

– Тогава защо ми се обадохте?

– Оливър разполагаше с някаква информация за Картър Грей. Именно заради нея си е подал оставката Грей.

- Каква по-точно?
- Не ни каза – поклати глава Анабел. – Но Грей си е подал оставката на следващия ден след посещението на Оливър и това ме кара да си мисля, че е доста уличаваща.
- Но по-късно Грей отново се върна на поста си.
- Защото е получил доказателствата, за които му е споменал Оливър.
- В Центъра за посетители на Капитолия ли? – остро попита Нокс.
- Така мисля. Не съм била там, но Оливър спомена нещо малко преди да изчезне.
- Какво е то?
- Че би било най-добре никой никога да не стигне до истината. Не искам това да се случи, защото щяло да навреди на страната.
- От вас ще излезе отличен свидетел на защитата – усмихна се Нокс.
- Знаете ли за заслугите на Джон Кар към тази страна?
- Бил е страхотен боец, напълно достоен за Медала на честта. А какво ще кажете за сенатор Симпсън? Къде е връзката с него?
- Оливър спомена, че преди да се заеме с политика, Симпсън е работил в ЦРУ.
- Да. Значи Оливър го е познавал още оттогава?
- Предполагам. Ако и той е работил за ЦРУ. Но не разполагам с никакви доказателства.
- Оставете доказателствата на мен. Говори ли ви нещо името „Три шестиси“?
- Веднъж го чух от устата на Оливър, но той така и не обясни какво означава.
- Вярвам ви.
- Той беше достоен човек. Помогна за разбиването на голяма шпионска мрежа, за което получи благодарствено писмо от директора на ФБР.
- Браво на него. А според вас защо е убил Симпсън и Грей?
- Нямам никакви причини да вярвам, че го е направил.
- Стига, Сюзан, или както там се наричате. Вие сте умна жена. Знаете, че Стоун и Кар са едно и също лице. Този човек се е укривал в продължение на трийсет години.
- А защо се е укривал, ако наистина е така?
- Вие ми кажете.
- Може би защото са го издирвали.

– Кой?

– Хора, които са искали смъртта му.

– Той ли ви го каза?

– Веднъж спомена, че има някои служби, които не можеш да напуснеш, дори и да го искаш. Или работиш за тях, или умираш.

Тези думи зашлевиха Нокс като силна плесница, но той успя да запази самообладание. *Самата истина.*

– Да допуснем, че е бил агент на „Трите шестици“, който е пожелал да напусне. Но те не са били съгласни, така ли?

– Знам, че е бил женен и е имал дъщеря, които отдавна са мъртви.

Нокс изправи гръб на седалката и вкопчи пръсти в кормилото.

– Намеквате, че са били убити от хората, които го преследват?

– Не знам. Може би.

Нокс поотпусна пръсти, извърна глава към шумния трафик по Пенсилвания Авеню и неволно си помисли за своите деца. Може би щеше да се окаже, че синът му е на по-сигурно място в Ирак, отколкото дъщеря му във Вашингтон. Беше жестоко и вцепеняващо хрумване.

– Вие имате ли семейство? – поинтересува се Анабел.

– Какво друго можете да ми кажете? – рязко попита той. – За последните ви дни заедно? Някаква идея накъде е тръгнал?

– Ако наистина е убил Грей и Симпсън, те положително са го заслужавали.

– Не ви питам за това! Между другото, подобни приказки могат да ви вкарат в затвора!

– Аз дължа живота си на Оливър.

– Но не и аз!

– Когато го откриете, ще го ликвидирате, нали?

– Аз съм служител на федералното правителство, не наемен убиец!

– Това означава ли, че ако го заловите, ще бъде изправен пред съда?

Нокс се поколеба.

– Не мога да кажа. Много зависи от него.

– Така и си помислих.

– Става въпрос за убиец, мис Хънтър.

– Не, става въпрос за мой приятел, когото са притискали нечовешки.

– Откъде сте сигурна?

– Познавам го. Той така е устроен. Бил ли е способен на насилие, на убийство? Да, със сигурност. Но дали е хладнокръвен убиец? Не!

– Моята информация сочи точно обратното.
– Значи информацията ви е погрешна.
– Откъде сте толкова сигурна?
– Имам предчувствие.
– Аха, предчувствие. И това е всичко?
– Да. Същото предчувствие ми нашепва, че тази задача не ви е по сърце. Обзалагам се, че имате семейство и мечтаете за пенсия. Но някой насила ви е въвлякъл в тази гадост и в момента се питате коя от двете страни ви прави на глупак.

Истинско изпитание за железните нерви на Нокс, който обаче дори не мигна пред това смайващо точно наблюдение.

- Ако нямате какво друго да ми кажете, ще ви върна обратно.
- Заплашва ли ме нещо?
- Обещавам, че ще сте първата, която ще го разбере.

Върнаха се в Джорджтаун и Анабел слезе от роувъра. Преди да затвори вратата, го чу да казва:

- При такава ситуация всеки трябва да си пази гърба, мис Хънтър. Колата му потегли.

Анабел се сгуши в палтото си и проследи с каменно лице пикала на Рубън, който пое след Джо Нокс.

Лисицата вече се беше превърнала в плячка.

Минута по-късно край тротоара спря раздрънкана „Нова“ с гърмящ ауспух. Зад кормилото седеше Кейлъб. Анабел се качи и колата потегли в обратна посока.

Погледите им се срещнаха.

- И нас ни следят, да знаеш – каза тя.
- Това е новината на живота ми – отвърна той, без да му трепне гласът.

28

Стоун тичаше по глинестата пътека, широка колкото разстоянието между гумите на камион. В тъмнината изплува продълговат силует. Оказа се голяма каравана, отдавна престанала да бъде превозно средство, тъй като на мястото на колелата ѝ имаше бетонни блокчета. Крясъците идваха от нея. Покрай Стоун се мяркаха и изчезваха ръждясалите скелети на отдавна изоставени коли и камиони. На места виниловата обшивка на караваната беше откъртена, а няколко железопътни траверси служеха за стълбичка пред вратата. Стоун ги преодоля с един скок и натисна бравата, но тя се оказа заключена. Крясъците се усилиха.

– Хей, какво става? – заблъска по вратата той. – Имате ли нужда от помощ?

За миг се почуди дали не гърмеше телевизор.

Вратата отхвъркна настрана и в рамката ѝ се появи възрастен човек, който целият се тресеше като болен от паркинсон.

– Какво става тук? – викна Стоун.

В следващия миг усети силен тласък и почти загуби равновесие. Младият мъж прелетя покрай стареца и тежко се стовари на земята. Успял да се задържи на крака. Стоун се втренич в него.

Беше съвсем гол и трепереше от възбуда. Отиде при скелета на някакъв автомобил в дъното на двора, след което зариде, рухна в калта и се загърчи като от електрошокове.

Старецът сграбчи ръката на Стоун.

– Помогнете му, моля ви!

– Какво му е?

– Беше наркоман и сега се лекува. Отказа хапчетата или бог знае какво беше. Но започна да буйства, да къса дрехите си и да руши всичко.

Стоун хукна към младежа, който дишаше едва-едва и гледаше с разфокусиран поглед. Кожата му беше студена и лепкава.

– Извикай линейка! – изкрещя през рамо Стоун.

– Тук няма линейки.

– А болница?

– На час път с кола е.

Стоун положи главата на младежа в скута си, опитвайки се да го успокои.

- Няма ли някой лекар наблизо?
- Къщата на доктор Уорнър е в другия край на града.
- Имаш ли кола?
- Ей го там пикапа – кимна възрастният човек и посочи някакъв очукан форд. – Ще се оправи ли?
- Не знам. Ти кой си?
- Дядо му. Дойдох да го видя, а после се случи това.
- Помогни ми да го пренесем в пикапа.

С дружни усилия успяха да сложат младежа на предната седалка и Стоун хвърли отгоре му някакво одеяло. Старецът трепереше толкова силно, че не беше в състояние да шофира. Стоун седна зад кормилото и подкара към къщата на доктора, следвайки указанията му.

- Как се казва внукът ти?
- Уили Кумс. Аз съм Боб Кумс.
- Къде са родителите му?
- Баща му, моят син, умря. А майка му хич не е добре.

Стоун погледна към Уили. Конвулсиите бяха престанали, тялото му лежеше напълно неподвижно. Провери още веднъж пулса му и натисна спирачката. После грабна прикрепеното към арматурното табло фенерче и го насочи в очите на младежа. Зениците му се бяха превърнали в едва забележими точки.

- По дяволите!
- Какво?
- Не е никакъв глад, а свръхдоза. Сърцето му спря.

Стоун извади отпуснатото тяло от колата и започна да му прави сърдечен масаж. Отново провери пулса му и безпомощно се огледа. Ръцете му не спираха да притискат и отпускат гръдния кош на младежа. Но около тях имаше само гора без никакви светлини в далечината.

- Хайде, Уили! Не умирай, момчето ми! Дишай!
- Добре ли е? – надвеси се над него Боб Кумс.
- Не е добре. На практика е мъртъв. Имаме може би шейсет секунди, преди да се увреди мозъкът му.

Стоун се изправи и вдигна капака на пикапа. Акумулаторната батерия не можеше да му осигури необходимия ток, но очите му попаднаха на нещо друго, което можеше да свърши работа. Заобиколи тичешком кабината и зарови из боклуците в каросерията. Няколко секунди по-късно ръцете му напипаха комплект акумулаторни кабели, ролка изолиран банд и голям пирон.

Обърна се и срещна недоумяващия поглед на Боб.

– Какво смяташ да правиш с тези неща?

– Ще се опитам да раздвижа сърцето му.

Стоун се върна обратно, надвеси се над двигателя и изтръгна кабела, който водеше от дистрибуторната капачка към свещите. После прикрепи пирона към оголения му край и го уви с няколко пласта изолиран банд. Опря главичката в положителния полюс на акумулатора и сърчно заземи отрицателния, прилепвайки го към метала на двигателя. Приклекна до Уили и щракна клемите в другия край на кабелите около пръстите на лявата и дясната му ръка.

– Запали мотора, Боб – подвикна през рамо той.

Старецът се втренчи в кабелите, свързващи пикапа и внука му.

– Ще го изпържиш! – изкрещя той.

– Нямаме време, Боб! – викна в отговор Стоун. – Това е единственият шанс. Хайде, действай, че момчето си отива!

Боб скочи в кабината, а Стоун още веднъж провери клемите. Лицето на младежа започваше да посинява. Разполагаша с броени секунди.

Беше правил тази манипулация само веднъж, във Виетнам. Сърцето на един от бойните му другари спря след пряко попадение на мина, която откъсна част от тялото му. Стоун успя да възобнови сърдечната му дейност, но момчето умря от кръвозагуба на път за лазарета.

Моторът на пикапа забоботи.

– Дай газ! – изкрещя Стоун.

Боб натисна педала докрай и моторът изрева.

Стоун усети протичането на ток по кабелите, макар да не се докосваше до момчето. Ефектът беше незабавен.

Ръцете и краката на Уили отскочиха от земята и той засмука огромна глътка въздух. Надигна се, после се задави от кашлица и отново се просна по гръб.

– Загаси двигателя! – извика Стоун и Боб моментално се подчини. Единственият звук сега се дължеше на чудо: мъртвецът дишаше. Дишаше шумно.

Стоун свали кабелите и провери пулса му. Силен и равномерен.

Отново преместиха Уили в кабината, после Стоун махна пирона и завъртя свещта на мястото ѝ. Хвърли кабелите в каросерията и стъпи на газта. Пет минути по-късно стигнаха до къщата на лекаря и внесоха момчето. Доктор Уорнър се зае с него веднага след като изслуша кратките обяснения на Стоун. Външният му вид се разминаваше с представите на Стоун за провинциален лекар: беше строен и стегнат четиридесетгодишен мъж с гладко избръснато лице и големи интелигентни очи

зад очила с телени рамки. Без да губи присъствие на духа, Уорнър постави инжекция на младежа и набра един телефонен номер.

– Инжекцията временно ще го стабилизира, но трябва веднага да бъде закаран в болницата – спокойно обясни той. – Вече ги предупредих за случая и ще карам след вас.

– Ами ако по пътя получи втора криза? – попита Стоун. – Не бих искал да го подлагам още веднъж на „акумулаторната терапия“.

Уорнър отвори един шкаф и извади портативен дефибрилатор.

– Ако сърцето му отново спре, ще използваме това – вдигна го той.

Докато товареха Уили обратно в пикапа, докторът каза:

– Спасили сте го от сигурна смърт.

Боб сложи ръка на рамото на Стоун.

– Не зная как да ви благодаря, мистър...

– Просто Бен. Да вървим, защото момчето все още е в опасност.

Стигнаха до болницата след по-малко от час. Стоун влезе заедно с другите, но излезе отново навън веднага след като Уили беше поет от дежурния екип. Облегна се на пикапа и жадно пое глътка свеж планински въздух.

Болницата беше голяма. Такава и трябваше да бъде предвид факта, че беше единствената за район от неколкостотин квадратни километра.

Започна да се разхожда из паркинга, тъй като имаше нужда от понижение на адреналина. В един момент забеляза едноетажната бетонна постройка, залепена за главния корпус на болницата, и тръгна натам.

Виждайки табелата над вратата, разбра, че е клиниката за лечение с метадон, пред която всяка сутрин се нареждаше опашка от пикапи. Отпред се разхождаше въоръжен пазач. Помаха му и се усмихна. Пазачът нито отвърна на поздрава, нито се усмихна. Ръката му легна върху кобура и Стоун побърза да се отдалечи към входа на болницата. Присъствието на охрана означаваше, че клиниката най-вероятно е обект на интерес от страна на наркоманите или пласборите на дрога. Той знаеше, че течният метадон има наркотично въздействие, въпреки че се използваше за лечение на пристрастените към дрогата. Когато се комбинираше с транквиланти, се получаваше смъртоносен коктейл.

Боб се появи около час по-късно и обясни, че Уили е стабилизиран и е оставен на лечение.

– Какво откриха? – попита Стоун.

– Взел е свръхдоза.

– Това и аз го разбрах. Но какво точно?

– И лекарят от спешното ми зададе същия въпрос. Когато влязох в

караваната, Уили държеше лула за крек. Опита се да я скрие, но аз я видях.

– Крекът е стимулант. От него зениците му би трябвало да са разширени, а не като главички на топлийки. Това означава, че е прекалил не със стимулант, а с някакъв депресант.

– Може би бъркам – колебливо рече Боб.

Стоун му хвърли любопитен поглед, но възрастният мъж очевидно не желаше да добави нищо повече. Закара Боб до караваната на Уили, където старецът си беше оставил пикапа. Човекът направи опит да му плати за помощта, но Стоун категорично отказа.

Боб го остави пред пансиона. Качвайки се по стълбите, Стоун си даде сметка, че ако иска да си почине, трябва част по-скоро да се махне от Дивайн, макар че бе обявен за общонационално издирване.

29

Новината за геройството на Стоун се разнесе бързо. Жителите на Дивайн я научиха още на следващата сутрин благодарение на дядото на Уили Кумс, който се бе погрижил да разкаже на всеки срещнат за чудотворното спасение.

– Никога не съм виждал по-хладнокръвен човек – повтаряше той, описвайки Стоун.

– Чух, че е бил във Виетнам – рече един от слушателите му. – Там се е научил на самообладание.

– Истински американски герой – обяви някаква жена, после се приведе към ухото на приятелката си и тихо добави: – Жалко, че е хабил усилия за Уили Кумс.

На сутринта шерифът Тайри се появи в стаята на Стоун, за да му благодари.

– Уили е добро момче, но прекалява с хапчетата – рече той.

– Работи в мината, нали? – попита Стоун.

– Как позна?

– По ожулените ръце и въглищния прах, набит в кожата му. Майка му знае ли?

– Шърли ли? Съмнявам се, че това я вълнува.

Стоун предпочете да не разпитва повече за нея.

– Боб Кумс спомена, че синът му, бащата на Уили, не е между живите.

– Да, инцидент по време на лов. Не облякъл оранжевата жилетка и един от ловците го взел за елен. Аби ме помоли да ти предам, че има още работа за теб. При същото заплащане.

– Веднага тръгвам.

След снощните новини по радиото Стоун се чувстваше още по-притеснен в компанията на шерифа.

В ресторанта на Аби го чакаше богатата закуска. Клиентите го посрещнаха с усмивки и вдигнати за поздрав ръце. Неколцина миньори дойдоха да го потупат по гърба и да му благодарят, че е спасил колегата им.

– Как се чувстваш като герой? – попита Аби, докато му наливаше кафе.

– Радвам се, че момчето се оправя, нищо повече. Но му предстои

дълъг път. Явно има проблем с наркотиците.

– Като повечето миньори – кимна Аби. – Всъщност Уили Кумс е добро момче. Двамата с Дани играеха футбол в гимназиалния отбор. Бяха първи приятели, но после се отчуждиха.

– Защо?

– Когато всички бяхме бедни, нещата бяха прости и ясни. Но след като ние получихме обезщетението, Уили взе да се държи така, сякаш Дани му беше длъжен за нещо. Давахме му пари, разбира се. Спряхме едва когато стана ясно, че повечето отиват за дрога.

Към тях се приближи висок и слаб мъж, единственият, който беше с костюм и вратовръзка. Посребрената му коса беше подстригана и сре-сана на път, сивите му очи гледаха изпитателно, а прорязаното му от бръчки лице му придаваше сериозния вид на учен.

– Бен, нека ти представя Чарли Тримбъл, собственика на местния вестник „Дивайнски орел“ – рече Аби.

Стоун едва се сдържа да не скочи и да побегне.

– Много бих искал да ми дадете интервю за инцидента с Уили – усмихна се Тримбъл. – Не само защото историята е невероятна, а и защото е доказателство за необходимостта от утвърждаване на програмата за подпомагане на наркозависимите.

– Имаш ли нещо против, Бен? – погледна го Аби.

– Не съм извършил нищо особено – бавно отвърна Стоун. – И нямам никакво желание да се шуми около факта, че съм помогнал на някого.

– О, тази скромност ще се върже добре в материала – разшири се усмивката на Тримбъл. – Само няколко въпроса, Бен. Ако не желаете да дойдете до редакцията, мога да ви ги задам и тук.

– Аби, с удоволствие ще поема работата, която ми предлагаш – надигна се Стоун и каза на издателя: – Съжалявам, мистър Тримбъл. Сигурен съм, че Боб с удоволствие ще поговори с вас. Той също помогна на момчето, дори повече от мен.

По лицето на Тримбъл се изписа разочарование.

– Само един-два въпроса, Бен – умолително рече той.

– Не, съжалявам.

Аби извади списъка със задачите, а Тримбъл се върна на масата си. Очите му не се отделяха от Стоун.

Работата през първата половина от деня беше в ресторанта, а следобед – в дома на Аби. През цялото време Стоун мислеше как да се измъкне от ситуацията. Ако просто си тръгнеше от Дивайн, най-вероятно

щеше да бъде заловен. Но ако останеше, някой рано или късно щеше да събере две и две и да повика федералните. За пръв път от дълго време насам не знаеше какво да прави.

Боб Кумс го чакаше пред вратата на пансиона.

Старецът изглеждаше нервен и нетърпеливо потропваше с крака. Пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, той гледаше в паважа. Стоун прекоси улицата и се изправи пред него.

– Здравсти, Боб. Как е Уили?

– Къде можем да поговорим на спокойствие? – отговори с въпрос Боб и нервно се огледа.

Стоун го покани в стаята си.

– Какво става?

– Тази сутрин поговорих с Уили и докторите в болницата. Някои неща не се връзват.

– Какви неща?

– Онези, за които и ти спомена. Дрогата, която е взел Уили, не съответства на онова, което му се е случило.

– Крек ли е вземал?

– Така твърди. Употребявал само крек.

– Може би е сбъркал нещо.

– Знам какво си мислят хората – поклати глава Боб. – Повечето от тях са убедени, че Уили е наркоман, но не е така. Той е умен младеж, който за съжаление се самоубива в мината. Постъпи там направо от гимназията и изглежда така, сякаш трийсет години е работил в нея. Но след като твърди, че е крек, значи е крек. Никога не би ме излъгал.

Стоун му хвърли изпитателен поглед. Все още не можеше да разбере защо Боб му споделя всичко това.

– Ако подозираш, че нещо не е наред, трябва да се обърнеш към шерифа Тайри.

– Помислих си, че ти може би ще пожелаеш да се заемеш с това.

– Аз ли? С какво точно да се заема?

– Ти спаси живота на Уили. Веднага си пролича, че имаш опит в тези неща. Питам се дали ще се съ согласиш да поговориш с него, да чуеш обясненията му и да се помъчиш да разбереш какво се е случило.

– Аз не съм частен детектив.

– Вече ти казах, че изгубих сина си. Уили е всичко, което имам на този свят. Не искам да изгубя и него. Ще ти бъда много благодарен, ако поговориш с момчето. Ако ли не, пак ще ти бъда благодарен, защото ти го спаси.

– Потърси ли те вестникарят Тримбъл?

– Да. Засипа ме с въпроси. Аз му разказах какво си направил и той обеща да публикува материал във вестника. Спомена, че си отказал да говориш с него.

– Не обичам да се хваля. Той от Дивайн ли е?

– О, не. Дойде тук след като се е пенсионирал. Купи си една къщичка нагоре по реката и се зае да издава местния вестник.

– Бил ли е журналист преди това?

– О, да.

– Къде?

– Някой каза, че е работил в „Уошингтън Поуст“.

По дяволите!

– Ще ти платя добре, Бен.

– Иди при шерифа, Боб – поклати глава Стоун. – Това е негова работа.

– Но аз си помислих, че...

– Съжалявам, Боб. Няма да стане.

30

Малко по-късно Стоун се отправи към магазина за сувенири. Обстоятелствата го принуждаваха да направи нещо против волята си – да се свърже с Рубън.

– Каж ми къде си, Оливър! – моментално попита той.

– Мълчи и слушай, Рубън. Нужна ми е информация.

В следващия миг чу друг глас.

– Искаме да ти помогнем, Оливър – каза Анабел. – Но за тази цел трябва да ни кажеш къде си.

– Нямам никакво намерение да ви забърквам в тази история, Анабел. Зарежете всякакви опити да ми помагате. И бездруго не ги заслужавам.

– Не ми пука дали си убил онези двамата. Мисля единствено за теб.

Стоун си пое дълбоко дъх.

– Оценявам това, Анабел – отвърна той и погледна съдържателката на магазина Уанда, която любопитно го наблюдаваше. Дари я с една усмивка и дискретно ѝ обърна гръб.

– Там ли си, Оливър?

– Да. Слушай, желанието да ми помогнете наистина означава много за мен. Но ако ми е писано да се проваля, нямам намерение да повличам и вас.

– Обаче...

– Ако действително искаш да ми помогнеш, дай слушалката на Рубън – отрязва я Стоун.

В слушалката се чу ускореното ѝ дишане, а след миг и гласът на Рубън.

– Казвай какво ти трябва.

– Нокс потърси ли ви за втори път?

– Не.

Технически погледнато, Рубън не излъга, тъй като втората среща между Нокс и Анабел се беше осъществила по нейно, а не по негово желание. А в момента бяха паркирали на улицата пред къщата на агента, очаквайки следващия му ход.

– По новините казаха, че наблюдават всички летища, гари и автогари.

– Чух.

– Това е доста мащабна операция дори за ФБР.

– Работят съвместно с Министерството на вътрешната сигурност, което е мобилизирано всичките си ресурси по места. Вдигнали са на крак и пътната полиция.

– При предишния ни разговор спомена, че Нокс знае кой е убиецът, както и че Джон Кар и аз сме едно лице.

– Точно така. Въпреки че до този момент в пресата не се споменава фактът, че Джон Кар сега е Оливър Стоун.

– Има ли публикувани мои снимки?

– Не, доколкото ми е известно. Поне официално. Но никой не знае какво е положението зад кулисите.

Стоун се облегна на стената и загледа една малка черна мечка, изработена от буца въглища.

– Дали все още ме търсят в района?

– А ти в района ли си?

– Рубън!

– Добре де, ще си откъсна езика. Не си личи, но можеш да бъдеш сигурен, че обръщат наопаки всичко в радиус от стотици километри около Вашингтон.

– Благодаря за информацията, Рубън – въздъхна Стоун. – Надявам се да не ти звъня повече.

– Оливър, чакай...

Стоун остави слушалката и се запъти към вратата. Успя все пак да се усмихне на Уанда.

– Чух за Уили – извика след него тя. – Невероятно! Как ви е дошло наум!

– Радвам се, че можах да му помогна.

– Разказах и на мъжа си. Той също е бил в армията. Пита в коя част сте служили.

– Онази, която се сражаваше във Виетнам – отвърна Стоун и затвори вратата след себе си.

Прибра се в пансиона и започна да стяга оскъдния си багаж. Пътването с автобус до Дивайн беше отнело три часа. Ориентираше се за посоката, от която бяха дошли, но по стръмния път с остри завои нямаше нищо запомнящо се. Е, помнеше кулите на затвора, които с Дани видяха от каросерията на пикапа в компанията на онзи шопар. Главната улица на Дивайн, топлото легло над ресторантчето, дулото на пушката в лицето му на следващата сутрин. И намръщеното лице на Аби Райкър, което малко по-късно се усмихваше.

Изчака да се стъмни и напусна града. Шосето минаваше покрай черния път за караваната на Уили. В същия миг насреща му проблеснаха фарове и той побърза да свърне встрани. Шмугна се в крайпътните храсти, тъй като колата отби по черния път. Едва мярна профила на водача, докато минаваше край него, после червените габарити изчезнаха зад близкия завой.

Излезе на главния път и се огледа в двете посоки. Секунди след като продължи, отново бе принуден да се скрие в храстите, зърнал светлините на друг автомобил. Явно не беше изчакал да стане достатъчно късно. Във всяка от преминаващите коли можеше да седи някой щатски полицай с негова снимка на екрана на лаптопа си.

Пое забързано по черния път, но не след дълго спря. Колата беше паркирана пред караваната на Уили, в която светеше. Беше „Инфинити“ с две врати. Той надникна вътре. На предната седалка имаше и дамска чанта, купето миришеше на цигари. Стоун извърна глава към караваната на Уили. Мрежата на вратата беше полуотворена. Отвътре се разнесе някакъв тропот и той бързо се насочи към стълбата.

– Всичко ли е наред?

– Кой е? Кой е там? – извика треперещ женски глас и на прага се появи висока изрусена жена с прилепнали джинси и обувки на невъобразимо високи тънки токчета. В лявата ѝ ръка димеше цигара. Трябва да беше на четирийсет и седем-осем, макар да криеше възрастта си под пластове грим.

– Аз съм Бен, онзи, който снощи помогна на Уили. – Доловил приликата ѝ с младежа, Стоун добави: – Вие сте Шърли Кумс, нали?

Жената засмука дим и кимна, но подозрението в очите ѝ остана.

– Как разбрахте?

– Приличате си – отвърна Стоун и надникна през рамото ѝ към вътрешността на караваната.

– Отбих се да проверя дали всичко е наред – улови погледа му тя. – Някой от тая паплач наоколо може да се възползва от престоя му в болницата, за да претършува нещата му.

Най-вече мама, помисли си Стоун.

– Бяхте ли да го видите? – попита той.

– Още не, но ще ида в най-скоро време. За съжаление дотам е далеч, а колата ми хич я няма.

– Изглежда ми доста запазена – погледна червеното автомобилче Стоун.

– Да, но иначе е боклук. Постоянно гасне.

– Наред ли е всичко?

– Трудно е да се каже, защото Уили не е най-прибраното момче на света. Предполагам, че е наред.

– Нуждаете ли се от помощ?

– Не – отвърна бързо тя. Прекалено бързо. – Искам да кажа, че вече достатъчно ни помогнахте. Ако не бяхте вие, Уили щеше да е мъртъв. Много ви благодаря.

– Късмет, че бях наблизо. Но и Боб доста помогна.

Лицето ѝ помръкна.

– Да, старият Боб обича да помага на хората. Поне на онези, които харесва.

– А вас изключва от тази група, така ли?

– Бих казала, че целият град ме изключва от тази група.

Ясно.

– Съжалявам за съпруга ви – рече Стоун.

Тя замръзна.

– Боб ли ви каза за него?

– Не, шерифът Тайри. Спомена за някакъв инцидент по време на лов. Голяма трагедия.

– Да, наистина.

– Надявам се, че Уили ще се оправи – рече след неловка пауза Стоун, заковал настойчив поглед в очите ѝ.

– Как няма да се оправи! Притежава четири пушки, два ловни арбалета, пикап и каравана, кабелна телевизия и пропан за отопление. Освен това има печка, на която да си готви и доста спестени пари от мината. Няма как да не се върне при всичко това. Моят син все пак има цели в живота, нали? – усмихна се тя. – Е, време е да тръгвам. Още веднъж ви благодаря, че помогнахте на детето ми.

Затвори вратата зад гърба си и мина покрай Стоун.

Запали колата и потегли, а той остана да гледа след нея.

След известно време намести сака на гърба си и пое към шосето.

Пет минути по-късно за малко не беше отнесен от един пикап, който профуча на сантиметри от него. Спаси се със светкавичен плонж в канавката. Когато се изправи, видя, че пикапът намалява. Вратата се отвори и един човек се строполи на асфалта. Стоун хукна към него и го обърна по гръб.

Беше Дани. Жестоко пребит, но все още дишаш. Пикапът направи маневра, насочи се към тях и спря. От кабината слязоха трима мъже с бейзболни бухалки в ръце.

31

Джо Нокс седеше в дома си пред чаша кафе и обмисляше следващия си ход. Художникът, когото изпрати при Лерой, се беше изгубил по пътя. А когато най-сетне бе стигнал, Лерой бил излязъл в морето с проклетата си лодка. Разбира се, хора като него не използваша мобилни телефони и Нокс се принуди да изпрати специален човек, за да го доведе. Без неговите описания и съответния портрет издирването беше невъзможно. Но имаше и друга опасност: Лерой да е бил съучастник на Кар и вече да си е плюл на петите.

Няма как да обясня на Хейс подобна левашка грешка, мрачно си помисли Нокс.

В крайна сметка реши да прегледа още веднъж записките за данните, с които се беше сдобил във военния архив. Половин час по-късно не беше стигнал доникъде. Може би трябваше да се върне в архива и да потърси допълнителни сведения. Служителят там беше специалист и лесно щеше да му ги предостави. Това със сигурност няма да му отнеме...

Нокс изведнъж изправи гръб и бавно остави чашата на масичката. В следващия миг вече тичаше към телефона. Откри номера на военния архив в указателя и бързо го набра. Минута по-късно, след няколко прехвърляния из различните отдели, позна гласа на човека, който му беше помогнал предишния ден. Нокс му се представи и зададе въпроса си.

– Как така успяхте да откриете веднага това, което ми трябваше? Сякаш кашоните бяха готови и чакаха.

– Наистина чакаха – отвърна с равен глас човекът. – Поръчани са преди няколко месеца, ако не и преди половин година. Малко съм изненадан, че никой не дойде да ги прегледа. – Замълча за момент и побърза да добави: – Напоследък сме много натоварени, а и персоналят не достига.

Каза го така, сякаш Нокс е някакъв инспектор по военните архиви, който търси нередности.

– А можете ли да проверите кой се е интересувал от тези архиви? – попита той.

Човекът му каза да почака.

– Някой си Хари Фин – докладва след малко той. – Регистрирал се е като бивш тюлен от флота. Това върши ли ви работа?

– Да, и то голяма. Много ви благодаря.

Нокс изключи телефона и се зае с проверка на Хари Фин, бивш тюлен от специалния отряд към Флота.

Един час по-късно отби до тротоара, изкачи стълбите към входната врата и натисна звънеца. Отвори му висок млад мъж, чийто поглед го прониза.

– Хари Фин?

Младият мъж не отговори, но инстинктивно огледа улицата през рамото му.

– Сам съм – увери го Нокс. – Поне дотолкова, колкото е възможно в ситуация като тази.

– Каква по-точно?

– Може ли да вляза?

– Кой, по дяволите, сте вие?

Нокс му показва документите си.

– Искам да поговорим за Оливър Стоун. Или за Джон Кар, ако го познавате под това име.

– Нямам какво да ви кажа.

– Не съм сигурен защо сте изискали военното му досие, нито пък дали сте му приятел. Но в момента той се укрива и все някога ще бъде заловен. А когато това стане... – Нокс млъкна и сви рамене.

Фин понечи да каже нещо, но в същия момент извън мобилният телефон на Нокс. Той едва ли не очакваше това и механично се озърна. Надолу по улицата беше спряла черна лимузина. Опитният му поглед обаче пропусна белия пикап, паркиран от другата страна. Обаждаше се Маклин Хейс, който както обикновено започна без прелюдии.

– Какво, по дяволите, търсиш там, Нокс?

– Къде?

– Хари Фин е извън сферата на разследването.

Нокс обърна гръб на Фин и заслиза по стълбите.

– Никой не ми го е казал.

– Сега ти го казвам. Как изобщо стигна до него? Може би това има нещо общо с визитата ти във военния архив?

– А вие защо решихте да ме следите, сър? – попита Нокс и махна на черната лимузина.

– Какво успя да откриеш?

– Не много. Сражавал се е във Виетнам. Бил е добър войник. След което просто е изчезнал, вероятно нает за една служба, която официално не съществува.

При тези думи се обърна към Фин и му се усмихна.

– Тръгвай си веднага оттам! И забрави за тази къща!

Телефонът онемя. Нокс го пусна в джоба си и се извърна към Фин.

– Може би ще ви е приятно да разберете, че сте недосегаем. Току-що го чух лично от устата на шефа си. Все пак не е зле да знаете, че над главата на Кар се трупат тъмни облаци. Вече се срещнах с приятелите му, включително с жената, която се представя като Сюзан Хънтър. От нея научих, че Кар е разполагал със „стоката“, интересуваща Картър Грей, но той е успял да си я вземе обратно, най-вероятно в Центъра за посетители на Капитолия. От безизразното ви изражение заключавам, че вече ви е известен този факт. Може би сте присъствали там лично. Единственото, което мога да ви кажа, е, че съм натоварен официално с издирването на Кар. А когато си свърша работата, трябва да се оттегля и да го предам в ръцете на други хора. Съмнявам се, че те ще вземат присърце интересите му. Не знам дали изобщо ви пука за това, пък и не искам да знам.

След тези думи протегна ръка за сбогом. Фин я пое и ловко прибра визитната картичка, сгушена в дланта му.

– Желая ви приятен ден, мистър Фин.

Обърна се и тръгна към джипа си, а младият мъж остана да гледа след него.

Всъщност Нокс нямаше никакво представа защо го направи. Или по-скоро имаше. Джон Кар беше рискувал живота си за родината, но тя го беше прецакала. А това не беше справедливо, независимо от всичко останало, което беше извършил този човек.

Седнала в белия пикап, Анабел набра номера. Хари Фин вдигна след броени секунди и ѝ разказа накратко за срещата си с Нокс. Тя на свой ред го информира за развоя на събитията.

– Вярваме ли на този човек, Анабел? – попита Фин.

– Отначало не му вярвах, но сега не съм толкова сигурна. Изглежда, че с тази работа са го хванали натясно.

– Какво ще правим?

– Засега нищо. Стой си там и чакай. Може би ще имам нужда от помощта ти. Всъщност не аз, а Оливър.

– Дължа всичко на Оливър. Ще дойда където кажеш.

Стоун се надигна, измъкна колана на панталоните си и го хвана за катарамата. Другият му край увисна на няколко сантиметра от асфалта.

Непознатите го обкръжиха с вдигнати бухалки.

– Шансовете ти не изглеждат добри, татенце – викна единият от тях.

Миг по-късно той се озова на земята с окървавено лице. Заостреният край на колана го беше улучил в окото.

Докато раненият се мяташе и стенеше с ръце върху лицето си, единият от останалите направи крачка напред и замахна с всичка сила. Стоун светкавично отскочи встрани, а коланът му изплющя по бузата на нападателя и я разцепи. Онзи изрева от болка и отново му налетя, размахвайки бухалката като луд. Стоун успя да избегне безразборните удари, с изключение на един, който попадна върху ръката му. Коланът се изплъзна от пръстите му, но той се хвърли напред и светкавично замахна към крака на нападателя със здравата си ръка. Улучи го под коляното и го повали на земята, а вторият удар в основата на тила го остави неподвижен.

Третият нападател хвърли бухалката си и побягна. Стоун грабна тази в краката си и я запрати след него. Бухалката свирна във въздуха и се заби в гърба на беглеца. Той изкрещя от болка и се стовари на асфалта, но в следващия миг отново беше на крака и продължи да бяга. Стоун понечи да се втурне след него, но стоновеите на Дани го спряха. Пикапът изрева и започна да се отдалечава.

– Дани, Дани! – наведе се над младежа той. – Чуваш ли ме?

Огледа се. Единият от нападателите беше в безсъзнание, а другият продължаваше да се гърчи на земята. Ръката адски го болеше, а третият най-вероятно щеше да потърси подкрепления.

– Можеш ли да ходиш, Дани?

Очите на младежа най-сетне се фокусираха върху лицето му и той кимна. Стоун му помогна да се изправи, въпреки изгарящата болка в ръката си. Прегърна го през кръста и го помъкна. Не след дълго стигнаха до караваната на Уили. Качи Дани в кабината на пикапа и хукна нагоре по стълбите. Бързо откри ключовете, скочи зад кормилото и рязко потегли.

В кабинета на доктор Уорнър нямаше никого и Стоун подкара към

болницата.

Дани лежеше немошен на седалката до него. По лицето му имаше кръв, а едната му ръка стърчеше под неестествен ъгъл.

– Дръж се, скоро ще бъдем в болницата – опита се да го окуражи Стоун.

В отговор Дани изфъфли нещо.

– Какво?

– Обади се на майка ми.

Здравата му ръка бавно потъна в джоба и измъкна мобилен телефон. Стоун притисна кормилото между вдигнатите си колене, отвори капачето, откри името на Аби и натисна бутона.

Тя вдигна след няколко позвънявания.

– Ало?

– Аби, Бен е. Открих Дани. Някакви типове са го пребили с бухалки. Карам го в болницата, ела там.

Правеше й чест, че нито изписка, нито заплака. Единствените й думи бяха:

– Тръгвам веднага.

След по-малко от час Стоун отново се озова на болничния паркинг. Помогна на Дани да слезе и почти го занесе на ръце до спешното отделение. Малко по-късно миникупърът на Аби закова пред входа. Стоун я посрещна и я заведе при сина й, който лежеше на носилка пред превързочната.

Аби хвана ръката на момчето, а в очите й проблеснаха сълзи.

– Какво се случи, Дани? – прошепна тя. – Кой ти причини това?

– Обикновен инцидент, мамо – промърмори младежът. – Не се безпокой, ще се оправя. Получих няколко по-силни удара по време на пещната тренировка.

– Инцидент? – озадачено попита Аби и погледна към Стоун, който поклати глава.

– Трябва да постъпи в отделението, за да му направим изследвания – каза дежурният лекар. – Може да има вътрешни кръвоизливи.

– Ще се оправя ли? – тревожно попита Аби.

– Трябва да му направим изследвания, госпожо. Бъдете спокойна, ще се погрижим за него. А след това ще ви уведомим.

Миг по-късно количката изчезна зад близката врата.

Аби леко се олюля. Стоун я прегърна през рамо и я поведе към чакалнята.

– Той каза, че било инцидент – прошепна тя.

– Нищо подобно. Нападнали са го три яки момчета с бухалки за бейзбол.

– Откъде знаеш?

Стоун не отговори веднага, тъй като му хрумна нещо. Единият от нападателите, които преби, му се стори познат. Направи опит да се сети откъде, но не му се удаде.

– Бен?

– Какво? А, да. Знам, защото същите хора нападнаха и мен, докато се опитвах да помогна на Дани.

– Как успя да се отървеш?

– С цената на колана си – докосна талията си той. – Но успях да подреда двама от тях, а третият избяга. Искам да се обадя на Тайри и да му съобща за нападението. Случайно да имаш номера му?

Тя му подаде мобилния си телефон.

Стоун разказа на шерифа за инцидента на пътя, описвайки в детайли нападателите и техния пикап. После послуша малко и кимна.

– Добре, ние сме тук.

Върна телефона на Аби и поясни:

– Ще дойде да вземе показанията ми, но първо ще огледа мястото, където се случи това.

– Как е възможно, не мога да повярвам... – прошепна тя, но гласът ѝ беше равен, което озадачи Стоун.

– Не беше много изненадана, когато ти събших за нападението срещу Дани – каза той.

Тя избягна погледа му.

– Зная, че съм външен човек, Аби – въздъхна той. – Но тези момчета ги видях отблизо. Ако Дани не беше успял да скочи от пикапа, вече щеше да е мъртъв. А и сега не е изключено да се върнат и да довършат работата си.

Тя вдигна ръка да избърше сълзите си и прошепна:

– В Дивайн се случват странни неща.

– Какви неща? Заради тях ли избяга Дани? А сега някой е недоволен от завръщането му?

– Не знам защо избяга. Той не пожела да сподели с мен.

– Аби, аз случайно го видях на гроба на Деби Рандолф.

– На гроба на Деби? – погледна го странно тя.

– Да. Ти познаваше ли я? Влюбен ли беше в нея Дани?

– Излизаха един-два пъти, докато бяха в гимназията. Но напоследък тя тръгна с Уили.

– Как умря?

– Самоуби се. Застреля се с пушка в бараката зад къщата им.

– Защо?

– Не зная. Предполагам, че е изпаднала в депресия. Разследването беше поверено на Тайри.

– А Дани напусна Дивайн веднага след смъртта ѝ, така ли? – Аби мачкаше книжна кърпичка в ръката си. – Напоследък споменавал ли е за нея?

– Не – отвърна тя и попи сълзите си.

– За какви странни неща говориш?

– Ами просто странни неща.

– Не можеш ли да бъдеш по-конкретна?

– Малко преди заминаването на Дани стана едно убийство.

– Убийство ли? На кого?

– Убиха един човек на име Рори Питърсън.

– Видях и неговия гроб – кимна Стоун. – Кой го е убил?

– Не зная. Тайри разследва и този случай.

– Кой е Питърсън?

– Счетоводител. Помагаше за управлението на градския фонд.

– Какъв е този фонд?

– Дивайн преживя предостатъчно финансови сътресения, които ни принудиха да вземем решение за създаването му. Всеки влага по малко пари в него – както фирми, така и обикновени граждани. Аз давам повече от останалите, тъй като печеля повече. Събраните пари влагаме в инвестиционни проекти и получаваме добра възвръщаемост. Рори се занимаваше точно с това. Дивидентите получаваме след всяко тримесечие. Оказа се, че това е божия благословия за нашите граждани. Парите подпомагат голяма част от частните фирми, които без тях биха фалирали. Те позволяват на хората да поддържат жилищата си, да връщат взетите кредити и да оцеляват в тези трудни времена.

– Казваш, че Питърсън е водил счетоводството на фонда. Възможно ли е да е заделял нещо за себе си и някой да се е ядосал?

– Не знам. Рори имаше добри контакти в Ню Йорк. Той е оттам. Още една причина за доброто управление на фонда. С негова помощ привлякохме няколко частни инвеститори, които са му лични приятели. Именно на тях дължим високите си дивиденти.

– Допускаш ли, че Дани може да се е забъркал във всичко това? Или Деби?

– Не виждам как би могло да стане. Дани нищо не разбира от

финанси. Интересите му са доста по-елементарни. А Деби беше художничка, която нямаше нищо общо с фонда.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя го включи, послуша за миг и го подаде на Стоун.

– Тайри. Иска да говори с теб.

– Посетих мястото на инцидента, Бен – рече шерифът. – Но там няма нищо. Нито бухалки, нито колан, нито кръв.

– Явно са се върнали да разчистят.

– Как е Дани?

– В момента му правят изследвания.

– Попита ли го кои са нападателите?

– Той твърди, че е станал жертва на инцидент.

– А ти сигурен ли си, че не е вярно?

– Сигурен съм. Освен ако не решиш, че така се нарича нападението на трима мъже с бухалки, които целят да те пребият.

– Тръгвам към болницата, за да поговоря с Дани. Как е Аби?

– Държи се – отвърна Стоун и я погледна. После затвори телефона и ѝ го върна.

– Отивам да си взема кафе. Ти искаш ли нещо?

Аби поклати глава и направи опит да се усмихне.

– Не, благодаря. Възнамерявам да не мръдна оттук, преди да получа уверения, че Дани ще се оправи.

Стоун се отдалечи по коридора, търсейки някой автомат за топли напитки. Ранената ръка продължаваше да го боли. После в съзнанието му най-сетне се появи очевидното: Уили Кумс все още лежеше тук.

Крек и стеснени зеници. А сега и Дани е в същата болница, пребит почти до смърт. Двама младежи, между които стоеше едно мъртво момиче.

Кафето можеше да почака. Най-важното беше да поговори с Уили още сега.

33

Мобилният телефон на Нокс звънна, но на екрана не се изписа никакъв номер. След кратко колебание той натисна бутона за връзка.

– Ало?

Нужна му беше секунда, за да разпознае гласа отсреща.

– Фин?

– Размислих след нашия разговор и реших, че може би трябва да ви кажа още нещо.

Нокс хвана химикалката и придърпа един бележник, който се търкаляше на кухненския плот.

– Слушам.

– Самият аз бях в Центъра за посетители на Капитолия заедно с Оливър. ЦРУ едва ли ще се изненада от този факт. Картър Грей и сенатор Симпсън също бяха там.

– Какво ви е събрало? Може би сте решили да си направите парти преди официалното откриване?

– Направихме размяна. Синът ми срещу сенатор Симпсън.

– ЦРУ е отвлякло детето ви? – възкликна Нокс.

– В замяна ние пък отвлякохме един американски сенатор.

– Но защо точно Симпсън?

– Стоун има стари сметки за разчистване с него и с Грей. Неприятни сметки.

– Дори за миг не съм допускал, че са били добри приятели – вметна Нокс.

– Както и да е, размяната стана. Предадохме на Грей всичко, което поиска от нас. Включително мобилен телефон с един предварително направен запис, дело на Стоун.

– Какво беше съдържанието на записа?

– Не знам. Но именно той принуди Грей да си подаде оставката като цар на разузнаването.

– Нещо мръсно?

– Така изглежда.

– Предполагам, че след размяната те не са били склонни да ви пуснат да си тръгнете.

– И така може да се каже. Грей имаше свои идеи за оттеглянето ни, живи или мъртви.

Нокс си записваше с бясна скорост.

– Нека ви попитам още нещо. Милтън Фарб стана жертва в тази схватка, нали?

– Там загина. Стоун ни изведе по предварително уточнен маршрут. Сигурен, че Грей ще се опита да ни прецака, той се беше погрижил за резервен вариант. Докато се изтегляхме, един от хората на Грей застреля Милтън. Това накара Стоун да се върне. – Фин замълча за момент и добави: – И аз се върнах с него.

– Защо?

– Той спаси детето ми. А също мен и всички, които са скъпи на сърцето ми. Бях му задължен.

– Ясно, разбирам – промърмори Нокс и стисна химикалката между зъбите си.

– И още нещо. Преди да напусне сградата, Симпсън подвикна няколко думи на Стоун.

– Какви бяха те?

– Каза му, че като важна фигура в ЦРУ и един от ръководителите на „Трите шестици“, лично той е заповядал удара срещу Стоун и семейството му. Жена му е била убита, а дъщеря му изчезнала без следа. Самият Стоун успял да се отърве и минал в нелегалност. Те са му отнели всичко, Нокс. Абсолютно всичко.

– Но защо са пуснали торпедата срещу един от своите?

– Защото е поискал да се оттегли. Дошло му до гуша, но те били на друго мнение – простичко отвърна Фин.

Нокс се отпусна на стола и отправи поглед към малкия двор на къщата, опитвайки се да асимилира чутото.

– Защо ми казвате всичко това? – попита той.

– По две причини. Поради една отдавнашна случка с участието на Грей и Симпсън, аз и семейството ми се намираме под закрилата на американското правителство. Никой няма да ме преследва за това, което бих или не бих казал.

– И аз останах с подобно впечатление – призна Нокс. – А другата причина?

– Все още разполагам със свои източници и те ми помогнаха да ви проверя. Заключение е, че вие сте достоен човек, когото са поставили в трудна ситуация. Вероятно ще ви трябва още един живот, за да се измъкнете от нея.

– Надявам се да грешите, но благодаря за оценката.

– Бих добавил и още нещо: ако продължавате да издирвате Стоун,

няма да ви пожелае късмет.

– Това мога да го разбера.

– И не само поради причината, за която си мислите.

– Моля?

– Вече споменах, че бях с него през онази вечер в Центъра за посетители. Той носеше една трийсетгодишна снайперска пушка с допотопна оптика. Насреща си имахме свръхмодерно въоръжен отряд за специални операции на ЦРУ, шест пъти по-многоброен от нас. Но все пак успяхме да се измъкнем, а те останаха там. Никога не бях виждал подобно нещо, Нокс, макар че съм бил тюлен и съм участвал в опасни операции по всички горещи точки на света. Няма друг човек като Оливър Стоун. Той държи на думата си и никога няма да те подведе или изостави. Готов е да пожертва живота си за приятел без нито секунда колебание. Но с нож и пушка в ръце престава да бъде човек. Владее начини за отнемане на живот, за които дори не бях чувал. Ако случайно стигнете до него, едва ли ще имате никакви шансове да се измъкнете жив. Исках просто да ви предупредя.

Фин прекъсна разговора, а Нокс остана да гледа през прозореца. Писалката му чертаеше неразбираеми фигурки върху хартията.

Макар че информацията на Фин беше убедителна и крайно интересна, тя не биваше да се отрази на текущото му разследване.

Но се беше отразила.

Не се изненада от факта, че службата му е замесена в нечисти истории. Това беше част от бизнеса. Но макар и ветеран в света на разузнаването, дълбоко в душата му се надигаше едно особено чувство. Разбира се, ако все още имаше душа. Чувство на изпепеляващ гняв, нарастващо с всяка дума на Фин, описваща живота на Джон Кар. Един достоен мъж, попаднал под ударите на собствената си държава въпреки безспорните си заслуги пред нея.

Доброто и злото винаги съществуваха едновременно и често се смесваха. Справедливостта отстъпваше на несправедливостта и обратно. Нямаше лесни отговори. По който и път да поемеш – труден, лесен или някъде по средата, винаги имаше хора, които да оплюят напредъка ти. Както и други, които да го аплодират. Най-гадното бе, че и двете групи щяха да имат своите основания.

Но колкото повече разсъждаваше, толкова повече се убеждаваше, че каквото и да бе извършил Джон Кар в онова сиво и дъждовно утро преди няколко дни, той заслужава да изживее живота си като свободен човек. За съжаление това не зависеше от Нокс. Инстинктът на

следовател му нашепваше, че трябва да провери всяка дума, излязла от устата на Фин. А после щеше да решава.

34

Часовете за свиждане отдавна бяха минали, но Стоун намери една състрадателна медицинска сестра, която го пусна в отделението, след като ѝ обясни откъде познава Уили.

– Да, доктор Уорнър спомена за вас – кимна тя. – На кого би му хрумнало да използва автомобилен мотор като сърдечен стимулатор?

На човек, който знае какво е война.

Уили лежеше на болничното легло, поставен на системи. Един кабел го свързваше с монитор, върху който пробягваха цифри и линии.

Младежът усети присъствието на Стоун и отвори очи.

– Кой си ти, по дяволите?

– Бен. Помогнах на дядо ти да те докара тук.

– О, той вече ми разказа – протегна ръка Уили. – Спасил си ми живота.

– По всичко личи, че се подобряваш.

– Аз поне не го чувствам.

– Казаха ли ти колко време ще останеш в болницата?

– Не. Все още не знам какво, по дяволите, се е случило.

– Приел си свръхдоза.

– Това го знам. Но не знам как точно е станало.

– Какво откриха в кръвта ти?

– Според докторите оксикодон плюс разни други бъркочи.

– Това обяснява нещата.

– Да, ама аз не съм имал от тая гадост. Тя струва скъпо, освен ако не е с рецепта. А на улицата ти искат двеста кинта за едно хапче.

Стоун придърпа един стол. Уили Кумс имаше дълга кестенява коса и симпатично лице въпреки леките бръчици около устните и очите. Приликата му с Дани Райкър беше видима, но изглеждаше някак състарен.

– Добре – въздъхна Стоун. – Какво имаше и какво взе?

– Хей, да не си ченге под прикритие?

– Ако бях, капанът вече щеше да е щракнал.

– Адски съм уморен, за да ми пука – въздъхна Уили. – Обикновено вземам фентанил. Разделям една доза на две, сготвям я и си я инжектирам в бедрото. Действа много ободряващо, почти като хероина.

– Фентанил? Имаш предвид белия кристален прах?

- Май разбираш от дрога.
- Каза, че *обикновено* вземаш фентанил.
- Рецептите в един момент свършват. В такива случаи си купувам крек на улицата. Намирането му не е проблем.
- Боб каза, че става въпрос именно за крек.
- Защо тогава ме разпитваш? – учудено го погледна Уили.
- Винаги е по-добре да получиш допълнително потвърждение.
- Наистина ли не си ченге?
- Много съм далеч от ченгетата. Но крекът е стимулант, от който зениците ти би трябвало да станат осем милиметра, а не да приличат на връхчета на топлийки.
- Не знам какво да ти кажа.
- Как е възможно да вземаш крек и да ходиш на работа в мината?
- Бях си взел два дни отпуска по болест – колебливо отвърна младежът.
- Сигурен ли си, че вечерта не си вземал и оксикодон?
- Не бих взел, дори да разполагах с него.
- Защо?
- Преди две години си счупих ръката в мината и доктор Уорнър ми го предписа. Но получих някаква алергична реакция и оттогава насам не съм се докоснал до тая гадост.
- Спомняш ли си да си взел нещо друго? Какво яде, какво пи?
- Изпих две бири, хапнах от храната, която си взех от ресторанта на Аби.
- Каква беше тази храна? – наостри уши Стоун.
- Бургер с пържени картофи и порция начос.
- Значи хапна, изпи двете бири и взе доза крек, така ли?
- Аха. Доста се възбудих и обърнах караваната наопаки, ама какво толкова – нали бях сам? Взех една таблетка тиленол, преди да си легна. Всяка вечер го вземам. Навърших двайсет и три съвсем наскоро, но понякога се чувствам на шейсет.
- Тиленол?
- Спомням си, че дядо дойде, но после главата ми се замъгли.
- Някой знае ли, че всяка вечер вземаш тиленол?
- Не съм го пазил в тайна. В този град много хора се тъпчат с хапчета.
- Вече го забелязвам – язвително промърмори Стоун. – Значи всеки може да знае за твоята привързаност към това хапче, така ли?
- Накъде биеш?

– Някой е подменил тиленола ти. Това е единственото обяснение за присъствието на оксикодон в организма ти. Колко хапчета взе?

– Доколкото си спомням, две.

– Останаха ли други в шишенцето?

– Да, няколко.

– Помниш ли как изглеждат хапчетата тиленол?

Уили рязко се надигна и маркучите на системата се опънаха.

– Нима твърдиш, че някой се е опитал да ме убие?! – смаяно извика той. – Кой би го направил, по дяволите?

– Ти си единственият, който може да отговори на този въпрос, Уили.

– Силно се съмнявам, че някой ще тръгне да ме убива заради една каравана, две-три пушки и ловни арбалети. Това е всичко, което имам.

– Забрави финансовите подбуди. Въпросът е дали някой ти няма зъб за нещо.

– За какво?

– Да си прекарал някого? Например като му отмъкнеш момичето?

– Имах си гадже, но тя е мъртва – отвърна рязко Уили.

– Деби Рандолф ли?

– Откъде знаеш, по дяволите?

– Градът е малък. Чух, че се е самоубила.

– Така казват.

– Но ти си на друго мнение?

– За какво да се самоубива, дявол да го вземе? Отговори ми на този въпрос!

– В магазинчето за сувенири има няколко нейни картини. Била е талантлива.

На лицето на Уили се изписа гордост.

– Тя не само рисуваше добре, но и правеше фигурки от глина. Превърна в ателие една барака зад къщата на родителите си. Точно там я открила майка й... – Замълча за момент и приглушено добави: – По тази причина си взех болнични. След погребението се върнах на работа, но главата ми пламтеше.

– Разбирам те, Уили. Много добре те разбирам.

– Искаш ли да видиш снимката й?

Стоун кимна и младежът извади портфейла си от шкафчето до леглото.

На снимката бяха двамата. Високият като върлина Уили се беше привел над дребничката Деби. Косата й беше пепеляворуса, очите й

бяха топли, а на лицето ѝ грееше заразителна усмивка.

– Личи си, че е била симпатично, добро момиче – въздъхна Стоун.

Уили бавно кимна и се втрени в лицето на мъртвата Деби.

– Беше ли депресирана от нещо?

– Не, за бога! Попитах я ще се омъжи ли за мен и тя каза „да“. Бяхме страшно щастливи. А после изведнъж ми съобщиха, че е мъртва. – Лицето му се сгърчи, по бледите му хълтнали бузи потекоха сълзи. – След това се върнах към дрогата. Нищо друго не ми оставаше.

– Казахте ли на някого, че ще се жените?

– Не. Помолих я да изчакаме, докато намеря годежен пръстен. Исках да се представя пред майка ѝ и баща ѝ като сериозен мъж. Почти бях събрал парите. Тъкмо ми свърши смяната, и научих новината. Не можах да повярвам.

– По кое време са я открили?

– Рано сутринта. Казаха, че е била мъртва от доста време.

– Но никой не е чул изстрел?

– Къщата им е на усамотено място, без съседи наблизо.

– Но нали каза, че ателието ѝ е било отзад?

– Майка ѝ не чува нищо, ако не си е сложила слуховия апарат. Баща ѝ Тоби е шофьор на тир и новината за смъртта на Деби го е застигнала някъде в Тексас. Което означава, че не е могъл да чуе каквото и да било, дори да има слонски уши.

– Какво оръжие е било използвано?

– Ловната пушка на Тоби, десети калибър.

– Ти сподели ли съмненията си с шерифа Тайри?

– И още как. Крещях, докато лицето ми посиня, ама той си знаеше своето. „Къде са уликите, синко?“ и други глупости от тоя сорт. По пушката откриха само нейните отпечатьци и тези на баща ѝ. Била сама. Никой нямал причини да я убие. В крайна сметка стигнаха до заключението, че сама го е направила. Адски умно заключение, няма що!

– А ти сещаш ли се за нещо, поради което някой да иска да я убие?

– Тя на никого не е причинила зло. Беше най-милото същество на земята и всичко, което имах.

– Да е била разстроена или нервна малко преди смъртта си?

– Не съм забелязал нищо такова – сви рамене младежът.

– Кога разговаряхте за последен път?

– Някъде към единайсет вечерта. Звучеше ми напълно нормално.

Стоун замълча. В продължение на няколко секунди се чуваха единствено тихите ридания на Уили.

– Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че Дани Райкър беше дълбоко разстроен от смъртта на Деби? – попита след известно време Стоун.

Уили хвърли в кошчето топка смачкани салфетки.

– Предполагам, че не.

– Предполагаш?

– Дани излизаше с нея, преди да станем гаджета. Но между тях нямаше нищо сериозно, защото той се свалеше с всички момичета в гимназията.

– Той е тук, в тази болница.

– Защо? – учудено вдигна глава Уили. – Какво се е случило?

– Пребит е от някакви типове. Да знаеш нещо по този въпрос?

– Не. Ние с Дани отдавна вече не сме близки.

– Но все пак сте *били* приятели.

– Първи приятели. – Младежът замълча за момент и добави: – Той дойде да ме види тук.

– Кога?

– Вчера следобед. Поговорихме си надълго и нашироко. За футбола в гимназията, за други неща.

– Били сте съотборници, нали?

Уили се усмихна и Стоун изведнъж получи възможност да види истински младежкото му лице под въглищния прах.

– Ние двамата бяхме отборът, човече! През последната си година в гимназията той хвърли трийсет и седем паса за тъчдаун, двайсет и осем от които бяха предназначени за мен! И двамата ни искаха в отбора на Вирджинския технически университет, но на мен ми отказаха стипендия заради ниския успех, а Дани контузи коляното си. Но онези дни бяха наистина славни.

Усмивката изчезна, а заедно с нея и младежкото изражение.

– Дани сподели ли нещо, което би обяснило нападението срещу него?

– Абсолютно нищо. Каза, че му е много мъчно за Деби и ме посъветва да стоя далеч от хапчетата. Решил е пак да замине и дори ме покани да тръгна с него. Да идем някъде на запад и да започнем на чисто.

– Ти прояви ли интерес към поканата?

– Сериозно се замислям дали да не я приема. И без това нищо не ме задържа тук.

– Чух, че отношенията между вас са охладнели, след като семейство Райкър се е замогнало...

– Доста съм мислил по този въпрос. В смисъл, че те получиха

много, а аз нямам нищо. Но се примирих. С нищо не са ми длъжни. Освен това Дани загуби баща си, все пак. Много добре знам как се почувства...

– Разбрах, че твоят баща е загинал по време на ловен инцидент. И той ли работеше в мината?

– Не, беше надзирател в затвора „Блу Спрус“. Застреля го един от най-добрите му приятели.

– Кой?

– Рори Питърсън.

– Питърсън ли? Онзи, когото впоследствие е убит?

– Да, но това се случи доста по-късно. От смъртта на татко изминаха почти две години.

Стоун погледна часовника си и стана.

– Трябва да вървя.

– Дани ще се оправи ли?

– Не знам. Доста зле са го подредили. Но ти трябва да помислиш за себе си.

– Какво имаш предвид?

– Ако някой ти е сменил хапчетата с намерение да те убие, той може би ще опита пак.

35

Нокс направи една вечерна визита в Лангли, където поговори с някои свои приятели. Познаваше тези хора от дълги години и им имаше доверие – разбира се, доколкото в днешно време можеше да се говори за доверие. Това, което ги обединяваше, беше неприязънта към Маклин Хейс. Зададе въпросите, които трябваше да зададе, и получи отговори. Част от тях го изненадаха, други – не. Нищо особено като начало, но все пак повече от онова, с което разполагаше няколко часа по-рано.

Оказа се, че ЦРУ беше изгубило един свой агент горе-долу по времето, когато беше изчезнал Джон Кар. Въпросният агент на име Макс Химерлинг, наричан от колегите си „Айнщайн“, беше загинал при катастрофа с хеликоптер в чужбина само няколко месеца, преди да излезе в пенсия. Тялото му било толкова обезобразено, че се наложило да бъде идентифицирано по зъбните отпечатащи. Нокс прояви интерес към случая само защото той беше типичен пример за начина, по който Картър Грей се беше освобождавал от прегрешили свои служители. Химерлинг тогава наближавал седемдесетте, физически износен след повече от трийсет години служба в Лангли. По тази причина присъствието му в горящия хеликоптер някъде из Близкия изток изглеждаше много странно. Но нито ръководството на ЦРУ, нито някой отговорен фактор в правителството на САЩ бе поставил под съмнение обстоятелствата около смъртта на този човек. Изключително ценен кадър за управлението и за самия Картър Грей, той очевидно бе допуснал някаква фатална грешка. Никой не знаеше каква е тя, но от сведенията на своите приятели Нокс стигна до заключението, че въпросната грешка има *нещо* общо с Джон Кар. За негова изненада се оказа, че архивите на секретния отряд „Три шестници“ не са унищожени. Явно ЦРУ не бе пожелало да се освободи от документите, засягащи част от собственото му минало, и ги беше преместило на тайно място, въпреки че от днешна гледна точка това бе политическа грешка.

И така, Нокс премина към следващата фаза на своето „паралелно“ разследване.

Тя го отведе на няколко различни места, макар да бе сигурен, че хората на Хейс го следят на всяка крачка. Все пак имаше прикритие: провеждаше официално разследване по личното разпореждане на този човек. Нокс стигна до крайната цел на това разследване след многократни

маневри, които често го връщаха на отправната точка. Сравнително новият и свръхсекретен подземен архив на Управлението беше разположен върху триста акра в една пасторална местност на трийсет километра от Монтичело – родното място на Томас Джеферсън, близо до Шарлотсвил, Вирджиния. Оказа се, че този терен е бил закупен от ЦРУ двайсет години по-рано на изключително висока цена, която бе ощетила американските данъкоплатци с около единайсет милиона долара. Но това беше най-евтината част на проекта.

Върху посочената площ имаше обори, конюшни, оградени ливади и дори една масивна сграда в колониален стил, която бе *фиктивна* собственост на мултинационална компания със седалище в Белгия, уж използвана за *корпоративни срещи*. Разбира се, няколко пъти в годината на тесния, покрит с чакъл път към имението се появяваше кавалкада от лимузини и джипове, в които пътуваха фламандски говорещи бизнесмени. За поддържането на този мит ЦРУ харчеше около един милион долара годишно с дълбокото убеждение, че всеки цент от тази сума е изразходван целесъобразно.

Високоскоростните асансьори, монтирани в колониалната сграда и два от хамбарите в съседство осигуряваха достъп до сложен подземен лабиринт от бетонни тунели, бункери и специални кабинети, които бяха защитени от подслушване и видеонаблюдение. До известна степен това звучеше в стила на Джеймс Бонд, но на практика в САЩ съществуваха още няколко обекта от този тип, разпръснати в различни части на страната. Регистрирани бяха два опита за проникване в тях – един в Невада, втори в северната част на тихоокеанското крайбрежие. Нокс така и не разбра каква е била съдбата на горките смелчаци. Може би са ги обявили за отвлечени от извънземни – един от любимите похвати на експертите по дезинформация, работещи на щат в шпионската централа. Но това също влизаше в цената на мерките за сигурност, на които се радваха американските граждани. Е, с изключение на онези, които са имали нещастieto да отворят някоя врата, която не бива да бъде докосвана.

Окончателното завършване на подземния лабиринт бе коствало на американския народ над един милиард долара, като нито цент от тях не фигурираше в официалния федерален бюджет. Опазването на тайните струваше скъпо, а ЦРУ имаше твърде много тайни. Правителството на тази страна разполагаше със стотици милиарди за подобни обекти и строеше циментови градове под полусрутени хамбари.

Докато асансьорът го сваляше под земята, Нокс отново, може би за стотен път, обмисли следващата си стъпка. Той разполагаше с всички

възможни пълномощия, но не и с пропуск за мястото, към което се беше отправил. Маклин Хейс беше единственият човек, който можеше да го снабди с такъв пропуск. За да го получи, Нокс трябваше да използва трикове и хитрини. Потните петна под мишниците му се увеличаваха, въпреки че асансьорът го отнасяше към място с постоянна температура от 16 градуса.

Малко по-късно вече крачеше към целта си. По пътя беше подложен на дълги проверки на документите, фотографиране и сканиране на ретината и пръстовите отпечатьци. Мъже с каменни лица го оглеждаха от всеки ъгъл, преди да го пропуснат неохотно. Явно шпионите не обичаха визити дори от колеги, които да им се ровят в нещата. Нокс обаче имаше едно предимство – стар приятел на име Маршъл Сондърс, който работеше тук. Половин час след щателните проверки и сверки той вече седеше в кабинета му.

– Отдавна не сме се виждали, Джо – каза приятелят му, който стана от бюрото си и се здрависа с него. И той като всички останали в подземното беше облечен с дебел пуловер. Нокс вече възнеше под тънкото сако.

– От последното ми посещение насам тук е станало доста лъскаво, Марш – отбеляза Нокс.

– Бюджетните съкращения още не са ни засегнали кимна Сондърс. – Предполагам, че си е чист късмет.

Но и двамата знаеха, че това не се дължи на късмет. Няма как да ожеш нещо, което не се вижда.

– Не искам да ти губя времето, Марш – започна Нокс. – Идвам във връзка с една специална мисия, възложена ми лично от Маклин Хейс.

– Информираха ме. Между другото, как е генералът?

– Все така – отвърна Нокс, оставяйки на приятеля си да тълкува репликата както си иска. Маршъл, когото всички наричаха Марш, беше служил под прякото командване на Хейс в продължение на три години. Което означаваше, че ако един ден отиде в ада, със сигурност ще бъде подготвен за онова, което го чака там.

Когато Нокс му каза какво иска да провери, Марш видимо се притесни.

– Не може, без да го попитаме по телефона – промърмори той.

– Сетих се, но късно – кимна Нокс. – Иначе бих взел съгласието му предварително. Но не мисля, че ще имаме проблем – каза той и добави с пресилена усмивка: – Ако случайно изчезна, поне ти ще знаеш каква е причината.

Марш дори не се усмихна на грубата му шега и той усети припарване в стомаха си.

Номерът беше набран и телефонът се озова в ръцете на Нокс.

Гласът на Хейс прозвуча като тътен на приближаваща буря.

– Какво става, Нокс?

– Хрумна ми един по-различен подход към операцията, сър. За целта обаче трябва да проверя едно-две неща, които се намират тук.

– Обясни ми този нов подход. Но първо кажи на Марш да се поразходи.

Един поглед беше достатъчен. Приятелят му стана от стола и излезе. Врял и кипял в професията, той не показва раздражение от факта, че го изритват от собствения му кабинет.

Нокс се приведе и притисна слушалката към ухото си.

– Попаднах на следа, която води към миналото на Кар.

– Към коя част от миналото му?

– Службата му в „Трите шестици“ – отвърна без колебание той.

– Нокс!

– Помня предупреждението ви, сър, но чуйте теорията ми. Ако Кар действително е бил член на отряда и колегите му са били убивани един по един...

– Отиваш твърде далеч!

– Същото ми беше казано и за Фин и неговата история. Но ако искате да открия Кар, трябва да разбере откъде се е появил.

– Не мисля, че това има някакво значение за...

Очаквал подобен отговор, Нокс побърза да го прекъсне:

– Моите уважения, сър. Но ако вие ще решавате какво има и какво няма значение в разследването, по-добре си потърсете друг човек, който да го поеме.

– Не съм казал, че...

– Ако наистина искате резултати, аз се нуждая от пълен контрол върху *мое*то разследване, сър. Вие ми го възложихте, оставете ме да си върша работата!

Нокс замълча и със стаен дъх зачака. Беше готов да се обзаложи, че Хейс ще реагира по единствения възможен начин, но си даваше сметка, че може да загази заради проявеното неподчинение. *Здравата* да загази. Един от вариантите беше да се озове в Афганистан, някъде около границата с Пакистан, недалеч от момчетата на Осамата.

– Слушам те.

Нокс механично превключи на автопилот.

– Кар несъмнено си дава сметка, че го издирваме. Вече от доста време се укрива. Но вие бяхте прав – той наистина е предан на приятелите си и затова ще се опита да ни държи на максимално разстояние от тях. Същевременно обаче се нуждае от прикритие. От помощ също. – Направи кратка пауза, позволявайки на рибата да захапне въдицата. Искаше да го чуе от устата на Хейс, който нямаше как да се измъкне.

– Мислиш, че ще потърси помощ от някой бивш колега в „Трите шестици“?

Благодаря ти, Господи.

– Нека се поставим на негово място, сър. Той ликвидира Грей и Симпсън и тръгва да бяга. Няма достъп до цивилните си приятели, но знае, че машината е задействана. Трябва да потърси укритие. Преценява, че колегите му от отряда отдавна са се пенсионирали и са минали в дълбока нелегалност. Ако аз успея да разбера с кого от тях е бил близък Кар, вероятно ще го открием. Това е само предположение, но може и да проработи. Знам, че не ви интересува как ще стигнем дотам, важното е да стигнем. Защото и двамата си даваме сметка, че докато Кар е на свобода, възможността да *ни* навреди става все по-голяма.

Натърти на „*ни*“ по начин, който казваше „*теб*“.

Отново замълча и зачака. Едва ли не чувстваше как мозъчните клетки на бившия военен пукаат от напрежение, докато преценяваше идеята от всеки възможен ъгъл.

Абсолютно от всеки възможен ъгъл. Дано да не е от реалния.

– Може би си струва да се провери – обади се най-сетне Хейс.

– Добре. Значи ще е съпътстваща линия на разследването. – Макар и заблуждаващи, тези думи бяха за успокоение на Хейс. – Същевременно ще търся и в други посоки. Да се надяваме, че ще се натъкнем на някоя следа.

– Предай слушалката на Марш, за да му дам инструкции.

– Благодаря ви, сър.

Задник такъв!

Двайсет минути след краткия разговор между Хейс и Маршъл беше въведен в най-строго охраняваната зона на най-секретното място на територията на Съединените американски щати.

36

Стоун се беше върнал при Аби, когато Тайри нахлу в чакалнята.

– Как е Дани?

– Докторът каза, че ще се оправи – отвърна с треперещ глас Аби.

Шерифът коленичи пред пейката и хвана ръката ѝ.

– Слава богу. Успя ли да говориш с него?

– Не.

Погледът му се спря на Стоун.

– Ти май винаги се появяваш навреме. Първо при Уили, а сега и при Дани.

– Откри ли нещо за нападателите?

– Надявам се, че Дани ще ми спести време, като ми разкаже нещо повече. Дали ще ме пуснат да поговоря с него?

– Ето го доктора – каза Стоун и посочи един мъж в бяла престилка.

Шерифът се изправи и тръгна към него, а Стоун попита Аби:

– Искаш ли да те закарам у дома?

– Не, оставам тук. Ако си тръгна, ще се побъркам от притеснение.

– В такъв случай и аз ще остана с теб.

– Недей. И бездруго направи повече от достатъчно. Втори път спасяваш живота на Дани и просто не зная как да ти се отблагодаря.

– Успях да поговоря с Уили – каза след кратко мълчание Стоун. – Вчера Дани е идвал да го посети в болницата. Двамата решили заедно да напуснат града. Искали да заминат някъде на запад.

– Той има ли представа кой може да е нападнал Дани?

– Не, но го попитах за Деби Рандолф. В гимназията е ходела с Дани, но не било нищо сериозно.

– Не знам Дани да е имал сериозна връзка. За него всичко е игра и забавление.

– Уили е убеден, че Деби не се е самоубила. Малко преди това ѝ предложил да се оженят и тя приела. В нощта преди смъртта ѝ двамата са се чули по телефона, някъде около единайсет. Момичето било в добро настроение.

– Не знаех, че ѝ е предложил брак.

– Пазели са го в тайна. И сега какво излиза? Уили се озовава в болницата със свръхдоза наркотик, който не е вземал, Деби се самоубива по неизвестни причини, а Дани е пребит почти до смърт. Между тези

събития трябва да има някаква връзка.

– Не виждам такава.

– Уили спомена, че баща му бил застрелян погрешка от Рори Питърсън.

– Стана преди повече от две години.

– Но може да се окаже важно.

– Ела да излезем за малко, моля те. Имам нужда от въздух.

Отвън чуха боботене над главите си.

– Хеликоптер? – вдигна глава Стоун.

Тя кимна и погледна нагоре.

– Кара затворници до Скалата на смъртта.

– А защо не ги превозват с наземен транспорт?

– Голяма част от осъдените, които ще прекарат там живота си, идват отдалеч, най-често от големите градове. Но пътищата в нашия край са ужасни, на много места може да се устрои засада. А така няма как да измъкнеш приятеля си да не влезе в затвора.

– Разбирам.

– Накъде беше тръгнал, когато се натъкна на Дани? – извърна лице към него тя.

Стоун погледна към пикапа на Уили, в който беше оставил сака си.

– Бях решил да напусна града.

– Има ли нещо общо с настояването на Тримбъл да пише за теб във вестника?

– Какво говориш? – престори се на много изненадан Стоун.

– Дани ми каза, че си решил да го придружиш дотук, след като си видял някаква служебна кола на онази гара.

– Заблудил се е.

– В случай че имаш неприятности...

– Нямам неприятности, Аби.

– Само да кажа, че ако имаш, съм готова да ти помогна.

– Защо? Та ти почти не ме познаваш.

– Защото спаси сина ми. Освен това имам чувството, че те познавам цял живот, не зная защо.

Стоун заби поглед в краката си.

– Ценя твоето предложение, Аби. И ти благодаря за него.

– Но все пак ще си тръгнеш?

– Не съм казал такова нещо.

– Но не казваш и обратното. Всички си имаме проблеми. Не си длъжен да останеш тук и да ни помагаш. Това не е твоя битка, ей богу.

– А ти защо не се изселиш? Разполагаш с достатъчно пари.

– Да избягам от родния си град? Не, благодаря. Не съм устроена по този начин.

– Но Дани го направи.

– Той не искаше, но аз настоях.

– Какво? Защо?

– Тук не е за него. Какво ще прави? Може да работи или в мината, или в затвора.

– Само заради работата, така ли? Ами странните неща, които се случват напоследък?

– Те не те засягат, Бен. Ако си решил да се махнеш, просто го направи. – Тя замълча, но Стоун усети, че иска да добави още нещо. – По-добре да се връщам при Дани. Ще отида и при Уили.

Стоун седна на ниския тухлен зид и се загледа след нея. Един час по-късно все още беше там, неспособен да реши какви трябва да бъдат следващите му стъпки.

Към клиниката започнаха да прииждат миньорите от метадоновата програма. Стоун погледна часовника си. Още нямаше пет. Гледаше кльощавите мъже, които слизаха от колите си и изчезваха в сградата, преди да прекарат поредните дванайсет часа в тунелите на ада, подлагайки се на безумни изтезания. Това не означаваше нищо повече от нови болки и нови успокоителни. Един порочен кръг, от който нямаше измъкване.

И всичко това, за да има в страната електричество.

Малко по-късно мъжете с вид на зомбита започнаха да излизат и да се качват в калните шевролети и фордове.

Май ще премина на свещи и ще си готвя на огън.

Тайри излезе от болницата, огледа се и тръгна към него.

– Дани отказа да говори за хората, които са го нападнали – унило обясни той.

– Шерифе, имам чувството, че единият съм го виждал и преди, но не мога да си спомня къде.

– Обади ми се, ако си спомниш.

Час по-късно Тайри си тръгна, а Аби най-после се появи навън с подпухнали очи и прегърбени рамене.

– Дани ще се оправи – тихо съобщи тя. – Скоро ще го преместят в нормална болнична стая в съседство с Уили.

– Добра новина.

– Каза, че здраво си ступал онези типове.

- Извадих късмет.
  - Защо имам чувството, че доста често вадиш късмет?
  - По време на службата си в армията научих някои хватки. Сега искаш ли да те закарам у дома?
  - Не, но можеш да караш след мен. Ще направя кафе и ще закусим.
  - Цяла нощ си била будна, Аби. Най-добре е да поспиш.
  - Карай след мен, Бен – поклати глава тя. – Освен ако не си решил веднага да си тръгнеш.
- Очите им се срещнаха.
- Засега ще остана – каза най-сетне Стоун.

Нокс напусна Шарлотсвил и пое към центъра на Вашингтон. Главата му беше замаяна от това, което научи. Джон Кар *действително* беше служил в „Трите шестици“. Преди шест месеца трима от бившите му колеги бяха убити. Разследването беше засекретено, а след това и прекратено. Дали имунитетът на Фин имаше някаква връзка с това? Нокс не си направи труда да отдели повече време в търсене на отговора. В крайна сметка проблемът не беше негов. Имаше си достатъчно други.

В официалните архиви не се споменаваха за никакви намерения на Кар да се оттегли от „Трите шестици“. Личните отношения, особено враждебните, никога не намират място в официалните документи. Но Кар беше имал семейство и това беше отразено в архива.

Най-вероятно в името на сигурността и оценката на евентуалните рискове. Технически Кар беше обявен за „изчезнал по време на акция“ на точно определена дата преди трийсет години. Сравнявайки тези данни с другата информация, която бе събрал, Нокс откри един любопитен факт: броени дни след тази дата сержант Джон Кар като по чудо се появяваше отново в армейските ведомости, после се уволняваше и умираше при неизяснени обстоятелства. Беше погребан в националното гробище „Арлингтън“. Странно как историята можеше да бъде пренаписана по този начин – както в общ план, така и в личен.

Другото твърдо заключение беше, че Стоун и Кар са една и съща личност. Нокс се почувства добре от потвърждението на първоначалните си подозрения. Стоун беше напуснал „Трите шестици“. Скоро след това в „Арлингтън“ бе положен празен ковчег с името на Кар върху белия надгробен камък.

По-късно сутринта Нокс си направи кафе и го изпи на кухненския плот, механично оглеждайки някои вещи, останали от съпругата му. След смъртта ѝ не беше променил почти нищо в общия им дом, който всъщност принадлежеше на Пати. Поради характера на работата си той беше живял повече в чужбина, отколкото в него. Това си беше нейното пространство, което след смъртта ѝ той сякаш беше взел под наем.

Мястото, което посети след Шарлотсвил, беше Федералният център за съхранение на новинарските архиви, поддържан от правителството. За него несъмнено бяха похарчени много пари, но някои от събраните там неща бяха наистина полезни. Последното назначение на Джон Кар

като агент на „Трите шестици“ се оказа в Брънзуик, Джорджия, изпратен там под прикритието на инструктор в сравнително новия по онова време Център за обучение на федерални агенти. От всекидневните сводки, които Нокс откри, ставаше ясно, че Кар често е ходил в командировки, а по-продължителните му отсъствия от Центъра странно съвпадаха със смъртта или изчезването на лица, представляващи интерес за САЩ по различни точки на света. Появата му в новинарските архиви имаше точно определена цел. Откри това, което търсеше, след няколко часа ровене, и то благодарение на факта, че имаше приблизителна представа за датата. Кратка и почти незабележима бележка в един от местните вестници на Брънзуик съобщаваше за изчезването на мъж, жена и тяхната двегодишна дъщеря. Текстът под неясната снимка на младата жена я идентифицираше като Клеър Майкълс, изчезнала заедно със съпруга си Джон и дъщеричката им Елизабет. В материала се споменаваше, че Джон Майкълс е работил като инструктор в Центъра за обучение на федерални агенти, а изчезването на семейството му вероятно е свързано с характера на неговата работа. И това беше всичко. Никакви съпътстващи статии, които биха хвърлили допълнителна светлина върху събитието. ЦРУ беше покрило нещата по възможно най-ефективния начин, насочвайки подозренията към достоверността на информацията като цяло.

Нокс погледна черно-бялата снимка на Клеър Майкълс, от която си беше извадил копие. А после се запита дали раната в гърдите на един сенатор от Алабама не съдържа късчета от снимка на същата жена. Ако беше хазартен тип, положително би заложил цяла купчина столарови чипове на предположението, че на снимката, залепена на сутрешния вестник в деня на убийството на сенатор Симпсън, е била Клеър Майкълс, съпругата на Джон Кар.

Е, добре. Фин очевидно беше казал истината. Убили бяха семейството на Кар, защото бе пожелал да напусне. Нокс не искаше да повярва, че неговата страна е постъпила така с човек, който ѝ е служил върно в продължение на десетилетия, но фактите сочеха именно това.

Стана и се насочи към кабинета си, претърпан с книги. В момента преследваше човек, който е бил предаден от своите. Доказателствата, че убийствата на Грей и Симпсън са негово дело, бяха неоспорими. Нокс се взря в снимката на съпругата си, окачена на стената. Как би постъпил, ако откриеше, че тези двамата са убили Пати. Седна на стола и наведе глава. Не беше сигурен, че ще постъпи много по-различно от Кар.

На всичкото отгоре Джон Кар бе прецакан във Виетнам от същия човек, за когото работеше Нокс в момента. Героят от войната така и не

беше получил заслуженото отличие. Войникът у Нокс не можеше да се примири с този факт. Все още не можеше да разбере защо Хейс бе осуетил награждаването на Кар с Медала на честта. Ако трябваше да гадае, щеше да каже, че вината е на Хейс, а не на сержанта, проявил храброст на бойното поле.

Така стигна и до най-важния въпрос: оттук накъде? Беше длъжен да продължи издирването. Но не беше сигурен как ще постъпи, когато откриеше този човек. Което означаваше само едно – вече се превръщаше в предател на Управлението, за което работеше. Да помогне на врага – това можеше да унищожи кариерата му, да го лиши от близката пенсия, да му коства свободата и дори живота.

Заради човек, когото никога не беше виждал, но когото вече познаваше по-добре от мнозина, които наричаше приятели.

Заслужаваше ли това Джон Кар?

Нокс нямаше отговор на този въпрос. Поне засега.

38

Аби и Стоун довършваха закуската. Той беше изгладнял и му личеше, докато тя почти не докосна храната.

Стоун погледна пълната ѝ чиния и каза:

– Знай, че Дани ще се оправи.

– Засега да. Но не биваше да се връща.

– Наистина ли си го подтикнала да се махне само защото в града няма достойна работа за него? Самата ти разполагаш с достатъчно пари.

– Не става въпрос за пари. Дани и бездруго ненавижда начина, по който се сдобихме с тях.

– Те са убили съпруга ти, Аби. Нима е имало друг начин да получат възмездие? Няма как да вкараш една компания в затвора.

– Но някой все пак трябваше да влезе там заради това, което се случи със съпруга ми.

Тя стана, допълни чашата си с кафе и седна до него.

– Имаш ли представа как се копят въглища в планината?

– Съвсем бегла – отвърна Стоун. – Но достатъчна, за да съм сигурен, че не бих искал да си вадя хляба с това.

– Мъжът ми работеше в една от така наречените „кучешки дупки“. Знаеш ли какво е това?

– Не.

– Тесен забой, в който се работи на една смяна, ръководена от майстор миньор. Заплащането е по-ниско, отколкото в нормалните забои, а хората нямат здравни осигуровки. Но когато се провалиш на тестовете за дрога, единствената възможност са кучешките дупки. Друга няма.

– Това означава ли, че и съпругът ти е имал проблем с дрогата?

– Никак не е лесно да копаеш на колене с къса кирка в ръце. Хората се изхабяват бързо. Още преди да навърши четирийсет, Сам имаше три операции на гръбначния стълб. Освен това ръката му попадна между зъбите на трошачката и не можа да се оправи въпреки многото операции. Имаше непоносими болки, които не се влияеха от медикаментите, предлагани в клиниката. По тази причина беше принуден да смърка оксикодон на прах, който ни струваше шестстотин долара месечно.

– Нима в клиниката не предлагат на тези хора нищо друго освен метадон, за да се освободят от своята зависимост?

– Много го молах и той опита. Сърцето ми се късаше, като го гледах на какво заприлича след няколко дни без опиати. За съжаление не издържа дълго.

– Съчувствам ти, Аби.

– На минните компании изобщо не им пука. За тях е достатъчно урината ти да е чиста и да се явиш на работа. Трупат печалби, отоплявайки Америка.

– Как точно умря мъжът ти, Аби?

Тя остави чашата и се загледа зад рамото му, вероятно далеч назад, към последните дни на съпруга си.

– Когато се намираш на триста метра под скалите, трябва да мислиш за много неща. Две от тях са най-важни освен опасността да бъдеш затрупан – въглеродният двуокис и метанът. Първият те заплашва със задушаване, а вторият с експлозия. Метанът спипа Сам неподготвен, защото уредът на компанията за измерване на нивото бил дефектен. И те са знаели. Експлозията предизвикала срутване. Толкова.

Стоун се чудеше какво да каже и сведе поглед към дланите си.

– В момента градът преживява истински бум – добави след кратката пауза Аби. – От планината се излива огромен поток от каменни въглища и природен газ. Но има и нещо странно.

– Какво е то?

– Местните хора използват за отопление и готвене пропан или дърва. Нито газ, нито въглища. Вероятно никой друг не знае цената, на която те се добиват от скалите, но ние прекрасно я знаем. Чуваш ли какво ти казвам?

– Да, чувам.

– Току-що завършил гимназия младеж с чиста урина може да започне работа в мината срещу двайсет долара на час. Това са пари, които другаде няма да получи. Но на трийсет и пет той вече е с изкривен гръбнак и има дробове на седемдесетгодишен старец.

Тя най-сетне го погледна и очите ѝ се фокусираха. От лявото бавно се стече сълза.

– Е, какво решаваш? Тръгваш ли си, или не?

– Не мога да те оставя в това състояние, Аби – промълви неочаквано дори за себе си Стоун.

Тя се пресегна и стисна ръката му, а той изпъшка от болка.

– Какво има? – разтревожено го погледна Аби.

– Нищо, нищо...

– Какво има, Бен?

- Един от онези типове ме фрасна с бухалката си.
- Защо мълчиш досега, за бога?
- Дребна работа, Аби.
- Сваляй ризата!
- Какво?
- Сваляй я!

Той бавно се подчини.

- Боже господи! – ахна тя.

Върху горната част на лявата му ръка имаше черно петно с големината на орех, а отокът бе обхванал и лакътя.

Аби изтича до хладилника, грабна пакетче лед и го притисна към подутината.

– Може и да си герой, но се държиш глупаво! – скара му се тя, после изведнъж млъкна и втренчи поглед в голите му гърди, нашарени от белези.

- Виетнам?

- Не само миньорите имат белези – тихо отвърна той.

Половин час по-късно Аби се върна в стаята. Беше се преоблякла и от нея лъхаше на душгел и шампоан. Приблужи се да погледне ръката му и попита:

- По-добре ли си?

- О, да.

Наведе се и го целуна. В същия миг го прегърна през кръста и ноктите ѝ лекичко одраскаха гърба му. Преди да се опомни, Стоун отвърна на целувката. Устните ѝ имаха сладък вкус, тялото ѝ миришеше толкова хубаво.

Той обви с ръка талията ѝ и я притисна към себе си, после рязко се отдръпна.

- Аби, не мисля...

– Точно така – прекъсна го тя, прилепвайки пръсти на устните му. – Не е нужно да мислиш. Ела!

Хвана го за ръка и го поведе нагоре по стълбите. Влязоха в спалнята. Тя затвори вратата след себе си, направи му знак да седне на леглото и започна да се съблича.

Тялото ѝ беше стегнато и леко закръглено точно където трябва. Дъхът му спря от тази гледка. На левия ѝ хълбок беше татуирано миниатюрно кръстче. Тя го прегърна и топлите ѝ гърди се притиснаха в неговите. Започна да масажира раменете и гърба му, докато тихичко стенеше в ухото му. После сръчно разкопча панталона му. В следващата

минута той лежеше до нея.

По-късно, когато се отпуснаха на възглавниците един до друг, тя лекичко загали космите на ръката му.

– Не съм го правила с никого след смъртта на Сам – прошепна, претърколи се по корем и подпря брадичката си с длани. – Нито веднъж.

– Мисля, че си имала възможности, Аби. Ти си... много хубава.

Тя го целуна по бузата и се усмихна.

– Възможности да, но не и желание.

– Дори с Тайри?

– С него отношенията ни са други. Познаваме се от деца. В гимназията излязохме само веднъж, и толкова. Просто не се получи. Мисля си, че може би се надява на нещо. Не се ожени, но аз не изпитвам нищо към него.

– И аз не съм го правил отдавна – прошепна Стоун. – Много отдавна. – Запита се дали Клеър би се натъжила от току-що случилото се. Вероятно би го разбрала след самотата му, продължила близо четири десетилетия.

– Липса на шансове или на желание?

– И на двете.

Той се извърна на една страна и погали гърба ѝ. Тя се протегна и се усмихна и докато я наблюдаваше, той също се усмихна. Кичурче коса падаше в очите ѝ. Той внимателно го отмести и се вгледа в зелените ѝ ириси.

– Никога ли не си мислила да напуснеш Дивайн?

– Непрекъснато го мисля.

– А защо не си го сторила?

– Вероятно от страх. Дивайн е дупка, но аз я познавам добре. Трудно е да се доказваш на ново място.

– Предполагам, че е така.

Той отново се отпусна на гръб. Тя се сгуши до него и заплъзга крак по бедрото му.

– А ти не си ли мислил да се установиш някъде?

– Много пъти. В един момент дори реших, че съм намерил подходящото място, но се оказа, че не е така.

– Какво се случи?

– Просто мястото се оказа неподходящо.

Ръката ѝ се плъзна към слабините му. Стоун погледна галещите ѝ пръсти.

– Не съм на осемнайсет, Аби – въздъхна той. – Това, което

направихме, едва ли ще се повтори скоро.

– Човек никога не знае. Понякога стават странни неща.

– Няма да е странно, а направо чудо.

Телефонът иззвъня и тя погледна към часовника на стената.

– Кой може да е в този час?

– Може би от болницата?

– Говорих с тях преди закуска. С Дани също. Беше добре.

– От ресторанта? Сигурно хората си искат закуската.

Стоун беше доволен от смяната на темата.

– И там се обадих. Помощниците ми вече са отворили.

Тя се прехвърли през него и вдигна слушалката. Той сложи длан на бедрото ѝ и го стисна леко. Тя се усмихна, хвана ръката му и я шляпна върху хълбока си. После изведнъж я пусна.

– Какво? – Извърна се и го погледна. – Не, няма го тук. Добре. Ако го видя, ще го попитам.

Остави слушалката, надигна се и взе една възглавница в скута си. После кръстоса крака и го загледа.

– Кой беше?

– Чарли Тримбъл. Чул за инцидента с Дани и иска да ти зададе няколко въпроса. Звучеше ми твърдо решен да те открие.

– Страхотно, няма що – промърмори Стоун. – Но позицията ми си остава непроменена. Нямам намерение да отговарям на никакви въпроси.

– Чуй ме, Бен. След като не искаш, не го прави, но Чарли ще започне да рови. По-разумно е да поговориш с него, освен ако наистина няма какво да криеш. По този начин той ще се фокусира върху конкретните събития, а не върху теб.

Стоун понечи да се възпротиви, но не го направи.

– Не само красива, но и *умна* – поклати глава той. – Доста рядка комбинация.

– Щастливо съвпадение, нищо повече.

– Имаш ли телефона му?

– Имам го. Но можеш направо да идеш в редакцията. Намира се съвсем близо до ресторанта, зад ъгъла. Няма как да я пропуснеш.

– Звънни му и му предай, че следобед ще бъде при него.

Той стана и започна да се облича.

– Чак следобед? – закачливо се усмихна тя. – Но дотогава има много време!

Пръстите на крака ѝ игриво докоснаха слабините му.

– Това звучи страшно привлекателно, но трябва да свърша една работа.

– Каква работа? – попита тя.

В гласа ѝ се долови лека обида.

– Ще ти кажа по-късно, ако открия нещо.

След малко излезе навън и подкара пикапа на Уили към караваната. Старателният обиск скоро даде резултат. Намери шишенце, на което пишеше „Тилонол“, но то беше празно. Дали Уили бе забравил, че е глътнал последните хапчета? Но защо ще прибира празното шишенце в чекмеджето? Очите му обходиха невероятния безпорядък, в който живееше Уили Кумс. В подобна кочина едно празно шишенце от лекарство в чекмеджето не можеше да означава абсолютно нищо. Но все пак... Може би Шърли Кумс беше търсила именно него.

Напъха шишенцето в джоба си, излезе от караваната и се насочи към пикапа.

В следващата секунда рухна в несвяст на земята, а от раната на главата му потече кръв.

С усилие се надигна и седна. Краката и ръцете му трепереха, главата му се цепеше от болка, гадеше му се. Вдигна ръка и докосна буцата на темето си. Върху раната имаше тънка корица съсирена кръв, което означаваше, че е прекарал доста време в несвяст. Наклони гръб назад и направи няколко бавни вдишвания, за да не повърне.

Накрая успя да стане на крака и се огледа. Всъщност *направи опит* да се огледа. Размаха ръка пред очите си, но не видя нищо. Вдигна я нагоре и пръстите му докоснаха ниския таван.

Намираще се в пещера. Въздухът вонеше и го задавяше. Не, намираще се в мина. Каменовъглена мина. Без никаква представа как да се измъкне навън. Колебливо тръгна напред, после спря.

Трак-трак-трак.

Стоун бавно отстъпи назад. Гърмящите змии със сигурност бяха повече от една. Да си в непрогледен мрак в обсега на толкова опасни влечуги беше истински кошмар. Повечето хора биха замръзнали на място, чакайки ухапването и смъртта. И той се уплаши. Но не се парализира от страх. Разпери ръце. Дясната докосна стената, а лявата се размаха във въздуха. Извъртя се натам и пръстите му докоснаха грубия камък. Фактът, че галерията беше тясна, не му помагаше особено. Отново вдигна ръка и докосна тавана. Знаеше, че гърмящите змии не виждат добре в тъмното. Но можеха да усещат топлината на тялото и да регистрират движенията му по земните вибрации.

Намираще се в смъртна опасност. Можеше да бъде ухапан многократно, без никакви шансове да се измъкне навън. Колко време щеше да измине, преди да открият тялото му? Или костите му? Ето защо не го бяха убили веднага, оставяйки трупа му да бъде намерен от някого. Целта е била да умре, без да бъде открит. Хората щяха да решат, че просто е напуснал града. Никакви обяснения, никаква нужда от алиби. И не само това. Онези, които го бяха нападнали, можеха просто да го захвърлят в някоя шахта без изход, а не да използват гърмящи змии. Но тук имаше злоба, желание да му причинят не само смърт, но и ужас. Искали са да го застигне чудовищна смърт в пълен мрак и самота. После го връхлетя паниката. Но не по очевидните причини.

Аби.

Той беше останал при нея и те го знаеха. Вероятно бяха решили, че

й е споделил някои неща. Не беше сигурен точно какви, но тя наистина беше в опасност.

Пръстите му продължиха да опипват тавана, докато не стигнаха до нещо, което приличаше на подпорна греда. Една от гредите, които крепят галериите и пречат на хилядите тонове скална маса да се срутят. В душата му нахлу благодарност, многократно усилена от факта, че на гредата с метална пластина беше прикрепена телена клетка – от онези, в които се поставят електрически крушки. В тази нямаше крушка, но в момента той се нуждаеше най-вече от телената клетка.

Започна да се изтегля назад, по-далеч от змиите.

Ръката му продължаваше да докосва тавана. На метър и половина по-нататък напипа още една греда, също снабдена с метална клетка. После трета, четвърта...

Преценил, че гърмящите змии са поставени така, че да му препречат изхода, Стоун предпазливо тръгна напред. Тези влечуги бяха напълно глухи и не чуваха дори собственото си тракане, което бе предназначено за жертвите или хищниците. И което предупреждаваше, че са там, свити на кълбо и готови да нападнат. Всяка стъпка напред увеличаваше опасността да получи порция отрова в краката си. Не след дълго се върна при първата греда, която беше напипал. Вкопчи пръсти в телената клетка. Отправи едва безмълвна молитва металната ѝ основа да издържи, набра се нагоре, притиснал колене към гърдите си. Ранената ръка беше пронизана от нетърпима болка, но той я прогони, съсредоточавайки се изцяло върху това, което му предстоеше. В специалния отряд „Три шестици“ беше преминал през възможно най-тежките изпитания на полигона в Планината на смъртта. Инструкторите там притежаваха невероятни умения да причиняват болка – както физическа, така и психическа.

Залюля се напред-назад, постигна нужната инерция и скочи напред с протегнати ръце. Все едно, че изпълняваше упражнение на успоредка в тренировъчния лагер. Пръстите му се вкопчиха в следващата метална клетка. Краката му останаха притиснати към тялото, инерцията се запази. Нямаше никаква представа дали гърмящите змии могат да атакуват обекти във въздуха, но не искаше сега да научава.

След като преодоля четири подпорни греди, като без малко да изпусне една от тях, той спря и се ослуша, увиснал с прибрани крака над непрогледния мрак. Тракането беше престанало, но той не посмя да скочи на земята, продължавайки да се люлее. После внимателно освободи едната си ръка и я протегна напред. Пръстите му докоснаха каменната

стена.

По дяволите!

Дали не беше тръгнал в погрешна посока? Дали змиите не бяха пропъзтели покрай него към дъното на галерията, докато е бил в безсъзнание? А може би онези, които го бяха захвърлили тук, бяха проявили достатъчно съобразителност да оставят змиите в посока, обратна на изхода? Не, не. Дали пък не сънуваше кошмар, от който щеше да го освободи събуждането?

Пръстите му отмаляха и той предпазливо скочи на пода. Разпери ръце, опитвайки се да определи ширината на галерията. Докосна с длан сляпата стена отпред, но другата му длан не напипа нищо. След миг на озадачение истината проблесна в съзнанието му.

Идиот!

Това беше само един завои. Пое напред, следвайки извивката на стената. Напрягаше слух, но всичко тънеше в тишина. Десет минути по-късно се блъсна в дървена преграда.

Входът на мината беше закован с дъски, под които се процеждаше бледа светлина. Спря да обмисли възможностите си. Беше сравнително лесно, тъй като нямаше никакви. Оттегли се няколко крачки назад, засили се и полетя към преградата. Резултатът беше плачевен: озова се на задните си части със силни болки в рамото. Понечи да се надигне, после изведнъж застина. Пръстите му се ожулиха в някакво дълго и тънко желязо. Разбра какво е в мига, в който ръката му се уви около него. Стоманена щанга с плосък край, наподобяващ върха на гигантска отвертка.

Пъхна я в процепа между дъските и страничната греда и натисна здраво. Пироните едва забележимо поддадоха. Премести плоския край на щангата малко по-нагоре и опита отново, този път наблюдавайки с цялата тежест на тялото си. Краката му започнаха да буксуват във въглищния прах. Резултатът дойде двайсет минути по-късно с цената на много пот – горният десен ъгъл на дървената преграда най-сетне поддаде и в мината проникна лъч светлина. Окуражен от постигнатото, Стоун поднови усилията си, включвайки и контузеното си рамо. След още двайсет минути крайната дъска най-сетне се откърти. Той се промуши през процепа и падна по гръб в прахта.

Изпусна дълбока въздишка на облекчение и примигна няколко пъти, за да нагоди очите си към ярката светлина. Мястото беше абсолютно непознато. Черен път, който наистина беше черен, водеше към входа на мината. Този цвят се дължеше на микроскопичните парченца въглища, набивани в глината години наред от колелата на тежки камиони. И в

крайна сметка червеникавата глина беше почерняла. Както собствените му дрехи в момента, покрити с плътен слой прах. Изгърси ги, доколкото можа, и пое по пътя. Беше нащрек, тъй като не се знаеше дали онези, които го бяха довели тук, не чакаха да видят дали ще успее да се измъкне от смъртоносния капан.

След километър и половина гористата местност свърши и той излезе на алея, покрита със ситен чакъл. Ръката му внезапно потъна в джоба на якето. Празното шишенце от тилебол липсваше. Страхотно! Първо му разбиха главата, а сега се оказва, че са му откраднали единственото веществено доказателство, което беше открил, докато обикаляше все по-опасното градче Дивайн.

Добра се до ресторантчето в каросерията на един раздрънкан пикап, който го взе на автостоп. Влезе през задния вход, но Аби я нямаше. Потърси я на домашния телефон, но никой не вдигна. Изскочи навън и хукна към караваната на Уили. Пикапът му все още беше паркиран отпред. Скочи зад кормилото и потегли с пълна газ към Ферма в лятна нощ. Аби тъкмо излизаше от къщата и се насочваше към колата си.

– Какво е станало с теб, за бога? – втренчи се в него тя.

Изслуша краткия му разказ със зяпнала уста.

– Господи, Бен! – простена. – Какво става тук?

– Ти говори ли с Дани?

– Преди известно време. Тъкмо се канех да отида при него.

– Търсих те от ресторанта.

– Стори ми се, че телефонът звъни, но си сушах косата. Какво мислиш да правиш?

Стоун се замисли. Какво да прави, наистина?

– Ще се срещна с Тримбъл и ще ида да видя докъде е стигнал Тайри. – Хвана ръката ѝ и загрижено добави: – Трябва да бъдеш много внимателна, Аби. Знам, че имаш пушка, но дали не ти се намира и някой пистолет?

– Сам имаше два. Горещ са, в гардероба.

– Можеш ли да стреляш с тях?

– Задавах излишен въпрос. Всяко планинско момиче умее да борави с оръжие.

– Приемам отговора за положителен. Спомена, че пистолетите са два. Ще ми дадеш ли единия?

– Не се сещам за друг човек, който да се нуждае от оръжие повече от теб.

Влязоха в къщата и Стоун разгледа пистолетите. После ги зареди и

подаде единия на Аби.

– Бих искал да поддържаме постоянен контакт, но нямам мобилен телефон – каза той.

– Вземи този на Дани. Той е в стаята му. – Тя огледа мръсните му дрехи. – Не можеш да отидеш при Чарли в този вид. Вземи един душ и се преоблечи.

Стоун погледна към пикапа – не се беше сетил за сака си. Отиде да го потърси, но той беше изчезнал от каросерията.

– Нямам какво да облека.

– Ела. На ръст си горе-долу като Дани.

Аби го въведе в стаята на сина си и отвори гардероба. Когато Стоун излезе от банята, на леглото имаше голям плик с грижливо сгънати дрехи. Отвън бяха оставени чифт панталони, риза, чорапи и бельо.

Облечен и снабден с телефон и пистолет, Стоун я прегърна.

– Благодаря ти. Ще се видим по-късно в болницата – рече той.

Изчака я да потегли, след което подкара в обратна посока, към редакцията на Тримбъл. След срещата с него възнамеряваше да се отбие при Тайри. Вече нямаше право на грешка. Иначе възможностите бяха: два метра дълбок трап или килия в някой федерален затвор, на чиято стена ще може да задрасква дните.

Пред къщата спря пикап. От него слезе един мъж и изтича нагоре по стълбите. Нокс отвори и пое плика от ръцете му.

Настани се пред компютъра и пхна в него диска. Художникът и Лерой най-после се бяха срещнали. От монитора го гледаше Джон Кар с рошава брада. По настояване на Нокс художникът беше добавил и няколко дигитални скици на лицето му без брада и очила. Нокс ги сравни със старите снимки от военния архив, а след това подреди на бюрото и няколко по-късни, взети от досието в ЦРУ.

Вече нямаше съмнение. Човекът в гората край имението на Грей беше Кар. Направи няколко цветни копия на скиците и хукна навън.

Гумите изсвистяха по алеята и роувърът изхвърча на улицата.

Кейлъб запали микробуса, паркиран в дъното на улицата, и пое след него.

– Хрътката май е надушила лисицата – отбеляза Анабел, отмествайки бинокъла от лицето си.

Нокс влезе в сградата на летище „Нешънъл“, а тя предпазливо го последва. Един час по-късно той се върна на паркинга и подкара роувъра.

Анабел скочи в микробуса.

– Тук не му се отвори парашутът – обяви тя. – Нека видим накъде ще тръгне сега.

Следващата спирка на Нокс се оказа Юниън Стейшън. При нормални обстоятелства трябваше вече да е наводнил района с компютърното изображение на променения Джон Кар, вкарвайки го в базата данни както на транспортната полиция, така и на всички останали правоохранителни органи. Но обстоятелствата не бяха нормални. Ако във ФБР разпознаеха мъжа с рошавата брада, който беше успял да им се изплъзне, със сигурност щяха да се запитат защо ЦРУ се интересува от него. А това автоматично променяше нещата, независимо от уверенията на Хейс, че ще държи полицейските хрътки на къса каишка.

В гарата се натъкна на нещо, което можеше да се окаже джакпотът. Една от продавачките на билети си спомни за мъж с подобна брада, на когото беше продала билет втора класа. За съжаление не успя да се сети за името, изписано на документите му за самоличност.

– А спомняте ли си за кой влак беше билетът? – попита Нокс.

– О, да. Малко пътници плащат в брой. Беше „Кресънт“. Той отива до Ню Орлиънс.

– Как мога да се свържа с някой от персонала на този влак? Да речем, с кондуктора?

Жената вдигна слушалката. След малко Нокс отправи молбата си към някакъв гаров началник. Човекът проведе няколко телефонни разговора и обяви, че Нокс има късмет. Един от кондукторите на този влак току-що се беше прибрал от смяна. Час по-късно той се появи на гарата, повикан спешно по телефона. Но не разпозна брататия мъж от скицата. Нокс сложи пред него другия вариант – без очила и брада.

– О, да – кимна кондукторът. – Този участва в сбиването.

– Сбиване?

– Беше натръшкар на пода на вагона трима, които бяха много по-млади от него.

– Наистина ли?

Кондукторът разказа с подробности инцидента и как Стоун и другите са слезли на следващата гара.

– Отказа да покаже документ за самоличност и предложи да слезе още на първата гара. Това ми се стори доста подозрително.

– А успяхте ли да научите имената на другите участници в побоя?

– Не. Те също решиха да слезат на първата гара. Това ме устройваше, тъй като ми спести писането на рапорти. Проклети гамени!

– Опишете ми ги.

Нокс старателно си записа показанията на кондуктора и се извърна към началника.

– Можете ли да ми извадите разпечатка с имената на пътниците в този влак?

– Да, но няма как да разберем кое име на кое описано лице отговаря.

– Въпреки това бих искал списъка на пътниците. Може пък да изскочи нещо.

Началникът седна пред компютъра и след малко подаде разпечатката на Нокс.

– Работата май е дебела, а? – любопитно подхвърли кондукторът.

– Толкова дебела, че едва ли ще чуете нещо повече за нея – увери го Нокс. – А на вас двамата горещо ви препоръчвам да забравите, че изобщо съм бил тук.

Напусна гарата, следван неотлъчно от Анабел. Минути по-късно роувърът с рев излетя от паркинга. Кейлъб натисна педала подире му,

но Анабел му каза да не бърза.

– Ще го изпуснем! – разтревожено я погледна той.

– Няма – отвърна тя и извади някаква кутийка от чантичката си. – Докато си приказвахме с Нокс в Джорджтаун, успях да поставя един малък предавател под седалката му. Обхватът му е около трийсет километра.

– Защо ми го казваш чак сега?

– Извинявай, забравих. Мислех си за други неща.

Кейлъб се муси известно време, но накрая каза:

– Идеята ти не е била лоша.

– Можем да изостанем за известно време, за да сме сигурни, че няма да ни забележи – рече тя.

– Струва ми се, че е доста подозрителен и проверява всичко.

– И аз имам това впечатление.

– Значи Оливър е заминал с влак?

– Така изглежда.

Роувърът излезе на междушатската магистрала 66 и пое на запад. Малко след като подминаха Гейнсвил, Нокс се насочи към едно отклонение.

– В тази посока няма влакове – отбеляза Кейлъб.

Двайсет минути по-късно лицето на Анабел се изкриви в мрачна гримаса.

– Точка на умните ми идеи, по дяволите!

Спрели на почетно разстояние от обекта си, двамата гледаха как хеликоптерът на Нокс се отлепя от земята и започва да набира височина.

– Ами сега? – прошепна Кейлъб.

– Сега настъпваш газта и караш обратно към Юниън Стейшън. – Тя му хвърли изпитателен поглед и извади малък фотоапарат. – Я чакай! Свали пуловера и шапката!

– Защо?

– Ще те снимам.

Апаратът изщрака.

– На връщане ще спрем в някое фотостудио. Трябват ми разни неща, включително ламинатор.

– Какво си намислила? – попита Кейлъб, докато включваше на скорост.

– Промяна в служебното ти положение.

Хеликоптерът стовари Нокс на петдесетина километра от гарата, на която Стоун беше слязъл от влака. Там вече го чакаше джип. И двете превозни средства бяха отпуснати от Маклин Хейс, който сърдечно го приветства за напипването на солидна следа.

Инструкциите му бяха кратки и ясни: откриваш Кар и нищо повече.

– Ще ми се обадиш в момента, в който свършиш тази работа. Оттам нататък нещата се поемат от мен.

О, не се съмнявам, сър.

След като пристигна в града, Нокс се насочи към мястото, което изглеждаше най-обещаващо. И Бог откликна на молитвите му почти веднага. Спря на паркинга под табелата на ресторанта, от която светеше само едно „Т“, настани се на бара и си поръча нещо за ядене. Посетителите не бяха много, но той се надяваше, че някой от тях може да е забелязал Кар, разбира се, ако се беше отбил да хапне нещо след слизането от влака. Трийсет минути по-късно отново беше на паркинга. Не научи кой знае какво, въпреки че разпита доста хора и им показа компютърната разпечатка.

Редовните клиенти явно не бяха наблюдателни или пък просто не желяха да предоставят информация на непознати. Каквато и да беше причината, те посрещнаха компютърния портрет с тълпо поклащане на глава. Нищо не се промени и когато Нокс се легитимира. Дори напротив. Това му напомни, че по тези места федералното правителство не е много по-обичано от Осама Бин Ладен.

Малко по-късно откри, че в градчето има и автогара, която обаче беше затворена за два дни. Явно местните хора не пътуваха всекидневно.

Нокс седна в джипа и разгъна картата. Околността беше хълмиста, с тесни пътища и малки селища, разположени на значително разстояние едно от друго. В крайна сметка реши да потърси място за преспиване и да започне издирването рано сутринта. Искаше да разговаря със служителите на автогарата, но те явно работеха на ротационен принцип и на други места. Щяха да се появят най-рано след два дни. Той обаче разчиташе да научи нещо от тези хора, особено ако принудителната пауза не му донесеше нищо. Явно начините за напускане на това затънтено място бяха силно ограничени, а автобусът със сигурност беше най-

обещаващият сред тях. Може би Кар също бе изчакал автобус след принудителното слизане от влака.

Мотелът с жълта фасада беше доста занемарен, но в замяна на това цените му бяха толкова ниски, че се вместиха дори в мизерните му командировъчни. Румсървисът предлагаше само солети и газирана вода – това, което всъщност имаше в единствения автомат, поставен до стаичката на администратора. Нокс му показа портрета, но той само поклати глава и се извърна към включения телевизор и кутийката бира на масичката. През следващия час Нокс обиколи улиците на града, като показваше портрета на случайни минавачи и собственици на магазинчета. Но и тези хора не му предложиха никаква информация.

Седнал напълно облечен на леглото, Нокс задъвка миниатюрните си сандвичи със сирене и фъстъчено масло, поливайки ги с диетична кока-кола. Хванал дистанционното със свободната си ръка, той бързо превключваше от канал на канал. Скачаше от войни на природни бедствия и корупционни скандали, после на футболни мачове и сериите НАСКАР и накрая се спря на епизод от „Щастливи дни“ отпреди поне двайсет години.

Кар беше дивечът, а Нокс – ловецът. Такива бяха ролите, поне официално. Но на практика шансовете да ги разменят бяха доста големи, особено ако се вземеха предвид способностите на Кар. А от това, което беше научил досега, Нокс изпитваше неприятното чувство, че тилът му е оголен, защото за него отговаряше не друг, а царят на интригите и корварните засади Маклин Хейс.

Извади телефона си и набра един номер.

– Ало?

– Мелани, обажда се татко.

– Хей, тъкмо си мислех за теб. Искаш ли да се видим утре вечер? Имам два билета за мюзикъла „Зла“, каня те.

– Не мога миличка, съжалявам. Не съм в града.

– А къде си? В Париж, Амстердам, Кабул или Тикрит? – попита с уж безгрижен тон тя, но Нокс познаваше дъщеря си и веднага усети раздразнението ѝ.

– Малко на запад от теб, в дълбоката провинция.

– Пак ли гониш терористите, тате?

– Човек не знае откъде ще изскочи заекът, дъще. Имаш ли някакви новини от брат си?

– Сутринта получих имейл от него. Звучи добре. Пратил е и няколко снимки. Но има и лоша новина. Частта му трябваше да се върне след

четири седмици, но внезапно получили заповед за удължение с още шест месеца. Марк казва, че може би ще попадне в Афганистан, тъй като предстояло прехвърлянето на двайсет хиляди бойци от Ирак. Явно талибаните са се активизирали.

Нокс изруга сподавено.

– Знам, че не може да посочи къде точно се намира, но спомена ли нещо за противников обстрел?

– Не. Каза само, че си държи главата наведена и прави опити да си върши работата.

Нокс се изтегна на леглото.

– Слушай, какво ще кажеш да направим нещо заедно след завръщането му? Да заминем някъде, може би на Средиземноморието. Само тримата. Да си починем и да подишаме чист въздух. Аз плащам.

– Звучи чудесно, но аз май печеля повече от теб. Какво ще кажеш да си разделим разноските? Марк е беден. Воюва на другия край на света, а не получава дори минималната заплата.

– Не става. Аз плащам. Ти трябва да си пестиш доларите.

– Защо?

– За да се грижиш за мен, като остареея. Няма цял живот да се занимавам с тези гадости, я!

Дъщеря му моментално долови промяната в гласа му.

– Всичко ли е наред, тате?

– Да, миличка. Един съвет: не си хаби скъпите билети за старци като мен. Покани си някой симпатичен младеж и идете да гледате музика. Искам внуци, разбра ли? Вече остарявам.

– Да, добре.

– Скоро пак ще ти се обадя, миличка.

– Дочуване, татко. Пази се.

– Слушам.

– Тате?

– Да?

– Сигурен ли си, че си добре?

Нокс не искаше да звучи колебливо, но така се получи.

– Всичко ще бъде... наред, Мел.

Прекъсна линията и хвърли телефона на леглото. След разговора се почувства още по-зле. Беше успял да изплаши дъщеря си, може би нарочно. За да я подготви за момента, в който няма да се прибере у дома. Или може би за друг – когато ще ѝ се наложи да идентифицира тялото му.

Огледа мизерната мотелска стая. В колко такива дупки беше преминала по-голямата част от живота му? В колко гадни градове, разположени в още по-гадни страни? Отговорът беше ясен. В много, прекалено много.

Просна се на леглото и се почувства по-самотен отвсякога.

По едно време телефонът звънна.

Беше сигурен, че е Хейс, и дори не погледна екранчето. Не искаше да отговаря, но нямаше избор. Беше толкова недопустимо, колкото да откаже да отиде на нова секретна мисия, да речем, в Техеран или в Пхеняп.

– Джо Нокс.

– Къде си? – рязко попита Хейс.

– По следата.

– Къде по-точно?

– В Югозападна Вирджиния.

– Това ми звучи твърде общо.

– Честно казано, и аз не знам къде съм. Освен това ви чувам много лошо, сър, вероятно няма покритие.

– Успя ли да го засечеш? – заговори по-високо Хейс.

– Ако бях, щях да ви се обадя. В момента уточнявам някои неща, за да определя точното му местоположение.

– Защо не използва хеликоптера, за да те отведе до крайната цел?

За да не знаеш къде съм.

– По тези места появата на федерален агент с хеликоптер ще събуди подозрения, сър – каза той. – Ако Кар действително е някъде наблизо, ще побърза да изчезне. Ще събера още няколко сведения и веднага ще ви се обадя.

– Не ми е съвсем ясно как изпълняваш задачата, Нокс.

– По най-добрия начин, на който съм способен, сър. Особено в условията на *забрани* по отношение на това, което трябва да види или чуя.

– Чакам да се обадиш в момента, в който откриеш нещо. В *момента*, чуваш ли?

Нокс погледна към телевизора точно навреме, за да хване една от прочутите реплики на Фонз.

– Седиш и чакаш, задник! – викна той, старайки се да докара максимално гласа на Артър Фонзарели.

42

Анабел и Кейлъб влязоха в Юниън Стейшън и се насочиха с уверена стъпка към продавачката на билети, с която беше разговарял Нокс.

– Агенти Хънтър и Келсо – обяви тя и показа фалшивата си карта на ФБР. – Преди известно време идвал ли е човек със снимки, който да иска служебна информация? Представя се като Джо Нокс от Министерството на вътрешната сигурност.

– Да – нервно отвърна жената.

– В такъв случай имаме сериозен проблем – въздъхна шумно Анабел.

– Какъв проблем? Направихме всичко възможно да помогнем на агент Нокс.

– Проблемът е там, че той не се казва Нокс и не работи в Министерството на вътрешната сигурност – отвърна Кейлъб.

– Олеле! – възкликна служителката.

– Олеле я! – мрачно каза Анабел. – Искам да се срещна с всички, които са разговаряли с него. Незабавно!

Няколко минути по-късно двамата бяха въведени в кабинета на началника, където беше повикан и кондукторът, за щастие останал на гарата да попълни някакви документи.

– Но той се представи за федерален агент!

– Естествено. И вероятно ви е предупредил да не казвате на никого, нали?

– Точно така.

– Страхувам се, че е прибягнал до стандартната процедура – все така мрачно рече Анабел.

– Но документите му изглеждаха съвсем истински! – нервно извика гаровият началник.

Кейлъб извади служебната си карта, все още топла след изработката на Анабел, осъществена преди минути в микробуса.

– Аз съм от Министерството на вътрешната сигурност – навря я под носа му той. – Виждате ли обърнатото „е“ в горния десен край, точно над снимката?

Железопътните служители се спогледаха и свиха рамене.

– Не знаех, че трябва да гледам за подобно нещо – оправда се началникът.

– Това е секретната маркировка, която защитава служебните ни документи от фалшифициране – пропя Анабел. – Но същевременно е нож с две остриета. Пази се в тайна от широката публика, но държавните служби са получили съответните инструкции. Вие сте държавна служба, нали?

– Уж да – отвърна началникът. – Но мога да ви уверя, че никой не ни е предупредил за нищо такова. Много хора в правителството дори се питат защо са нужни железниците, да ги вземат мътните! Изобщо не ги интересува, че магистралите са задръстени и замърсяват атмосферата, нито пък, че всяка цивилизована страна в света усилено строи и развива железопътната си мрежа!

– При следващото заседание на Бюджетната комисия ще кажем една добра дума за влаковете – саркастично подхвърли Кейлъб. – Но в момента трябва да проследим и открием този мошеник, и то бързо!

– Я почакайте! – внезапно се сепна кондукторът. – Не трябва ли да носите якета с надпис на гърба?

– Как да не трябва – каза раздражено Анабел. – Особено когато чукаме на вратата на някой нещастник, за да го арестуваме! Но в момента става въпрос за шпионин и действаме под прикритие.

Кейлъб й хвърли перфектно изигран предупредителен поглед и леко поклати глава.

– Шпионин ли? – възкликна началникът.

– Ами... да – потвърди тя. – Искам да зная какво точно му казахте.

Железничарите започнаха да пеят, а Кейлъб старателно си водеше записки.

– Не ви обвинявам за случилото се – успокои го Анабел, след като свършиха. – Много се надявам, че благодарение на вашата информация ще успеем да го заловим.

– Пожелайте ни късмет – мрачно добави Кейлъб. – Ще се нуждаем от него, защото този тип има доста голям аванс.

Двамата забързаха към микробуса.

– Страхотен беше, Кейлъб – възхити му се Анабел.

– В колежа участвах в театралния клуб – каза той. – Искях да стана актьор. Не в Холивуд, опазил ме Бог. Мечтаех за театралната сцена.

– А защо вместо на Бродуей се озова в библиотеката?

– Много обичах да играя, но имаше нещо, което не можах да преодоля.

– Какво?

– Сценичната треска. Прилошаваше ми преди всяко представление.

Повръщах, все повече отслабвах, трябваше да ми преправят костюмите и в крайна сметка бях принуден да се откажа.

– Но днес беше истинска звезда.

43

Интервюто тръгна по-добре, отколкото очакваше Стоун. Чарли Тримбъл задаваше въпросите си любезно, но личеше, че се е подготвил. После нещата поеха в друга посока. Вестникарят се облегна назад в стария стол на колелца и заби пронизателния си поглед в лицето на Стоун.

– Изглеждате ми много познат, Бен. Не сме ли се срещали и преди?

– Не виждам как и къде би могло да се случи това.

– Да сте били във Вашингтон?

– Никога.

Тримбъл забарабани с пръсти по бюрото.

– Защо дойдохте тук?

– За да се уверя, че Дани е добре.

– И това е всичко?

– Защо не? – попита Стоун и изпревари следващия му въпрос. – Какво знаете за смъртта на Деби Рандолф и Рори Питърсън?

Тримбъл се сепна за момент, после доби замислено изражение.

– А вие защо питате?

– Защото някой се опита да убие Дани. Смятам, че са искали да умъртвят и Уили със свръхдоза.

– Говорих с Боб Кумс по този въпрос. Имате ли някакви доказателства?

– Само каквото ми разказа Уили. И това, което лекарите откриха в кръвта му.

– Уили е наркоман, а наркоманите не са хора, на които може да се вярва.

– А вие говорили ли сте с него? – остро попита Стоун.

Вестникарят поклати глава.

– В такъв случай едва ли имате право да поставяте думите му под съмнение!

Тримбъл почервеня, но после се усмихна.

– Прав сте. Наистина трябва да поговоря с него.

– Да се върнем на първия въпрос. Ясно е, че Дани и Уили са нечии мишени. И двамата са познавали Деби, а Уили дори е щял да се жени за нея.

– Не знаех.

– Никой не го е знаел. Приема се, че Деби се е самоубила, но Уили

смята, че е невъзможно. Той е разговарял с нея вечерта преди смъртта ѝ. Момичето е било в отлично настроение.

– Разследването беше направено от шерифа Тайри. Наистина изглеждаше невероятно да се е самоубила, но всички улики водеха до това заключение.

– Не е много трудно убийството да прилича на самоубийство, стига да си разбираш от работата – отбеляза Стоун.

– А вие сте запознат с тези неща, така ли? – погледна го изпитателно Тримбъл.

– Само се опитвам да стигна до истината, мистър Тримбъл.

– Наричайте ме Чарли. Но защо така упорито я търсите? Та вие сте тук съвсем отскоро.

Стоун попира рамото си, а после и главата си.

– Да речем, че не обичам да ме разиграват – отвърна той. *А вероятно и заради Аби.* – Как е загинал Питърсън?

– Застрелян, най-вероятно по време на обир. Сейфът в офиса му бил разбит, липсвали пари и документи. И това разследване беше извършено от Тайри, но, по собствените му признания пред мен, без почти никакъв резултат. Тук той е единственият представител на полицията, не е като да има ресурси.

– Би могъл да поиска помощ от щатската полиция.

– Или от брат си – усмихна се Тримбъл.

– От брат си?

– Да, Хауард Тайри. Директорът на затвора „Блу Спрус“.

– За пръв път чувам за него.

– Как да кажа... Не съм сигурен, че братята се разбират. Веднъж му подхвърлих да поиска помощ от Хауард, но той само се изсмя. Тайри е сам, и толкова.

Няколко минути по-късно Стоун напусна редакцията на „Дивайнски орел“ и отиде да потърси шерифа.

Тайри седеше в канцеларията си, наведен над някакви документи.

Когато научи за премеждията на Стоун в изоставената шахта, шерифът подскочи на стола си. После се овладя, изслуша края на историята и кимна.

– Лекарите откриха оксикодон в организма на Уили и потвърдиха, че е алергичен към него. Никога не би го взел доброволно. Освен това струва куп пари, когато нямаш рецепта. Стотици долари за едно-единствено хапче. За съжаление в района е много разпространена злоупотребата с лекарствени опиати, получавани срещу фалшиви рецепти.

Непрекъснато се занимавам с подобни случаи. Това е черното петно на едно иначе добро място за живеене. Но няма как да бутнем всички зад решетките. Иначе мината ще остане без работници. Затова ги включваме в програмата за рехабилитация, където получават всекидневната си доза метадон. Но не е достатъчно. Всяко ченге в района на Апалачите е наясно, че не можем да спечелим битката срещу дрогата. Нямаме достатъчно ресурси, за да се справим с нея.

– Но районът е доста отдалечен. Откъде се снабдяват с всичката тази дрога? Доколкото забелязвам, аптеките в града не са на всеки ъгъл.

– О, доставчици колкото щеш. Фалшиви аптеки в интернет, контрабандни канали през границата с Мексико. Куп миньори харчат всичките си спестявания за тоя боклук. Според една популярна поговорка „амфетамините те държат буден, но доброто настроение идва от окси“.

– Шерифе, аз мисля, че има връзка между станалото с Дани и Уили и смъртта на Деби Рандолф. – Стоун му разказа за предложението за брак и последния разговор между Уили и момичето.

– Не знаех, че ще се женят, но Уили е убеден, че тя не се е самоубила. Непрекъснато ми го повтаря. За съжаление доказателствата сочат обратното.

– Кой извърши аутопсията?

– Доктор Уорнър. Той не е патоанатом, но притежава редовен лиценз за съдебен лекар. Според него нещата са ясни: тя просто е налпала дулото на пушката и е дръпнала спусъка. – Шерифът гледаше встрани, докато казваше това.

– Не искам да ви се бъркам в работата, но жените рядко се самоубиват с пушка – отбеляза Стоун. – При толкова наркотици в района много по-лесно би било да се нагълта с хапчета и да умре тихо и кротко.

– Знам. И това непрекъснато ме човърка.

– Онази вечер видях Дани да плаче на гроба ѝ – започна предпазливо Стоун.

– Така ли? – изненада се Тайри. – Ти къде беше?

– Минах по пътя. Чух ридания и отидох да видя какво става. Ти се появи миг преди да стигна при него.

Тайри явно се почувства неловко.

– Шантава работа – каза той. – Нямах представа какво търси там. Но Дани си е Дани...

– В смисъл?

– Непредвидим.

– Аби го е накарала да напусне града.

Шерифът се облегна назад и го изгледа смръщено.

– Не си е направила труда да ме уведоми. – Личеше си, че е засегнат. – Тя ли ти каза?

– Мисля, че се е страхувала за него. А съдейки по това, което го сполетя след завръщането му, май е била права. Но не е посямля да ти каже.

– Защо?

– Ти представляваш закона, а по всичко личи, че Дани се е забъркал в нещо незаконно.

Гневът на Тайри се стопи.

– Това мога да го разбера – кимна той. – Между другото, вече разпратих описанието ти на нападателите до шерифските служби и полицейските участъци в областта. Но лично на мен не ми напомнят за никого, въпреки че познавам всички.

– Е, беше тъмно, а нещата се развиха доста бързо. Не успях да ги разгледам добре. Но има и друго нещо: малко преди нападението заврих Шърли Кумс да рови в караваната на Уили. Явно търсеше нещо.

– Какво например?

Стоун му разказа за шишенцето от тилебол.

– Чух, че Джош Кумс е бил застрелян от приятеля си Рори Питърсън – добави той. – Той пък на свой ред е убит в офиса си. Май съвпаденията стават прекалено много, а?

Тайри мрачно кимна.

– Доста странни неща изникват.

– Но как да ги навържем? Това е въпросът.

– Отивам в болницата при Дани и Уили – изправи се Стоун.

– Предай на Дани, че е крайно време да ми признае истината. Само така ще стигнем до дъното на тази история. Каж ми, че никой няма да посмее да го пипне, след като тя излезе наяве.

– Ще му кажа.

На излизане Стоун забеляза дългоцевна пушка, която лежеше на една масичка. Към нея беше прикрепено картонче.

– Какво е това?

– Оръжието, с което се е самоубила Деби.

– Може ли?

– Разгледай я – кимна шерифът.

Стоун вдигна пушката. Отначало я хвана за приклада, а след това за цевта.

Когато я върна на мястото ѝ, на лицето му беше изписано

озадачено изражение.

– Какво? – любопитно попита Тайри.

– Не съм сигурен. По-късно ще ти кажа.

Но на практика беше абсолютно сигурен. Той беше висок близо метър и деветдесет, с доста дълги ръце. Не му беше трудно да изчисли, че опирайки дулото в главата си, ще може да стигне до спусъка. Макар и трудно. Но от снимката, която му показа Уили, беше ясно, че няма начин дребничката Деби да го стигне.

Следователно *някой* я беше убил.

Излезе навън. Вниманието му беше привлечено от табелата на еднотажната сграда отсреща.

Счетоводна къща „Питърсън“

Прекося улицата и надникна през един от прозорците. Бюро, рафтове и шкафове за документи, саксия с изсъхнала драцена. Останалата част от помещението беше гола. Нямахме компютри, принтери или факсове. Усети погледите на минувачите, забити в гърба му. Обърна се и тръгна обратно с любезна усмивка, преструвайки се, че зяпа витрините. Мина покрай пекарната и реши да влезе. Пред щанда стоеше Боб Кумс.

– Хей, Боб, как е Уили?

– Докторите казват, че скоро ще го изпишат – усмихна се възрастният мъж.

– Днес ще отскоча да го видя. Временно използвам пикапа му. Надявам се, че не възразяваш.

– Можеш да използваш всичко след това, което направи за него.

Боб си поръча кафе и понички, предложи кафе и на Стоун. Но той отказа и продължи да разглежда недовършеното пано на стената зад касата, изобразяващо пролетна ливада.

Излязоха навън.

– Онзи ден случайно срещнах снаха ти – каза Стоун. – Тя твърди, че целият град е настроен срещу нея. Имаш ли представа защо?

Боб захапа поничката с помръкнало лице.

– Заради смъртта на Джош. В онзи кошмарен ден той изобщо не мислеше да ходи на лов, но Шърли непрекъснато му натякваше, че не е отстрелял поне една сърна този сезон. Истината е, че Джош беше добър ловец, а тя изобщо не вкусва дивеч. Да не говорим, че не умее да го готви като хората. Но си търсеше начини да го унижава. В крайна сметка Джош се разстрои и реши да излезе на лов. Сам, без компания.

– Откъде знаеш всичко това?

– Обади ми се на път към гората и ми се оплака. Час по-късно беше

мъртъв.

Двамата се разделиха и Стоун случайно погледна към сградата на съда. Пред нея беше спрял бял кадилак със служебен номер на Министерството на правосъдието. В следващия миг я видя и замръзна на мястото си.

Защо Шърли Кумс отиваше в съда?

След дълго пътуване Анабел и Кейлъб най-сетне се добраха до градчето, в което Стоун и Дани бяха слезли от влака. Тя направи една кратка обиколка из центъра, след което се настани на бара на допотопния ресторант със светещото самотно „Т“. На високите столове бяха кацнали няколко задника, всичките мъжки. Появата ѝ привлече доста погледи, най-вече на по-млади клиенти. Тя ги прие с усмивка и кимане, за да запази шанс за разговор в случай на нужда.

– Откъде сте? – попита я сервитьорката, докато пълнеше чашата ѝ с кафе.

– От Уинчестър, Вирджиния – отвърна Анабел, преценила, че е най-добре да се представи за жителка на провинцията.

– Имам един братовчед в този край, работи във ферма за коне.

– Красиво място е – каза Анабел, отпивайки от кафето. След като си поръча храна, добави: – Прилича на това тук, но няма толкова планини.

– Никъде няма толкова планини – засмя се мъжът до нея. Висок и широкоплещест, облечен с карирана риза, дънково яке с лика на Дейл Ърнхарт-старши на гърба и тежки ожулени ботуши.

– Виждали ли сте Скалистите планини? – попита тя.

– Не, госпожо, не съм.

– Те са много по-високи от тези, но съвсем не толкова красиви. Голи кафяви канари с малко сняг по върховете. Няма много дървета. А тукашните планини са зелени.

– Случайно ли минавате, или търсите повече зеленина? – попита сервитьорката, доловила последните ѝ думи, след като предаде в кухнята поръчката ѝ.

– Нито едното, нито другото. Търся един човек. Може би сте го виждали.

Сервитьорката и мъжът на бара се спогледаха.

– Какъв човек? – застана нащрек съседът ѝ.

– Гадният ми бивш съпруг, който в един момент изчезна от града. Дължи ми целогодишна издръжка за двете ни деца.

– Мръсник – каза мъжът. – Как изглежда?

Анабел описа Нокс.

– Прилича ми на един, който вчера се появи малко преди края на

смяната ми и започна да задава въпроси – каза сервитьорката, докато си драскаше завърнутулки в тефтерчето за поръчки. – Представи се за федерално ченге, ама с тия въпроси хич не ми хареса.

– А чичо Сам му плаща достатъчно, за да храни и облича децата си. От негов колега научих, че е тръгнал насам по някакви задачи. Писна ми да се появява и изчезва, когато му хрумне. Изобщо не му пука, че нямам пари дори за лекарството на сина ни, който страда от тежка астма. Веднъж едва не умря.

– Мръсник! – за втори път възкликна мъжът с дънковото яке и гневно задъвка залък хляб, напоен с мазнина.

– Ако случайно го видите, не му казвайте нищо – предупреди Анабел. – Има оръжие и като нищо ще го използва, особено ако е ядосан. Много пъти си го е изкарвал на мен.

– Искате да кажете, че ви е посягал? – попита мъжът с дънковото яке, след като преглътна големия си залък, и се надигна от тясното столче.

– Просто ви предупреждавам да внимавате – отвърна Анабел и го побутна по рамото да седне. Гласът ѝ ставаше все по-провлачен, сякаш поглъщаше носовия им южняшки акцент при всяко отваряне на устите им.

– Какво мислите да направите? – попита сервитьорката, очевидно приела присърце личната ѝ драма.

– Мисля да го стисна за топките! – твърдо рече Анабел и ѝ подаде листче. – Ако го видите, просто ми звъннете на този телефон!

– И моят ми извъртя същия номер. Осем години го гоних, но все пак успях да си прибера парите.

– Дано имам този късмет – въздъхна Анабел. – Къде мога да отседна тук?

– Гледай да не е в мотела на Скип, който е по-надолу по улицата – отвърна с усмивка сервитьорката.

– Защо?

– Защото твоят човек е там, скъпа. Той също попита къде може да се настани и аз му препоръчах мотела. Опитай при Луси в другия край на града. Тя дава една-две наистина добри стаи под наем.

– Благодаря – кимна Анабел. – При Скип значи?

– Точно така. – Жената се обърна към прозорчето зад гърба си и миг по-късно на бара пред Анабел се появи голяма чиния. – Как мислиш да хванеш мръсника, скъпа?

– Водя си един човек. Той също работи във ФБР, специалист е по

издирване на колегите си, които въртят подобни номера.

– И за това ли си имат специализиран отдел, да ги вземат мътните? – изръмжа мъжът до нея. – Нищо чудно, че данъците ни хвъркнаха до небето!

– Замълчи, Хърки – скара му се сервитьорката. – Не виждаш ли, че жената е разстроена?

– Извинете ме, госпожо – промърмори Хърки и набучи цял крен-виш на вилицата си.

– Значи наистина си решила да заковеш гадния хитрец, а? – полюбопитства келнерката.

– Нещо такова. Моля те да ми звънеш, ако го видиш. Аз отивам да проверя дали е при Скип. Много ти благодаря за информацията.

Анабел дояде порцията си и поръча храна за Кейлъб. После напусна заведението и се огледа. Никак не ѝ се щеше да се натъкне на Нокс. Върна се при микробуса и докладва ситуацията.

– Най-вероятно е отседнал в мотела. Мисля да му устроим засада и да тръгнем по дирите му. Ако го няма, ще разчитаме на моите нови приятели.

Кейлъб отвори пластмасовата кутия.

– Тук има само пържено! – ужаси се той.

– Съжалявам, но заведението не предлага друго.

– Дори кисело мляко или някакви плодове? Знаеш ли колко ми е висок лошият холестерол? А и триглицеридите ми са с ненормални стойности. Всеки момент мога да падна и да умра, Анабел! Истина ти казвам!

– Това е закусвалня, Кейлъб. Клиентите ѝ са яки мъже, способни да излапат цял говежди бут. Никой не мисли за плодове. Освен това нека те попитам къде изчезна промененият ми приятел Кейлъб? Онзи с два пицова в ръцете, на когото не му пука от нищо?

Библиотекарят я погледна мрачно.

– Какво пък толкова, по дяволите! – И бездруго вероятно ще ни видят сметката! – Направи гримаса и решително захапа дебело парче бекон, полято със сладък сос.

В приемната на съда нямаше никого. Стоун изчака известно време, оглеждайки купчините кашони, струпани до стената. В един момент се приближи и вдигна капака на най-горния от тях. Беше пълен с документи. Вероятно поредната пратка за пререгистрация на минните компании, за която беше споменал съдията Мозли. Вдигна листа, който лежеше най-отгоре и приличаше на опис. Осемдесет големи кашона. Стоун огледа кулите от кашони и неволно се запита как е възможно човек да об работи толкова документи, без да се побърка.

Дочу забързани крачки. Остави описа на мястото му и побърза да заеме позицията пред голямото бюро в средата на помещението. През вътрешната врата влезе Шърли Кумс, забила поглед в документите, които носеше. Миг по-късно вдигна глава, видя посетителя и се сепна.

– Тук ли работите? – попита Стоун.

Тя кимна и притисна длан към гърдите си.

– Изплашихте ме.

– Деловодителка ли сте? – огледа се Стоун.

– Не, *съдебен секретар*. Вече от доста години. Изненадан ли сте, че заемам такава длъжност? – В очите ѝ се появи студенина. – Просто ви приличам на *деловодителка* и нищо повече, така ли?

– Ходих при Уили. Скоро ще се оправи.

Шърли се направи на заета с документите върху бюрото.

– И аз мисля да отскоча до болницата.

Как ли пък не.

– Отпред е паркиран един кадилак с доста многозначителен номер.

– На Министерството на правосъдието ли?

– Именно.

– Това е колата на съдия Мозли.

– Между другото, взехте ли всичко, което търсехте в караваната на Уили? – подхвърли Стоун.

– Моля?

– Мисля, че оставихте там едно шишенце от тилебол – твърдо продължи той. – Аз го прибрах, но после то изчезна.

Взря се в нея и многозначително докосна темето си.

Защо трябва да бъде деликатен, по дяволите?

Шърли го гледаше така, сякаш беше насочил пистолет в гърдите ѝ.

– Нищо не съм оставяла!

– Сигурна ли сте?

– Разбира се, че съм сигурна. Освен това използвам адвил. Отдавна, откакто се разбра колко е опасен тиленолът.

– Според Уили в шишенцето е имало още няколко хапчета, но аз го намерих празно. А после изчезна. Може би някой е имал интерес да го прибере.

– Празно шишенце? Защо?

– Може би се е опасявал, че ще е някакво веществено доказателство.

– За какво?

Стоун усещаше, че тази жена лъже. Личеше й по лицето и потрепането на гласа. Тя беше. Направила бе опит да убие собственото си дете.

Сега остава да разбере кой ме хвърли при гърмящите змии, защото не е била госпожата от съда с високите токчета и цигарите „Пал Мал“.

– Не бива да вярвате на Уили, защото е вечно надрусан.

– Но в случая не беше надрусан със стимуланти, а беше погълнал депресанти – спокойно отвърна Стоун. – Лекарите установиха наличие на оксикодон в кръвта му. Това е депресант.

– Уили не познава дори половината от боклуците, с които се тъпче. Сигурно е забравил, че е взел оксикодон.

– Или някой е искал да изглежда така.

– Какво намекувате? – стрелна го с поглед тя.

– Че някой може би е искал да изглежда така, сякаш случайно е предозирал.

– Но кой би пожелал да убие Уили? – намръщи се Шърли. – Какъв е смисълът? Той няма пари и не притежава нищо ценно.

– Хората убиват и по други причини.

– Например? – попита почти боязливо тя.

– Уили е поискал ръката на Деби Рандолф. Знаехте ли за това?

Шърли почервения. Нервно зарови в чантичката си и измъкна пакет цигари.

– Не. Вероятно не е пожелал да го каже и на собствената си майка.

– Но вие сте познавали Деби, нали?

– В Дивайн всички се познаваме – отвърна примирено тя и щракна запалката.

– Дали някой не е бил разочарован от намеренията им за брак?

Шърли издуха облак дим и се втренчи в него.

– А вас това какво ви засяга, по дяволите? Вие не сте тукашен, не ни познавате. Не съм длъжна да отговарям на тъпите ви въпроси само защото сте помогнали на Уили!

– Реших, че ще имате желание и вие да ми помогнете в случай, че някой наистина се опитва да убие сина ви.

– Никой няма подобни намерения!

– С изключение на факта, че той едва не умря от нещо, което никога не взема, защото е алергичен към него. Това е доста любопитно, нали?

Тя хвърли поглед към купчината кашони, наредени покрай стената.

– Извинете, но имам много работа.

– Виждам. Нуждаете ли се от помощ? Готов съм да ви помогна срещу съвсем скромна сума.

– По-добре си вървете. Още сега.

Стоун се обърна и излезе.

Миг по-късно от една друга врата се появи съдията Дуайт Мозли с навити ръкави и разхлабена вратовръзка.

– Стори ми, че разговаряш с някого, Шърли – подхвърли той.

– Говорех си сама, господин съдия. Нали знаете, че често го правя.

– Знам – кимна съдията, усмихна й се и се оттегли.

Шърли подръпна от цигарата и отправи замислен поглед към отсрещната стена.

Джо Нокс лежеше по бельо върху тънкото парче дунапрен, минаващо за матрак, и се мъчеше да навърже нещата. След като бе ликвидирал две изключително важни и могъщи фигури, Кар беше успял да избяга под носа на ФБР, маскиран като сакат селски идиот с гъста брада. А след това, замесен в неочакван скандал, беше слязъл от влака на тази зазънтена гара. Нокс нямаше представа къде се намира в момента. Местните потвърдиха, че един от редките автобуси е напуснал града именно през нощта, в която Кар бе попаднал тук. Голям късмет! Кой знае колко далеч беше стигнал досега.

Нокс стана от леглото и започна да се облича. Панталоните, чорапите, ботите с дебели подметки. Написка лицето си на умивалника, изми зъбите си с пръст и приглади косата си. Ако преследването продължеше по-дълго от очакваното, трябваше да си купи още дрехи – извън тези, които беше сложил в малкия сак. Навлече ризата и провери мобилния си телефон. Съобщения нямаше, но чертичките на обхвата бяха нестабилни вероятно защото се намираше на края на света.

Режисьор на пиесата беше Хейс, а за Нокс беше отредена ролята на върното ловно куче. Е, в настоящия момент можеше да се каже, че „верността“ бе поставена под сериозно съмнение. Лапна лентичка дъвка и погледна пред прозореца на мотелската стая. Когато пристигна снощи, се натъкна на самия Скип – едно необщително старче, чиято ръка се стрелна да прибере парите за нощувката с пъргавината на шампион по бокс лека категория. В брой, разбира се. Старият Скип очевидно не оценяваше достойнствата на пластмасовите карти.

Хейс не си направи труда да сподели с Нокс причините да подгони Кар с такава ярост, но те вече започваха да се изясняват. Колкото повече мислеше за тях, толкова по-силно ставаше убеждението му, че ако успее да пипне Кар и да го предаде в ръцете на Хейс, на този човек няма да му прочетат правата и никога няма да стигне до съда със съответната адвокатска защита. Но защо бе нужно да убиват един доблестен воин, достоен за Медала на честта? Някогашният майор Маклин Хейс сигурно се е гордеел, че има такъв мъж в редиците си. Значи здравата трябва да го бе ядосал. Проверката на редица документи доказваше, че преките командири на Кар не са имали нищо против той да окичи гърдите си с най-престижния от всички американски медали. Но Хейс беше отхвърлил

тяхното предложение. Какво беше направил Кар, за да се сблъска с тази каменна стена? И за да поддържа жива омразата на Хейс в продължение на трийсет години?

Дилемата пред Нокс вече беше очевидна. Ако задачата му да открие Кар се увенчаеше с успех, това означаваше, че го предава в ръцете на палача му. Част от съзнанието му упорито настояваше, че това не е негова битка и не му влиза в работата. Просто изпълнява заповедта, забравя за нея и започва да си получава пенсията. Рим през лятото в компанията на децата, Средиземно море, добрата храна и хубавото вино. Децата...

Ех, ако не се беше спукала проклетата аневризма в главата на Пати!

Но другата част от съзнанието му помиташе тези видения като двестакилограмов борец, преметнал се през въжетата. Ако Кар бе ликвидирал тези мъже, вината му трябва да бъде доказана в съда и последвана от наказание. Тежко и горко на страната, ако законът беше подменен от умни и коварни типове като Хейс, които да раздават собствено правосъдие. Беше равносилно на това Сталин да възкръсне в добрата стара Америка. Не, Нокс не искаше да има нищо общо с такава разправа. Преди двайсет години може би, но днес вече не. Може да беше старомодно и смешно, но днес той вярваше по-силно в принципите, направили Америка такава, каквато беше, отколкото на млади години. Тогава беше просто един самоуверен новак, решен на всяка цена да остави следа както в армията, така и в разузнаването. Направи всичко възможно да осъществи мечтата си – понякога на ръба на закона, но доста често и отвъд него. Днес, спомняйки си за тези моменти, той не се чувстваше особено горд, но имаше и утешение: в крайна сметка беше спасил живота на много хора, и пак се беше върнал при добрата страна. Познаваше мнозина, които така и не бяха успели да направят тази последна стъпка. Хейс със сигурност беше един от тях.

Е, това едва ли го правеше по-малко циничен. Без тази черта днес нямаше да е жив. Такава му беше работата. Лишен от цинизъм, опитът означаваше само едно: закостеняване на мозъка, което просто не си забелязал. През последните дни му се събраха няколко срещи на високо равнище, на които се обсъждаха минимум три възможни версии. Но той беше запознат само с една от тях.

Навлече якето, провери дали портфейлът му е на мястото си и извади ключовете на джипа. Беше готов да побегне през глава накъдето му видят очите, стига Хейс да решише, че може да прехвърли задачата на

някай друг от лакеите си. Беше сигурен, че има много такива и чакат на опашка да докажат своята преданост. Честно казано, той вече беше загубил желание да открие Кар. Това стана постепенно, докато научаваше подробностите около живота му, както и вероятните подбуди на Хейс да унищожи един герой, който така и не е получил своя медал.

Тръгна към джипа, питайки се дали да не пробва още веднъж къс-мета си в онова ресторантче, над което светеше буквата „Т“. Може би си струваше, но реши да го остави за по-късно. Сега щеше да пообиколи града, за да видя онова, което бе останало скрито в мрака.

Не хранеше никакви илюзии, че може да се натъкне на Джон Кар. В началото искаше само да открие къде е, нищо повече. Но днес част от него се надяваше това да не се случи. Не само заради опасността от директната конфронтация, която със сигурност щеше да завърши в полза на страховитата мечка гризли, убивала по поръчка на правителството.

Тук ставаше въпрос за справедливостта, понятие, което за разлика от шефа си Нокс все още не беше забравил напълно.

47

– Ето го! – прошепна Анабел.

Двамата наблюдаваха мотела от микробуса и видяха как Нокс потегля.

– Какво ще правим? – попита Кейлъб.

– Ще го проследим – отвърна тя и в ръката ѝ се появи миниатюрен уред. – Имам още един предавател, който мисля да залепя на джипа му.

– Добре си се подготвила, признавам го – промърмори Кейлъб и включи на скорост.

– Изчакай да видиш какво носи Рубън.

Спазвайки благоразумна дистанция, последваха Нокс, който направи кратка обиколка из центъра на градчето и се насочи към ресторанта с единственото „Г“.

– Сега ще стане интересно – подсмихна се Анабел.

Нокс се настани на бара. През два стола от него седеше Хърки, който унищожаваше третата си порция. Зърнал новодошлия, той се намръщи и се премести до него, а познатата сервитьорка избърза да вземе поръчката.

– Пак тук, а? – подхвърли тя.

– Реших, че вечерта може да е освежила паметта ти – каза Нокс.

– Наистина. Вече съм сигурна, че с право съм ти казала да се измиташ.

Нокс потисна гнева си и се постара да говори безизразно.

– Хей, какво е това непочтително отношение към служителите на чичо Сам?

Хърки се наведе към него и го побутна с лакът.

– Проблем ли има? – изгледа го Нокс.

– Няма проблем – отвърна Хърки, но заплашителното му изражение показваше обратното.

Сервитьорката се отдалечи да се обади по телефона.

– Имаш ли деца? – каза Хърки.

– Да, две – отвърна слисано Нокс.

– А защо не се грижиш за тях? – попита соннато Хърки и лапна лъжица царевична каша.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите? Децата ми са големи и не живеят при мен. По-скоро те трябва да се грижат за баща си.

– Мръсник! – каза с пълна уста Хърки.

– Какво?!

– Всеки, който си зарязва семейството, е мръсник! – повтори той.

– Млъквай, Хърки! – извика сервитьорката, приближавайки се към тях.

– Оставил е жена си и децата си да гладуват, Дорис!

– Да гладуват ли? Жена ми е мъртва! Кой, по дяволите...

Хърки отново го побутна с лакът.

– Я да излезем навън! – каза той. – Мисля, че имаш нужда от един малък урок!

– Не те съветвам да го правиш.

– На ти един съвет от мен!

Юмрукът на Хърки се стрелна напред, но Нокс ловко парира удара, изви ръката му зад гърба и навря лицето му в чинията с царевична каша и яйца на очи.

– Хей! – изкрещя сервитьорката, забелязала как няколко посетители се надигат от местата си, за да помогнат на Хърки.

Нокс извади служебната си карта и пистолета.

– Всички да седнат по местата си, освен ако някой не иска да се озове на топло във федерален затвор! Там е хубаво, но е далече!

Мъжете се вцепениха. Настана тишина, нарушавана единствено от пръхтенето на Хърки, в чиито ноздри бяха влезли жълтъци и царевична каша.

Нокс погледна сервитьорката.

– Кой, по дяволите, ти каза, че...

Жената допусна грешката да погледне към вратата. В следващия миг Нокс се втурна навън.

Анабел надничаше от прозорчето на микробуса, чиято предница се показваше иззад ъгъла. Все още държеше телефона, по който току-що разговаря със сервитьорката.

– Разбрал е някак, мамка му! – изсъска тя. – Дай бавно назад!

Кейлъб се подчини. Колата изчезна от полезрението на Нокс, направи маневра на близкия паркинг и започна да се отдалечава.

– Размина ни се на косъм. Добре, че успях да му лепна предавателя, докато беше в ресторанта. – Погледна малкия уред в скута си и добави: – Вече потегли! Карай след него, но по-бавно!

Нокс усещаше, че някой го следи, но не беше сигурен кой. Хейс би използвал по-директен подход. Може би някой от приятелите на Карп? Мацката с острия език? Агентът на Сикрет Сървис? Но как бе възможно

да са стигнали чак дотук? Караше към автогарата и постоянно поглеждаше в огледалото. Тя щеше да бъде затворена още един ден, но той нямаше намерение да чака. Мразеше усещането, че някой се промъква зад гърба му. Беше твърдо решен да обърне наопаки целия град, но да се добере до някаква информация.

Наложи се да блъска дълго по заключената врата на автогарата, преди зад нея да се появи сънлив мъж на средна възраст. Нокс залепи служебната си карта на стъклото. Пазачът пребледня и бързо отключи.

– С какво мога да ви помогна? – попита с треперещ глас той.

– Моли се на Бог наистина да можеш!

Двайсет минути по-късно вече имаше отговор на въпроса си и хукна към джипа.

Човекът беше разпознал Кар. Пътувал в компанията на някакъв младеж. Взели автобус, който отивал на югозапад. Пазачът набра домашния номер на шофьора и успя да се свърже с него. Той си спомни къде е оставил мъжа и младежа – мястото можело да бъде наречено спирка на края на света. Но и това беше някаква следа.

Нокс стъпи на газта.

Започна да осъзнава, че може би единственият начин да оцелее е да открие Джон Кар.

Джипът се носеше по пътя и Нокс се опитваше да разбере как са успели да го проследят чак дотук. Сякаш знаеха къде точно...

Едва успя да вземе завоя. Свърна встрани, измина стотина метра по черен път и спря. Откачи предпазния колан и започна старателен оглед на кабината. Не откри нищо и излезе навън. Външният оглед се оказва доста по-продуктивен. Миниатюрният магнитен предавател беше залепен зад едно от задните колела, от вътрешната страна на калника. На лицето му бавно изплува усмивка. Започваше да става интересно.

Шофираше Анабел, а Кейлъб не отделяше поглед от малкото екранче. В краката му се въргаляше кутията с остатъците от храната.

– Хамбургери, пържени картофи и бекон – мрачно изпъшка той. – Сигурно съм качил пет кила. Чувствам как артериите ми се стесняват!

– Но за сметка на това вършиш добро дело – отвърна Анабел, без да отделя очи от пътя. – Как се справяме?

– На километър и половина е пред нас и кара направо. – От едната страна на пътя се издигаха остри скали, а от другата зееше дълбока пропаст. Предпазни парапети нямаше. – Изглежда, Оливър е пътувал с автобус.

– Сигурно, съдейки по това как Нокс излетя от автогарата.

– Ами Рубън? – извърна се да я погледне той.

– Говорих с него. Кара след нас и вероятно ще ни настигне при следващото спиране на Нокс.

– Доста затънтено място – отбеляза Кейлъб, отправил поглед навън.

– Нима си очаквал, че Оливър ще се установи в някое от големите предградия?

– Понякога е по-сигурно да си сред много хора.

– Но понякога не е. Казвам ти го от опит. По всичко личи, че е някъде из тия чукари. Онзи, който взриви бомба в клиниката за аборти, се кри пет години в планините на Северна Каролина.

– Но накрая го пипнаха – изтъкна Кейлъб.

– Вярно, но...

– О, по дяволите!

– Какво?

Кейлъб се беше втренчил в екранчето.

– Обърна! В момента се движи срещу нас!

Анабел хвърли един поглед. Червената точица наистина летеше в обратна посока, право към тях.

– Отбий, бързо! – извика Кейлъб.

– Къде по-точно? В скалите или от другата страна, в пропастта?

– Ей там!

Кейлъб посочи тясна ивица между шосето и стръмните канари, обрасла с дръвчета.

Анабел бързо се подчини и изключи мотора. Край тях с грохот профуча цистерна на „Ексон“.

– Загазихме – промърмори Кейлъб, без да отделя очи от екранчето.

Анабел проумя ситуацията за секунда.

– Мамка му! Открил е предавателя и го е лепнал на шибаната цистерна!

Кейлъб кимна и захвърли вече безполезното устройство.

– Какво ще правим сега?

Тя включи на задна, излезе на пътя и натисна педала до дъно.

– Караме напред и се оглеждаме. Ако имаме късмет, пак ще му хванем следите.

– Аз не съм от късметлиите.

– Аз обаче съм.

– Защо?

– Защото съм ирландка. И винаги си оставям нещо в резерва.

За пръв път от дълго време насам Нокс се почувства добре. Беше успял да се отърве от опашката. Погледна картата, разгъната на съседната седалка. Човекът от автогарата беше описал доста точно мястото, на което бяха слезли Кар и спътникът му. По приблизителните изчисления на Нокс то се намираше на около час път.

Когато това време изтече, той намали скоростта и се огледа. Наистина се намираше на края на света. А може би не. Включи навигационната система и на екрана се появи пътната карта на района. Населените места не бяха много. Тазбърг, Майс, Дивайн, Саут Ридж. Всичките в различни посоки. Коя трябваше да избере? И какво щеше да направи, когато пристигнеш? Престоят му в последното малко градче беше неприятен. Закле се, че в никакъв случай няма да размахва служебната карта. И бездруго беше непознат, когото всички гледаха с подозрение. Ако Кар все още се намираше в някое от тези населени места, той най-вероятно бе успял да се опознае с местните. Което означаваше, че Нокс със сигурност щеше да попадне на поредната неприятна ситуация. Шофьорът на автобуса беше споменал, че Кар е пътувал в компанията на някакъв младеж. Той може би живееше в някое от тези градчета. За съжаление шофьорът не знаеше в кое.

Нокс отби от пътя, остави мотора да работи и се втренчи в навигационния екран. По дяволите, въздъхна той. Такова нещо се случваше дори и на най-големите експерти от разузнаването.

Затвори очи и опря показалец в екрана. После ги отвори и отмести пръста си.

Шансовете му бяха точно двайсет и пет процента.

Тазбърг, Вирджиния. Посрещай ме, Тазбърг, идвам!

Включи на скорост и подкара джипа.

Докато Джо Нокс преживяваше радостна възбуда, Анабел отчаяно барабанеше по кормилото. Дълго се лутаха нагоре-надолу. Но когато минаха покрай една и съща бензиностанция за трети път, тя отби на паркинга и изключи мотора. В момента гледаше някакъв бездомен пес, който доволно се приличаше на слънце край компресора за помпане на гуми и от време на време почесваше интимните си части.

– Не се получава, а? – отбеляза Кейлъб.

– Ти си мислиш така! – сопна му се тя.

– Някакви идеи в резерв?

Тя се втренчи в него.

– Защо, по дяволите, винаги аз трябва да имам идеи? Защо и ти не си напънеш мозъка, след като си библиотекар на Конгреса?

– Точно затова те питам – скромно сви рамене Кейлъб. – В смисъл, че и аз имам една идея.

Тя отново забарабани по кормилото и го погледна въпросително.

– Искаш ли да я чуеш? – напрегнато попита Кейлъб.

– Да! – изкрещя в лицето му тя.

– Не ми е приятно да ми крещят!

– А дали ще ти е приятно, ако те измъкна от тая бричка и ти нари-там задника?

Той посегна към ръчката на вратата, готов да побегне.

– Не искаш ли да ме изслушаш?

Пръстите ѝ се вкопчиха в кормилото до побеляване.

– Ще ти бъде много благодарна! – процеди през стиснати зъби тя.

– Ето, виждаш ли? Не е толкова трудно да си учтива – подхвърли Кейлъб, сви се под свирепия ѝ поглед и побърза да добави: – Добре, добре. Предлагам да се върнем в онова градче, в което сервират инфаркти вместо храна. Ти отиваш на автогарата, пробутваш им обичайната купчина лъжи, можеш и крак да разголиш, купуваш си билет и молиш шофьора да те остави точно на мястото, на което е слязъл Оливър. Има шанс човекът да е чул за къде точно пътуват. Аз ще карам след автобуса и ще те прибера. Така ще се озовем в максимална близост до мястото, на което се намира Оливър. Какво ще кажеш?

Анабел беше принудена да признае, че планът звучи съвсем логично. Без да каже нито дума, тя включи на скорост и пое по обратния път.

Телефонът на Кейлъб иззвъня. Обаждаше се Рубън. Двамата поговориха известно време, после Кейлъб изключи.

– Е? – попита Анабел.

– Каза, че е на два часа път от нас. Запознах го с плана и се разбрахме да се срещнем на автогарата.

– Добре.

– Значи одобряваш идеята ми?

– Ами вече я изпълнявам, значи намирам в нея *известни* достойнства – каза Анабел.

– Ще ми позволиш ли една лична забележка?

– Давай – изпуфтя тя.

– Постарай се да контролираш гнева си.

Анабел го погледна смаяно.

– Друсам се в този микробус толкова дълго, че вече забравих кога съм се качила в него! Уморена съм, мръсна съм, притеснена съм. Това е всичко, ясно? Никакви проблеми с гнева нямам!

– Това беше добра първа стъпка да се освободиш от него – окуражително се усмихна Кейлъб. – Но успехът ще дойде само ако продължиш по този път.

– Мога ли да споделя с теб едно друго чувство? – любезно попита тя.

– Разбира се.

– Или ставаш пак леко забавния Кейлъб с поне малко тестостерон, или си затваряш човката! Ако ли не, тръгвай пеша за Вашингтон!

След тези думи продължиха в мълчание, както се и очакваше.

Нокс навлезе в Тазбърг и мина покрай местния полицейски участък. Униформени ченгета влизаха и излизаха от сградата, едни тръгваха пеша, други се качваха в оплескани с кал стари фордове и отпрашваха нанякъде. Сградите в центъра бяха тухлени или с дървена обшивка, долепени една до друга и свързани със стари телефони жици. Колите бяха паркирани на улиците. Нокс се озова тук, след като премина през дълъг тунел, издълбан в планината.

Къде съм попаднал, по дяволите?

Измъкна няколко снимки на Кар и за пореден път се зае да ги разглежда. После включи на скорост и бавно потегли. Беше решил да направи една обиколка на градчето, улица по улица. Това едва ли щеше да отнеме повече от пет минути. А после щеше да потърси някое място за хапване. Без да размахва служебната си карта, без да показва снимките. Само ще наблюдава. В момента предимството беше на негова страна, тъй като имаше представа как изглежда Кар, докато той дори не подозираше за съществуването му. Възнамеряваше максимално да се възползва от това. А ако не се получи, може би щеше да се обърне за помощ към местната полиция. Хубав или лош, все пак беше някакъв план.

Отказа се от него три часа по-късно, след като мехурът му щеше да се пръсне от кафетата, погълнати в три дупки, наречени заведения.

Спря джипа пред полицейския участък, легитимира се и в най-общи линии обясни целта на своята мисия. Местните ченгета доста се развълнуваха от вероятността в градчето да се е появил опасен, готов на всичко шпионин, но не бяха в състояние да предложат нищо полезно. Никой не беше виждал човека от снимките. Единственият, който приличаше на него, се оказа бащата на един от младите полицаи, който обаче беше прекарал целия си шейсет и три годишен живот в Тазбърг. Нокс почти побягна към колата си – разбира се, след като любезно благодари за оказаното съдействие.

Мобилният му телефон звънна в момента, в който отваряше вратата.

Беше Хейс. Мрачен и недоволен както винаги. Нокс си спомни за падането на Берлинската стена, когато по стечение на обстоятелствата беше с него. Докато всички празнуваха с шампанско и вдигаха тостове, Хейс отпи глътка газирана вода и с навъсена физиономия каза само:

„Беше крайно време.“

– Слушам ви, сър.

– Да си ме чувал някога да издавам безполезни заповеди?

– Не си спомням подобно нещо.

– Точно така. Когато ти заповядах да ме информираш редовно, нямах предвид големите интервали, които явно предпочиташ.

Нокс стъпи на газта и побърза да напусне градчето. Не искаше Тазбърг да бъде пометен от гнева на Хейс, който всеки момент щеше да изригне като лава.

– Вие сте зает човек, сър – промърмори той. – Бих си позволил да отнемам от времето ви само ако открия нещо важно. – После, изпреварвайки неизбежното избухване, побърза да добави: – Всъщност тъкмо мислех да ви се обадя. Стесних кръга на издирването до четири населени места. Току-що приключих с първото и пътувам към следващото.

– Искам тяхното местоположение.

Нокс очакваше това.

– При цялото ми уважение, сър, мога ли да попитам защо?

– Как така *защо*? – избухна Хейс. – Искам информация за разследването, което *лично* съм ти възложил! Да не си се надрусал, Нокс?

– Мога да ви уверя, че съм много далеч от подобно състояние. Но ако възнамерявате да изпратите армия от агенти в района, това ще бъде голяма грешка. Хората по тези места гледат на нас с недоверие. Подозирам обаче, че Кар е успял да се сближи с някои от тях и те го укриват.

– Защо биха го направили?

– Защото са убедени, че голямото лошо правителство преследва един ветеран от Виетнамската война. Един Господ знае каква е версията, която им е предложил. Мога да ви уверя, сър, че във всеки втори пикап, с който съм се разминал, се виждат едрокалибрани ловни пушки, а на верандите се веят знамена на Конфедерацията. Навсякъде се срещат самозалепващи се надписи: „Благодарим за посещението, а сега се махайте!“ А на един от вагоните на влака дори беше надраскано: „ФБР смърди!“ Боята беше олющена, със сигурност стоеше там от години, но никой не си беше направил труда да я изстърже.

– Къде се намираш, Нокс? Каж ми веднага!

Е, добре. Време е за план Б. Натисна педала, свали страничното стъкло и изложи телефона на вятъра. После си подаде главата и започна:

– Сър... километра... границата... в... бърг.

– Губиш ми се, Нокс! – прогърмя Хейс.

Нокс се престори, че нищо не чува. Нямаше връщане назад. Може

би щеше да помоли дъщеря си да го представлява по време на процеса за престъпно неподчинение. Макар че Хейс едва ли щеше да си губи времето с процес. Далеч по-лесно бе Нокс просто да изчезне.

– Следваща... рапорт... разследване... запад... следа.

Ситуацията беше толкова абсурдна, че го напуши смях.

– По дяволите, Нокс!

След като изключи телефона, той вдигна стъклото и приглади разрошената си коса. С малко късмет биха могли да открият Хейс рухнал върху бюрото след фатален инфаркт, умишлено предизвикан от Джо Нокс.

Джипът потегли към следващото градче от списъка.

Крачейки по коридора на болницата, Стоун чу смях. Откри причината веднага след като влезе в стаята на Уили. На съседното легло беше Дани, а Аби седеше между тях.

Всички се извърнаха към вратата.

Главата на Дани беше бинтована. Едното му око беше отекло, а по лицето му имаше драскотини. Той се надигна от възглавницата бавно и сковано, но на лицето му се появи познатата предизвикателна усмивка.

– Я кой дошъл! – провикна се той. – Доблестният Дъдли. Спасителят на човечеството или поне на двама скапаняци от затъntenите планини!

– Откакто ги събраха в една стая, бързо се подобряват – поясни с усмивка Аби.

– Виждам – кимна Стоун и придърпа един стол. – Как се чувстваш, Дани?

– По-добре отвсякога. Явно някой трябваше да ме фрасне по главата, за да ми се намести мозъкът.

– Жалко, че това не се случи преди време, когато още играехме футбол – ухили се Уили. – Помниш ли онова ужасно отиграване в полуфинала на щатското първенство? Аз бях напълно свободен, но ти подаде топката право в ръцете на последния в защитата. За малко да загубим мача.

– Да, бе, как ли пък не. Вярно, че при този пас зяпах мажоретките на противника. Една от тях се беше надупила срещу мен, може би за да ме разсее.

– Някои неща никога няма да се променят – поклати глава Аби. – Момчетата никога не порастват, само стават по-високи, окосмяват се и хората започват да ги наричат мъже. Но всъщност си остават хлапета.

– Тайри ми каза, че е идвал да те види – обърна се Стоун към Дани.

Изражението на Дани се промени и той извърна поглед към прозореца, но дума не каза, което не беше характерно за него.

– Тези хора едва не те убиха, Дани – тихо, но настойчиво рече Стоун. – Мен също.

– Съжалявам, Бен. Това не е твоя битка.

– Кои са те?

– Не си спомням. Докторите твърдят, че съм получил сътресение на

мозъка. – Лицето му се проясни. – И в гимназията получих няколко такива, нали, Уили?

– Да, по дяволите. Защото задържаше топката прекалено дълго.

– Нямах друг избор, защото ти трябваше време да размърдаш жалкия си задник. Ако тичаше малко по-бързо, горката ми глава със сигурност нямаше да пострада.

Приятелят му се ухили.

– Тръгваме за Калифорния веднага щом излезем от болницата – обяви Дани. – Нали така, Уили?

– Точно така. Снощи уточнихме всички подробности.

– Сигурен ли си, че тези приказки не се дължат на болкоуспокоителните? – попита Аби, обръщайки се към сина си.

– Сигурен съм. Дивайн е тесен и за двама ни, нали Уили?

– Много правилно – съгласи се Уили.

– Той ще се измъкне от мината. Като стана кинозвезда, ще го взема за мениджър.

– Какво разбирате вие двамата от тия неща? – възкликна невярващо Аби.

– Актьорите не са нищо повече от платени лъжци – отсече Дани. – Запомнят няколко реплики и ги декламираат. Ти нали ме познаваш, мамо? Мога да ръся глупости до безкрай.

– Тук Дани е прав, мисис Райкър – засмя се Уили.

– Калифорния е далече – прошепна Аби.

– Нима искаш да остана тук? – попита Дани.

– Не, не. Искам да бъдеш щастлив и да бъдеш в безопасност. Ако Калифорния ще ти осигури това, така да бъде. А пък аз ще ти идвам на гости.

– Как на гости! Когато стана прочут, ще ти купя имение в съседство с Брад Пит. Е, от време на време ще ме каниш, че да мога да зяпам Анджи през оградата.

– Добре, Дани, добре – кимна тя, но изглеждаше разтревожена.

Момчето забеляза това и хвана ръката ѝ.

– Всичко ще бъде наред, мамо, обещавам.

– Да, да, разбира се.

– Не си спомняш нищо за снощи, така ли? – настоятелно попита Стоун.

– Не. Но ако си спомня, ти ще бъдеш първият, който ще разбере.

Стоун понечи да каже нещо, но в стаята влезе една медицинска сестра.

– Уили, приготи се за изписване – обяви тя. – Докторът смята, че можеш да си вървиш. Имаш ли с какво да се прибереш?

– Аз съм с твоя пикап – рече Стоун. – Ще те закарам.

– Добре, но ще се обади и на дядо. Той сигурно ще иска да дойде.

– Хей, да не забравиш! – подвикна Дани. – Калифорния ни чака!

– С теб съм, човече!

Договорът беше скрепен с шумно плясване на длани.

Стоун се извърна към Аби.

– Още колко ще останеш тук?

– Час-два със сигурност. Защо не дойдеш на вечеря?

– Хей, какво става между вас двамата? – подхвърли Дани.

– Не само бъдещите кинозвезди имат мечти – каза Аби и леко поруменя.

По обратния път към града Стоун зададе въпроса, който не му даваше мира.

– Спомена, че Деби ти се е обадила вечерта преди смъртта си. Откъде ти се обади?

– От пекарната – отвърна Уили. – Правеше там стенопис, но след работно време. Клиентите не обичат да им мирише на бои, когато си купуват кексчета и сладки.

Стоун си спомни за недовършеното пано на стената на пекарната.

– А тя се намира точно срещу офиса на Рори Питърсън, нали?

– Да. Защо питаш?

– Защото и той е бил убит.

– Но в града. И то предишната вечер. Деби си е била вкъщи по това време.

– Не, не. Трупът ѝ е бил *открит* на сутринта. Отдавна изстинал. Може би е била убита още предишната вечер, когато са убили и Питърсън. Предполагам, че и неговият труп е бил открит на сутринта.

– Но къщата на родителите ѝ се намира на двайсет и пет километра от града.

– Добре, нека помислим малко. Вечерта тя ти се обажда от пекарната в добро настроение. Да допуснем, че Питърсън е бил убит някъде по това време. Паното, което рисува Деби, е в предната част, откъдето добре се вижда улицата и отсрещната сграда.

Уили изправи гръб.

– Намекваш, че може да е видяла убицеца на Питърсън?

– Най-малкото е забелязала, че в офиса влиза някой. Може би е отишла да провери какво става или пък убийците са я видели и са я

отвлекли, защото е потенциален свидетел. След това са я закарали в дома на родителите ѝ, където са я застреляли с бащината ѝ пушка. Постарали са се да изглежда като самоубийство и на никого не му хрумва да направи връзка между двата случая.

– Това звучи правдоподобно, мамка му – рече бавно Уили. – Трябва да кажем на Тайри.

– Точно това мисля да направя.

Пикапът на Боб Кумс вече беше спрял пред караваната. Уили слезе в момента, в който вратата се отвори и на прага се появи усмихнатият старец. Момчето изтича към него и го прегърна, а Стоун, който вървеше след него, се върна да вземе раницата му.

Едва затворил вратата на пикапа, той отхвъркна напред и се озова с лице в калта, запрятен там от ударната вълна на експлозия. Върху гърба му се посипаха отломки. Когато все още замаян вдигна глава, караваната я нямаше. Зад мястото, на което тя стоеше преди малко, се виждаха само няколко дървета. До главата му тупна нещо тежко, което цвъртеше и димеше. В първия момент не разбра какво е то, но едва ли някой можеше да го вини за това.

Беше къс от тялото на Уили Кумс, от когото не беше останало нищо друго.

Главата на Стоун безсилно се отпусна в калта.

Анабел и Кейлъб се върнаха на автогарата. Там научиха, че шофьорът, който бе возил Стоун, потегля скоро по същия маршрут, малко преди обявения час. Анабел се настани на седалката зад него и започна да му задава въпроси, а Кейлъб подкара след тях. Половин час по-късно автобусът беше задминат от мотоциклет „Индиан“, модел 1924 година, с рядко срещащ се кош от лявата страна. Водачът му бързо намали скоростта и кротко се нареди зад микробуса.

Анабел въздъхна от облекчение. Големият мъж Рубън Роудс най-после се появи. Почти сигурно беше, че в един или друг момент мускулите му щяха да влязат в действие. Тя го беше предупредила да вземе и някои неща, които може би щяха да свършат работа. Със задоволство огледа пълния кош, покрит с брезентово платнище.

Няколко часа по-късно автобусът я остави на тесен път с много завои. От едната му страна се издигаха стръмни скали, а от другата зееше дълбока пропаст.

Шофьорът я увери, че именно тук е оставил Стоун и приятеля му.

– Голям интерес към тези двамата – подхвърли той, преди тя да слезе. – Какво е станало?

– Нямам право да отговарям на въпроси, свързани с националната сигурност – поклати глава тя.

– Каква национална сигурност? – учуди се човекът. – Те приличаха на обикновени скитници!

– А вие как ще се облечете, ако бягате от ФБР?

– Разбирам.

– Сигурен ли сте, че не си спомняте за целта на пътуването им?

– Абсолютно. Младежът просто дойде при мен и пожела да го сваля тук. С него слезе и по-възрастният мъж. – Шофьорът замълча за момент, после добави: – Момчето носеше спортно яке с емблема.

– На някой колеж или на гимназия? – бързо попита Анабел.

– Не обърнах внимание.

Тя вдигна бележника, в който си беше водила записките.

– Това са всичките населени места, до които води пътят, така ли? Сигурен ли сте?

– Тук няма кой знае колко населени места, госпожо. Желая ви успех.

Вратата се затвори и автобусът потегли.

Анабел се присъедини към приятелите си и им разказа какво е научила.

– В момента Нокс върши абсолютно същото, но има доста солидна преднина.

– В замяна на това ние сме трима – отбеляза Рубън. – Предлагам да се разделим. Аз поемам две градчета, а вие – другите две.

– Добра идея – кимна Кейлъб.

– Донесе ли каквото ти поръчах? – попита Анабел.

– Да. Имам чувството, че притежавам склад за холивудски реквизит.

– Човек никога не знае какво ще му потрябва. Дай да го прехвърлим в микробуса.

Свършиха с товаренето и Анабел погледна бележника си.

– Ние с Кейлъб поемаме Майс и Тазбърг, а за Рубън остават Саут Ридж и Дивайн. – Извади от чантичката си карта на местността и му я подаде. – Взех я от автогарата. По всичко личи, че тези градчета са на два-три часа път едно от друго. По права линия са много по-близо, но пътят заобикаля между планинските склонове.

– Моето моторче страшно си пада по завоите – ухили се Рубън и разнежено потупа резервоара.

– За разлика от мен – въздъхна Кейлъб, улови острия поглед на Анабел и побърза да добави: – Не че се оплаквам, ама все пак...

– Ще поддържа връзка по мобилните. Който пръв открие нещо, веднага съобщава. Така ще можем да се обединим максимално бързо. – Анабел подаде една снимка на Рубън и добави: – Това е Нокс, гледай да не се сблъскаш с него.

– Благодаря.

Рубън яхна мотора, след което нахлузи каската и старомодните очила.

– А какво ще стане, ако открием Оливър едновременно с Нокс? – обади се Кейлъб.

– Ще го убедим, че Оливър трябва да остане с нас – твърдо рече Рубън.

– Той е ченге, едва ли ще се съгласи.

– Ще бъдем *много* убедителни.

– Не можем да отстраним федерален агент – поклати глава Кейлъб.

– Не си го представям дори при повишения тестостерон в жилите ми.

– Нека мислим за това когато и *ако* се наложи – прекъсна го

Анабел. – В момента единствената ни задача е да открием Оливър. Но колкото по-дълго се мотаем тук, толкова по-големи са шансовете на Нокс да ни изпревари.

Рубън ритна стартера и моторът забоботи. Той погледна картата, махна за сбогом и потегли на изток.

Анабел се насочи към шофьорското място, но Кейлъб я спря.

– Аз ще карам – обяви той, скочи в кабината и завъртя ключа.

– Защо?

– Не си добра на завоите. Караш бързо и рязко и ми прилошава от лашкането.

– Тъй ли? А какво ще правим, когато се наложи да караме наистина бързо?

– Качвай се.

– Какво?!

Моторът изрева и Анабел беше принудена да изтича към пасажерската врата. Микробусът се стрелна напред в момента, в който скочи вътре. Преди да успее да седне, инерцията я прекатури на задната седалка.

– Какво правиш, по дяволите? – изкрещя тя, докато се надигаше.

– Дойде време да се убедиш, че от мен по-добър шофьор няма!

Анабел успя някак си да се прехвърли на предната седалка и побърза да си сложи колана. Кейлъб влезе в завоя с близо сто километра в час и без да намалява, се насочи към следващия. Въпреки стреса Анабел нямаше как да не отбележи професионалното му поведение зад кормилото. Макар и непригоден за такива пътища, масивният микробус се държеше изключително стабилно.

– Как го правиш, Кейлъб? – учуди се на глас тя.

– Просто умея да шофирам. Трябваше да ме видиш какво правя със скромната си „Нова“ по пътя към къщата на един приятел, който се казва Тайлър Райнке. Направля летях!

– Виждам, че умееш да шофираш. Но как го правиш?

– Защо си мислиш, че цял живот съм карал скапаната „Нова“? – въздъхна той.

– Не знам. Смятах, че си стиснат или че просто нямаш вкус. А може би и двете.

– Е, може и да съм стиснат, но имам вкус. Всичко беше заради баща ми.

– Какво говориш?

– Татко беше професионален пилот.

– Стига бе!

– След като се отказа от пистата, отиде да работи в екипа на Ричард Пети от НАСКАР.

– Крал Ричард?

– Същият – кимна Кейлъб. – Аз му бях протеже.

– Какво?!

– Нали ме чу?

– Бил си протеже на Ричард Пети?! Я стига си ме занасял!

– Шестгодишен започнах да карам картинг, Анабел. После се прехвърлих на състезателни коли за непълнолетни и на драгстери. Всяка година бях сред първите трима, а веднъж дори ме обявиха за Млад състезател на годината. Завърших на първо място подготвителната школа на НАСКАР и получих предложение да стана втори пилот на Били Нелсън от отбора на „Шеви“ в Шарлот. Бяха печелили купата „Уинстън“ три години поред. Ментор трябваше да ми стане Боби Адисън – техният най-добър пилот, печелил четири пъти „Дайтона–500“. Но в един момент всичко отиде по дяволите.

– Какво се случи?

– По време на тренировка на пистата в Дарлингтън излетях от завоя с триста километра в час. Изгубих контрол и се блъснах в стената. Дясната предна гума гръмна, а скъсаната полуоска хвъркна към тревната площ и се стовари върху екипа, който чакаше там.

– О, боже!

– *Моят* екип – тихо добави Кейлъб. – *Моят* личен екип.

– Включително баща ти? – ахна Анабел.

Кейлъб се обърна да я погледне. Очите му бяха насълзени.

– Той прекара четири месеца в болницата и успя да прескочи трапа. Но след този инцидент аз се отказах. Не бях в състояние нито да сменям скоростите, нито да натискам газта. Дълго време дори не се качвах в кола. Бях принуден да променя живота си и в крайна сметка смених високите скорости с библиотеката. Искях да бъда максимално далеч от предишния си живот. Но моята „Нова“ си я запазих. Тя беше една от първите ми състезателни коли. Боядисах я с онзи гаден сив цвят, за да скрия номера и ивиците. Бях номер двайсет и две, викаха ми „Двете двойки“. На външен вид не беше нищо особено, но под капака се криеше истински звяр. Двойни карбуратори, горен разпределителен вал, четиристотин коня, които никога не са ми изневерили.

Ползвах я само когато имах нужда от нея. Едно време имах навик да я изкарвам късно през нощта в околностите на Сентървил, който все още беше затънтено аграрно градче. На правите отсечки я натисках до

двеста и четирийсет и ми ставаше хубаво.

Страхотно чувство!

– Много съжалявам, Кейлъб – промълви Анабел и го докосна по рамото.

Няколко секунди изтекоха в мълчание.

– Хвана се, а? – внезапно рече Кейлъб.

Тя учудено го погледна.

– Аз протеже на Ричард Пети? – хилеше се той. – Абсурд!

– Будалкаш ме, а? – блъсна го в рамото тя, но на лицето ѝ беше изписано възхищение.

– Винаги съм имал талант за разни истории. В книгите, сред които прекарвам съзнателния си живот, е пълно с такива. Няма как да не научиш нещо...

– Но това не обяснява превъзходното ти поведение зад волана.

– Израснал съм в подножието на една планина в Пенсилвания. Първата машина, на която се качих, беше едно малко багерче. В сравнение с горския път, на който го подкарах, това тук си е истински аутобан. – Кейлъб помълча известно време, после добави: – Но когато станах на осемнайсет, наистина участвах в състезания със серийни автомобили. По неасфалтирани трасета, със стари бараки. Реших да се запиша в университета след три катастрофи, последната от която едва не ме уби. Но и до ден-днешен съм запален фен на НАСКАР.

– Тази страна от живота ти е съвсем неочаквана за мен – призна Анабел.

– Е, всеки си има някакви тайни.

– Особено членовете на клуб „Кемъл“ – рече с въздишка тя.

53

Стоун отвори очи, но не видя, а по-скоро почувства хората около себе си.

– Бен?

Извърна се надясно и фокусира очите си върху лицето на Аби, която държеше ръката му. Зад нея се виждаше част от болничната стая.

– Какво се случи? – направи опит да стане той.

Ръцете на Аби и на още някой внимателно го побутнаха обратно върху постелята.

– Спокойно, Бен.

От другата страна на леглото стоеше Тайри.

– Какво стана? – отново попита Стоун, отпусайки се на възглавницата.

– Спомняш ли си нещо?

– Помня, че закарах Уили у дома, а сега се събуждам тук.

– Взриви се – тихо рече Тайри. – Имам предвид караваната му. Хвъркна във въздуха.

– А Уили? Боб? Той също беше там.

– Мъртви са – промълви с треперещ глас Аби и стисна ръката му.

– Как се е случило?

– Газ пропан-бутан – отвърна Тайри. – Само той може да експлодира така. Още няколко крачки, и ти също щеше да си мъртъв. Извадил си късмет, че си бил от другата страна на пикапа. Той е поел голяма част от взривната вълна.

Стоун се замисли.

– Спомням си, че нещо тежко се стовари до мен.

Аби и Тайри се спогледаха.

– Отломки, нищо повече – бързо рече тя.

– Но как е гръмнала газта?

– В момента изясняваме това – отвърна с твърд глас Тайри. – Предполагам, че в караваната е имало газов котлон с бутилки. Плюс доста амуниции.

– Не вярвам – тръсна глава Стоун. – Това не може да е случаен инцидент.

– Склонен съм да приема мнението ти – кимна шерифът. – Но ми трябват и доказателства.

– Чакай, чакай – успя да се надигне Стоун. – По пътя ние с Уили си поговорихме за Деби.

После с няколко думи им разказа за вероятността момичето да е станало свидетел на убийството на Питърсън.

– Не виждах подобна връзка – замислено потърка брадичката си Тайри. – Може би защото Уили не ми каза, че Деби е била в пекарната онази вечер. Но и аз не можех да повярвам, че се е самоубила.

– Защо? – едновременно попитаха Стоун и Аби.

– Ръцете ѝ не са достатъчно дълги, за да налага дулото и да натисне спусъка.

Стоун го погледна с нараснало уважение.

– Когато видях пушката, и аз си помислих същото. Уили ми показва нейна снимка. Била е доста дребничка.

– Никога не си споменава, че подозираш убийство, Тайри – втренчи се в него Аби.

– Защото нямам представа кой може да бъде извършителят. Нито пък защо я е убил. Но със сигурност става въпрос за местен човек. Пречених, че е по-добре да се преструвам на загубено, тъпо ченге, което не знае какво да прави. И да чакам погрешната му стъпка.

– Едва ли можеш да минеш за загубено, тъпо ченге – поклати глава Стоун, замълча за момент и попита: – Дани знае ли вече за Уили?

– Да – мрачно отвърна Аби. – Толкова се разстрои, че се наложи да му сложат инжекция. Ревна като малко дете.

– Край на тяхната калифорнийска мечта – въздъхна Стоун.

– Какво? – недоумяващо попита Тайри.

– Дълга история.

– Да се залавяме за работа, преди да са убили още някого, Тайри – решително рече Стоун и се помъчи да стане.

– Спокойно – бутна го обратно шерифът. – Докторите казват, че ще се справиш, но трябва да полежиш ден-два.

– Не можем да губим ден-два.

– Аз ще се поразровя наоколо. Това, което ми каза, ме навежда на няколко идеи.

– Дани и Аби се нуждаят от охрана!

– Аз ли? – учудено го погледна тя.

– Виж какво стана с Боб. Тези хора убиват безогледно.

– Съгласен съм – кимна Тайри. – Имам двама души, които работеха при мен навремето. Единият ще остане в болницата при Дани, а другият ще пази Аби.

– Нямам нужда от охрана, Тайри!
– Трябва да приемеш. Цял живот няма да си простя, ако ти се случи нещо. Искам да кажа, че не бива да ти се случи, разбираш ли?

Настойчивостта на тези думи изненада и самия Тайри. Лицето му леко поруменя.

– Добре – тихо отвърна тя.

– Какво мислиш да предприемеш? – попита Стоун.

Шерифът придърпа близкия стол.

– Ти каза, че Дани е бил пребит от трима. Той мълчи като риба, но аз мисля, че поне единият от тях е миньор.

– Защо мислиш така?

– Вече споменах, че момчето млъкна в момента, в който дойдох да го видя в болницата. Но това не ми попречи да огледам дрехите му. Бяха покрити с въглищен прах. Което означава, че поне един от нападателите му е миньор, защото, доколкото ми е известно, Дани никога не е стъпвал в мина.

– Наистина е така – кимна Аби. – Но не виждам защо някой миньор може да му има зъб.

– Разбира се, че съм го виждал! – изведнъж възкликна Стоун и двамата изненадано го погледнаха. – Първият ми ден в ресторанта ти. Тайри току-що си беше тръгнал, а ти отиде в кухнята. Дани приключи с храненето и тръгна към вратата, но един едър тип му се изпречи на пътя и го попита ще се задържи ли в града, или отново ще хване пътя. Той беше един от тримата с бейзболните бухалки!

– Спомняш ли си името му?

Стоун се замисли само за миг.

– Лони.

– Лони Брубек?

– Опиши ми го! – надигна се Стоун, изслуша шерифа и кимна. – Той е.

– Лони работи дневна смяна в Мина две в Синч Вали. От седем до седем. Той е един от хората, които са включени в метадоновата програма. Не знаех, че е близък с Дани.

– Аз също – добави Аби. – Никога не е идвал у нас, а и е доста...

– Аби е твърде деликатна, за да го каже направо – прекъсна я Тайри. – Тоя Лони е абсолютен боклук. На няколко пъти съм го арестувал за дребни нарушения. Джебчийство, кражби на бензин... Но си е наркоман. Благодаря за информацията, Бен. Още сега отивам да го притисна.

– Дали някой вече е казал на Шърли за Уили и Боб? – притеснено

попита Аби.

– Аз не съм, но вероятно вече е научила. Ще се отбия и при нея.

– Разпитай я внимателно, шерифе – рече Стоун.

– Мислиш, че е замесена?

– Нека го кажа по друг начин. Коя жена ръчка мъжа си да излезе на лов за елени точно в деня, в който става инцидент и го убиват погрешка? Това може ли да бъде съвпадение?

– Подозираш, че нещата са нагласени, така ли?

– Не изключвам възможността стрелецът да е бил Рори Питърсън, който малко по-късно е убит.

– Тъй, тъй... – Тайри замислено опипа кобура си. – Кой би допуснал, че заспалото градче Дивайн ще се превърне в Дивия запад?

Аби го изчака да излезе, седна на мястото му и взе ръката на Стоун.

– Донесох ти плика с дрехите – тихо рече тя. – В шкафчето са.

– Благодаря.

– Съжалявам, че всичко това ти се стовари на главата.

– Мисля, че ти пострада доста повече от мен.

– Нещата са толкова сложни – въздъхна тя. – Не вярвам някога да се изяснят.

Изрече тези думи със сведен поглед, а Стоун веднага разбра какво има предвид.

– Според мен Дани се е забъркал в нещо незаконно, но не и в убийство – утешително каза той.

– Да не четеш мисли? – погледна го изненадано тя. – Направо ме стряскаш! – Замълча за момент, после поклати глава. – Познавам сина си. Или поне така си мисля. Но има и случайности, нали?

– Нека ти кажа нещо. Когато слязохме от влака и онези типове ни последваха, Дани свали единия от тях със силен удар в корема. Макар и пребит, онзи му отвърна. Синът ти можеше да го размаже, но не го направи. Каза, че не е спортменско да се удря паднал човек. Един хладнокръвен убиец не е способен на това.

– Вече изгубих Сам – прошепна Аби. – Не искам да изгубя и Дани!

– Няма да го изгубиш, Аби – притегли я към себе си Стоун. – Обещавам ти!

54

Проблемите на Рубън започнаха още с появата му в Саут Ридж. Първо, почти се сблъска с Джо Нокс, който обикаляше уличките на градчето. Около час по-късно агентът се качи в джипа си и потегли, а възбуденият Рубън побърза да звънна на Анабел и тръгна подире му. Но на излизане от града спуква гума, отби на банкетата и отново се свърза с нея.

– Стой там и чакай – нареди Анабел. – Оглеждаме двете градчета и идваме да те приберем.

– А защо не дойдете веднага и заедно да проследим Нокс?

– Докато стигнем, той ще бъде далеч. Очевидно не е открил Оливър в Саут Ридж, което означава, че е наш ред да опитаме. Накъде се е насочил според теб?

Рубън разгъна картата и огледа околността.

– Мисля, че към Дивайн.

– Добре. Звънни, ако изскочи нещо ново.

Рубън изключи телефона, намръщи се и гневно изрита спуканата гума на „индианеца“. Древният мотоциклет го беше предал за пръв път от толкова години. На практика той винаги имаше резервна гума в коша, но този път я извади заради боклуците на Анабел.

Седна на крайпътния камък и се зае да разсъждава. В случай че това беше първият град от обиколката на Нокс, оставаха му още три. Кое-то означаваше, че шансовете Оливър да се окаже в Дивайн са едно към три. Не особено добри, но не и лоши. Трябваше само да стиска палци и да се надява, че Дивайн няма да е джакпотът за федералния агент. И евентуална смъртна присъда на Оливър.

Мелани Нокс направи няколко безуспешни опита да се свърже с баща си. Не беше учудена, че той нито вдига, нито ѝ се обажда след това. Но след последния им разговор се чувстваше леко притеснена. Гласът му беше прозвучал малко особено, някак фаталистично. Сякаш искаше да изживее някакви щастливи мигове, защото смяташе, че дните му са преброени.

Подчинявайки се на внезапен импулс, тя взе такси до къщата на баща си и помоли шофьора да я изчака. Остана изненадана, че алармата не се включи при отварянето на вратата. Баща ѝ никога не забравяше да

набере кода, особено преди заминаване. Запали лампите и с мъка се съдържа да не изкрещи.

Всичко в къщата беше наопаки. Първата ѝ реакция беше да побегне, опасявайки се, че крадците са още вътре. За всеки случай изтича до таксито, обясни на шофьора какво се е случило и добави, че ако до пет минути не се появи, трябва да позвъни в полицията. Хукна обратно, грабна една тежка ваза от масичката в антрето и предпазливо тръгна напред, оставяйки отворена входната врата.

Още преди да изтекат петте минути, установи, че къщата е празна. Отвори прозореца на спалнята и помахна на шофьора да покаже, че всичко е наред. След това се зае с подробния оглед. Баща ѝ имаше две каси – едната в спалнята, а другата в гаража, скрита зад дървената ламперия. И двете се оказаха недокоснати. По-ценните вещи също.

Това означаваше само едно: който и да беше влязъл с взлом, бе търсил нещо друго. И знаеше кода на алармената инсталация.

Влезе в кабинета и се огледа. Тук баща ѝ държеше служебните си материали, но тя добре знаеше, че той никога не носи истински важните документи у дома. Запали осветлението и се зае да рови из разпръснатите по пода папки. След трийсет минути бе открила едно-единствено нещо: списък с имена. Бяха ѝ напълно непознати, но едно от тях все пак привлече вниманието ѝ.

Алекс Форд, агент във Вашингтонското оперативно бюро на Секрет Сървис. Тя нямаше представа защо името му фигурира в списъка, но реши да се свърже с него и да го попита знае ли с какво се занимава баща ѝ сега.

После активира алармата, заключи входната врата и изтича в таксито. Отпусна се на седалката с неприятното чувство, че „службата“ на баща ѝ най-сетне ще го ухапе. Жестоко.

55

Алекс Форд беше в кухнята си. На масата пред него имаше чиния със супа и бутилка бира. След последната среща на клуб „Кемъл“ или по-скоро на това, което беше останало от него, той постепенно потъна в рутината на работата си. Един-два пъти мина с колата покрай гробището „Маунт Цион“ с надеждата, че Анабел се е върнала. Направи няколко безуспешни опита да се свърже с Рубън, след което звънна в библиотеката на Конгреса. Кейлъб го нямаше. Казаха му, че отсъства по лични причини.

Алекс отлично знаеше за какво става въпрос: бяха обединили усилия за спасяването на Оливър.

Една част от него се надяваше, че ще успеят и Оливър ще се измъкне. По-голямата част от него.

Телефонът извънтя и той изпъшка. Вероятно беше шефът му, който пак щеше да го врънка за някое извънредно дежурство. Но тази вечер номерът нямаше да мине. Тази вечер беше определена за пропуснатите мачове, които беше записал на дивиди, за доматената супа и за няколко бири.

– Ало?

Наистина беше шефът му. Но вместо молба за извънредно дежурство той го предупреди да чака гости, на които трябвало да окаже пълно съдействие.

– Какви гости?

От слушалката прозвуча пиукане.

Трийсет секунди по-късно на вратата се почука. Това означаваше, че шефът му е поддържал мобилна връзка с „гостите“, които са чакали отвън. Изля остатъка от бирата в умивалника, напъха ризата в панталоните си, стегна вратовръзката си и отиде да отвори.

На прага стоеше белокоос мъж с изпито лице, който стърчеше с почти една педя над доста високия Алекс.

– Агент Форд, казвам се Маклин Хейс – представи се той. – Бих искал да поговорим.

Алекс се отдръпна да го пропусне. Преди да затвори вратата, внимателно огледа улицата. Не видя никого, но добре знаеше кой е Хейс и беше наясно, че никога не ходи сам. Обърна се и му посочи един стол. После се настани срещу него с безизразно лице.

– Благодаря – рече Хейс.

– Какво мога да направя за вас, сър?

– Доколкото ми е известно, един от моите сътрудници Джо Нокс се е свързал с вас.

– Да – кимна Алекс. – Зададе ми няколко въпроса за човек, когото познавам.

– Джон Кар?

– Действително попита за Кар, но аз не познавам човек с това име.

– Тогава за Оливър Стоун? Познавате ли тъй наречения Оливър Стоун?

– Да, като повечето агенти на Сикрет Сървис, които охраняват Белия дом.

– Но за разлика от повечето агенти вие сте близък с него, нали?

– Бих казал, че сме познати – сви рамене Алекс.

– Не, вие с него сте повече от познати. Очаквам да ми разкажете всичко, което знаете за плановете му да ликвидира Картър Грей и сенатор Симпсън. И дали сте му помогнали да избяга. В най-лошия случай това ви прави конспиратор, в най-добрия – съучастник. Което автоматично означава, че и в двата случая ви заплашва доживотен затвор.

Този човек не си губеше времето.

– Нямам представа за какво говорите! – твърдо отсече той.

Хейс извади един лист от джоба на палтото си.

– Почти двамадесет години служба в Сикрет Сървис, отлични атестации. Били сте част от охраната на президента при отвличането му в Пенсилвания.

– Бях единственият, останал на крака.

– Което означава, че сте били пряк свидетел на изчезването му. Питам се дали имате нещо общо и с внезапното му появяване? А също и приятелят ви Стоун...

– Пак ще повторя, че...

Хейс не му даде възможност да продължи.

– Чували ли сте за Планината на смъртта? Познато ли ви е името на безследно изчезналия агент на ЦРУ Том Хемингуей? Знаете ли нещо за веществените доказателства, които вашият приятел Стоун е предал на Картър Грей? Чували ли сте за бивша руска шпионка на име Леся?

Разбира се, отговорът на тези въпроси беше положителен, но Алекс дори не си помисли да отвори уста. Признанията нямаше да му донесат нищо добро.

– Приемам мълчанието ви за положителен отговор.

– Оливър помогна за разкриването на шпионска мрежа, действаща в района на Вашингтон. Вероятно знаете, че в нея беше замесен и един от вашите служители. За своите заслуги Стоун беше поздравен лично от директора на ФБР.

– Браво на него. Но това едва ли ще му помогне, когато бъде заловен и изправен пред съда по обвинение в две предумишлени убийства.

– Какво по-точно искате от мен?

– Искам да зная какви въпроси ви е задал Нокс и какво сте му отговорили.

– Защо не попитате него? Убеден съм, че всичко е подробно описано в съответния рапорт и... – Алекс изведнъж млъкна и се втренчи в неканения гост: – Всъщност знаете ли къде е агент Нокс?

– Не съм тук, за да отговарям на въпроси, а да ги задавам – отсече Хейс. – Предполагам, че вече са ви предупредили да ми окажете пълно съдействие.

В рамките на две минути Алекс предаде разговора си с Нокс.

– И това е всичко, така ли? – разочаровано промърмори Хейс. – Май трябва да изпратя Нокс на опреснителни курсове за водене на разпит.

– Той ме предупреди, че ще се върне с нови въпроси – каза Алекс, замълча за миг и с едва доловима ехидност добави: – Ако това стане, непременно ще му кажа, че го търсите.

– Един съвет – изправи се Хейс. – Ако разбере, че и една дума от това, което ми казахте тази вечер, не отговаря на истината или пък че сте пропуснали нещо, със сигурност ще получите възможност да калите волята си в единичната килия, която ви очаква в Замъка.

– Замъка ли? Имате предвид военния затвор в Левънуърт, но аз не съм военен.

– Там лежат и осъдените за престъпления срещу държавата. Но за да отговоря откровено на въпроса ви, бих добавил, че вие ще бъдете това, което реша аз.

Алекс си даде сметка, че е затаил дъх, едва когато вратата се захлопна зад Хейс. Шумно изпусна въздуха от гърдите си, усещайки как краката му омекват. Май напразно беше отказал да се включи в акцията на клуб „Кемъл“ за спасяването на Оливър, защото по всичко личеше, че и без нея го чака затвор.

Телефонът отново извънтя. Сигурно пак беше шефът, за да изрази недоволство от току-що проведенния разговор или пък да му съобщи, че временно го отстранява от длъжност.

Оказа се, че греши. Изписаният номер му беше непознат.

– Агент Форд? Името ми е Мелани Нокс и съм дъщеря на агент Джо Нокс. Къщата му е разбита, а аз не мога да се свържа с него. Единственото, което открих, е вашето име и телефонен номер.

– Кога за последен път се чухте с него? – попита Алекс, изчака отговора и поклати глава. – Аз разговарях с него преди това и оттогава не съм го чувал. Извикайте полицията, предполагам, че става въпрос за обир.

– Не липсва нищо ценно. Двата му сейфа са недокоснати.

– Не знам как да ви помогна.

– За какво разговаряхте?

– Боя се, че не мога да ви кажа.

– Агент Форд, аз наистина се безпокоя за баща си. При последния ни разговор той звучеше така, сякаш... хм... разговаряме за последен път. Мисля, че има сериозни неприятности.

Може би в това се криеше причината за посещението на Хейс. Вярното куче се бе отклонило от следата и старецът действаше на сяло.

– А вие разбрахте ли къде горе-долу се намира?

– Спомена, че бил на запад оттук, някъде в дълбоката провинция. Аз започнах да го поднасям на тема терористи, а той отвърна, че нищо не се знае.

– Това не е по моята част, мис Нокс.

– Вижте, аз съм адвокат в голяма кантора и имам достатъчно връзки. Баща ми никога не говори за работата си, но тя едва ли има нещо общо с Държавния департамент. Убедена съм, че е само прикритие. Може ли да потвърдите поне това? Моля ви!

Алекс се поколеба няколко секунди, но после отстъпи пред искреността ѝ.

– Доколкото мога да преценя, баща ви работи като разследващ агент в ЦРУ. Или поне е свързан с него.

– Разследва нещо важно?

– Да, достатъчно важно. Издирва един човек, който не желае да бъде открит.

– Опасен ли е този човек?

– Такива се повечето хора, които не желаят да бъдат открити.

Стори му се, че в слушалката прозвуча въздишка на отчаяние.

– Какво да правя? – простена тя. – Мама почина, а брат ми е морски пехотинец в Ирак. Моля ви, агент Форд, кажете ми какво да правя. Не

познавам други хора, с които бих могла да се посъветвам.

Алекс мълчеше с отнесен поглед. Двайсетте години в Секрет Сървис сякаш се изтриха от паметта му. Вероятността това да се превърне във факт беше доста голяма, ако Хейс изпълнеше заканите си. Защо седеше и чакаше атомната бомба да се взриви над главата му?

– Дайте ми телефон, на който мога да ви открия по всяко време – каза най-сетне той. – Ще се поразровя малко, пък дано открия нещо.

– О, господи, наистина не зная как да ви благодаря!

– Предупреждавам ви, че ако успея да се добера до нещо, то едва ли ще е много приятно.

– Разбирам, че не познавате баща ми, агент Форд. Но ако сте в беда, Джо Нокс е човекът, който ще ви помогне повече от всеки друг. Той е пряк, честен и почтен. Не са останали много хора като него. Надявам се, че това означава нещо за вас.

– Наистина означава – тихо отвърна Алекс.

Седнал в болничното легло, Стоун се вираше в насрещната стена. В един момент погледна часовника си и извади мобилния телефон на Дани от нощното шкафче. Първо се обади на Аби, а след това и на Тайри. Нищо. Аби работеше в ресторанта, а шерифът обикаляше да издирва Лони Брубек, който според него май бе изчезнал. В караваната на Уили открили две разкъсани от експлозията бутилки за пропан-бутан и останките на газов котлон.

– Чакам пристигането на сапър от щатската полиция на Вирджиния – добави Тайри. – Знам, че няма да харесаш това, което ще ти кажа, но май ще се окаже нещастен случай. Някоя от бутилките е изпускала, а във вълнението си от оздравяването на Уили старецът може би е запалил цигара и... бум!

– Ако е така, газта щеше да избухне далеч по-рано – въздъхна Стоун. – Нали ти казах, че в караваната заварих Шърли с цигара в уста? А и Боб едва ли би пропуснал да усети миризмата. Нали газта мирише гадно именно по тази причина?

– Прав си. Но защо някой е решил на всяка цена да убие Уили? Първо чрез свръхдоза, а после с бомба?

– Защото е знаел, че Деби не е извършила самоубийство и е бил твърдо решен да вдига шум, докато истината не излезе наяве. На някой това очевидно не му е харесало.

– Но след като го убива, този някой си дава сметка, че е привлякъл вниманието ни – възрази Тайри.

– Не, не. Извършителите са достатъчно умни и знаят, че улики за престъпление липсват. Това им е напълно достатъчно.

– Няма да се откажа, докато не стигна до дъното на тая работа!

– Всички трябва да си пазим гърбовете, Тайри – предупреди Стоун. – Включително и ти.

– Знам.

Стоун прекъсна линията и се втренчи в телефона. Дани се оказва собственик на последен модел „Върайзън“ с всякакви екстри, включително имейл. Стоун никога не бе ползвал поща, която изключва листа и писалката. Отвори списъка с имената и се зае да ги разглежда. Те бяха предимно женски, а към повечето от тях бяха прикачени кратки характеристики, някои със снимки. Консервативен по природа, Стоун

окачества повечето от тях като чиста порнография. А и псевдонимите им бяха доста многозначителни: „Мръсната кучка“, „Винаги готова“, „Карачката“.

Поклати глава. Беше безкрайно далеч от взаимоотношенията между съвременните младежи. Не ги разбираше и не беше сигурен, че са по-добри от някогашните. Според него Дани трябваше да си намери по-известни приятелки.

Навън се мръкваше. Изпъшка и бавно стана от леглото. Тялото му беше сковано от болка, но движението му се отразяваше добре. Гърбът вече го болеше от цял ден лежане.

Излезе в коридора и се насочи към стаята на дежурните сестри. Те, разбира се, го смъмриха, че е станал, но все пак му обясниха как да стигне до стаята на Дани.

Пред вратата в дъното на коридора седеше някакъв мъж.

– Мога ли да ви помогна? – изправи се той.

– Вие ли сте човекът на шерифа Тайри? – отвърна с въпрос Стоун.

– Да. Чакайте, вие не сте ли онзи Бен?

– Аз съм. Искам да поговоря с Дани.

– Няма проблем, нали вие го спасихте.

Дани седеше на леглото с подпухнали и зачервени очи.

– Мога ли да вляза?

Момчето се обърна да го погледне и само му махна.

Стоун взе един стол и го придърпа към леглото.

– Много съжалявам за Уили.

Дани не отговори, заковал очи във възглавницата, която държеше в скута си. Когато най-последно отвори уста, думите му прозвучаха завалено и провлачено. Успокоителните, рече си Стоун.

– Не заслужаваше да умре така – промълви младежът.

– Никой не го заслужава.

– Напротив! – мрачно го изгледа Дани.

– Може би имаш право. Някои хора наистина го заслужават.

– Той на никого не е причинил лошо нещо, знаеш ли?

– Знам.

– Ами Боб? Защо взривиха и горкия старец?

– Кой го взриви, Дани? За кого говориш?

– Защо питаш? – стрелна го с поглед момчето.

– Защо напусна Дивайн?

– Нали ти казах? Искях ново начало.

– А защо се върна?

– Това си е моя работа.

– Искаш ли да си поговорим за Деби Рандолф?

– Какво да говорим? Тя беше момичето на Уили и той много я обичаше. Щяха да се женят.

– Значи си знаел?

Дани разсеяно кимна.

– През цялото време му помагах да се пребори с дрогата. Но работата в мината го убиваше. Добре, приемам, че изпитваше болки. Но примерът с баща ми беше пред очите ми. Не исках и Уили да свърши така. После се появи Деби и бързо го вкара в пътя. Нали ме разбираш? В един момент той най-неочаквано ми се обади и обяви, че възнамерява да й предложи брак. Поиска мнението ми. С част от съзнанието си исках да му кажа: „Недей, човече, още си много млад. Животът е пред нас, мадамите ни чакат.“ Но дълбоко в себе си изпитах ревност. Можех да имам всяка мадама, която си пожелаея, но той беше срещнал жената на живота си и тя го обичаше.

– Какво го посъветва в крайна сметка?

– Казах му да го направи. Познавах Деби, беше чудесно момиче и много му подходеше. А той ме помоли да им стана кум.

– Това ми звучи така, сякаш сте изгладили търканията си.

– Никога не сме имали истински търкания. Бяха просто глупости.

Дани замълча, а Стоун се облегна назад. Мракът зад прозореца бързо се сгъстяваше.

– Видях те да плачеш на гроба на Деби – рече след известно време Стоун. – Ще ми разкажеш ли нещо повече?

– Няма какво да разказвам! – рязко вдигна глава Дани. – Беше ми мъчно за нея. Да не говорим за Уили, който беше съсипан.

– Но ти знаеш кой я е убил, нали?

– Ако знаех, щях да кажа на Тайри.

– Наистина ли?

– Уморен съм, човече. Искам да спя.

– Сигурен ли си, че няма какво да ми кажеш?

– Толкова сигурен, колкото че лежа в скапаното легло.

Стоун се върна в стаята си, но не легна. Нещо го човъркаше и не му даваше покой. Нещо, което беше видял или чул, а може би и двете. И което никак не се връзваше.

Разсеяно извади телефона на Дани и отново отвори списъка с имената. Може би чрез него щеше до получи отговор на въпроса защо момчето не желае да му разкаже какво се е случило. Но не откри нищо.

Механично продължи да натиска бутоните, ровейки из паметта на аппарата. Изведнъж на екрана се изписа едно-единствено име, придружено от телефонен номер. *Тайри*. Но цифрите бяха различни от тези, които му беше продиктувал шерифът. Набра го и притисна телефона до ухото си. След няколко позвънявания чу мъжки глас:

– Дани?

Стоун бързо изключи. Наистина беше Тайри, веднага го позна. Но защо Дани разполагаше с личния номер на шерифа? И защо, ако той наистина беше секретен, просто не го бе запомнил? Защо го бе вкарал в паметта на телефона си, където всеки можеше да го намери? Отново се върна на списъка. Той съдържа домашния телефон на Аби и този на ресторанта – номера, които Дани би трябвало да знае наизуст. Подчинявайки се на внезапен импулс, той набра Аби и ѝ разказа за разговора си със сина ѝ, пропускайки току-що направеното откритие.

– Дани има ли проблем със запомнянето на числа?

– О, да. Още от гимназията. Лекарите бяха на мнение, че се дължи на контузиите от футбола. Опитвах се да го откажа да играе, но той не искаше и да чуе. След контузията в коляното беше страшно разстроено, че не може да играе в някой университетски отбор. Защо питаш?

– Просто така. Вероятно защото нямам какво да права.

Малко след като приключи разговора, дочу някакво тътрене. Вдигна глава точно навреме, за да види как един санитар минава по коридора, бутайки пред себе си купчина кашони. Гледката предизвика необичайна реакция в съзнанието му.

Шейсет, а не осемдесет. Черна кал вместо нормалната червеникава глина. Миньорите, които още по тъмно напускат града и се отправят към клиниката за всекидневната порция метадон.

На пръв поглед спонтанен проблясък, но Стоун добре знаеше, че не е така. Това нещо се беше въртяло в подсъзнанието му достатъчно дълго и най-после беше изскочило на повърхността.

Извади плика от шкафчето и се преоблече в чисти дрехи.

– Хайде, трябва да е някъде тук – нетърпеливо промърмори той, опипвайки дъното на плика.

Ръцете му най-сетне напипаха пистолета, който беше взел назаем от Аби. Затъкна го в колана си и го прикри с ризата. Миг по-късно вече надничаше през вратата. Изчака сестрите да се приберат в стаята си и изтича по коридора. Времето за раздаване на лекарства приближаваше и бягството му щеше да бъде разкрито съвсем скоро.

Нямаше как да знае, че сестрите ще намерят празна и стаята на

Дани. Един час по-рано младежът беше успял да заблуди пазача си и да се измъкне от болницата. Така както си беше с подутините и кървавите драскотини.

Нокс влезе в Дивайн без никаква представа какво го очаква. Беше късно, градчето гънеше в мрак. Само по главната улица светеха няколко лампи. Пое бавно напред, оглеждайки тротоарите. Но Джон Кар едва ли го чакаше на някой ъгъл. Подмина малкия ресторант с табела „При Рита“. Малко по-нататък зърна тъмната в този час сграда на съда и шерифската служба до нея. Запита се дали да не събуди местните представители на реда и да потърси помощта им, но после се отказа. В предишното градче те бяха съвсем безполезни. Този път щеше да използва друг подход.

Напусна главната улица и пое на изток. Поне така сочеше компасът в колата му. Вътрешното му чувство за ориентация отдавна се беше изключило от безкрайната въртележка по тесните пътища на Апалачите.

Намали скоростта в момента, в който видя останките от някаква каравана. Отначало реши, че е станала жертва на торнадо, но после забеляза, че околните дървета бяха непокътнати. Спря и слезе от джипа, решил да разгледа мястото по-подробно.

Разпръснатите наоколо почернели и надробени останки на подвижния дом без съмнение сочеха за експлозия. Доста странно. Е, това съвсем не означаваше, че Джон Кар е някъде наблизо, но гледката наистина беше необичайна.

Нокс направи кръг около центъра на градчето и отново излезе на главната улица. Минута по-късно забеляза осветения вход на малък пансион, паркира по-надолу и изключи двигателя. Пое бавно пеша, оглеждайки улицата в двете посоки.

Почука на вратата. Наложил му се да чака цели пет минути, преди да долови равномерните, но бавни стъпки.

На прага се появи дребно старче с разрошена бяла коса, което го изгледа намръщено.

– Знаеш ли колко е часът, млади човече?

Нокс с мъка прикри усмивката си. Поне двайсет и пет години не бяха го наричали „млади човече“.

– Извинете за безпокойството, но пътуването ми неочаквано се проточи.

– Искаш да кажеш, че си пътувал специално към *Дивайн*? – с недоверие го изгледа старчето.

– Нима е забранено? – попита ухилено Нокс, опитвайки се да го предположи.

– Какво искаш? – троснато попита старчето.

Толкова по въпроса за предразполагането.

– Преди всичко място за преспиване, мистър...

– Викай ми Бърни. Съжалявам, ама всичко е заето.

– Да не би Дивайн да е в разгара на сезона? – надникна над рамото му Нокс.

– Имам само две стаи.

– Разбирам – кимна детективът. – Но работата е там, че трябва да се срещна с един приятел. Може би сте го виждали – висок и слаб мъж около шейсет с късо подстригана бяла коса.

– О, сигурно говориш за Бен. Той държи едната стая, но в момента го няма.

– Да имате представа къде е?

– В болницата.

– Какво прави там? Болен ли е?

– За малко не хвъркна във въздуха. Стана една експлозия, която отне живота на Боб и Уили Кумс. А твоят приятел беше на крачка от отвъдното.

С доста усилия Нокс запази самообладание.

– Къде е тази болница? – попита с равен и спокоен глас той. – Искам да го видя.

– О, той вече е добре. Всички се радваме за него, защото Бен е истински герой.

– Какво е направил?

– Помогна на две от местните момчета. Първо на Дани Райкър. Ако не е бил Бен, щели да го пребият във влака, а след това и на Уили Кумс, който имаше проблеми с дрогата. Бен ги спаси и двамата. Много добър човек. После нападнаха Дани. Тук, в града. И Бен отново го спаси. Ступал е трима души с бухалки.

– Охо, това ми е добре познато. Бен винаги е в центъра на събитията. Няма да забравя да му предам твоите поздравя, когато стигна в болницата. Само ми кажи къде се намира тя...

Бърни му обясни, след което поклати глава.

– Но по това време няма свиждане.

– Ще се опитам да ги убедя да ме пуснат.

Нокс стисна ръката на стареца, оставяйки една двайсетачка в дланта му.

– Можеш да пренощуваш във вестибюла – каза Бърни и кимна към помещението зад себе си.

– Благодаря, сигурно ще се възползвам от поканата.

Нокс се насочи към джипа, опитвайки се да овладее възбудата си. Седна зад кормилото, запали мотора и рязко потегли. Пое по тесния, изпълнен със завои път, шофирайки с една ръка. Другата се протегна към жабката, извади деветмилиметровия пистолет и го остави на съседната седалка.

Идвам, Джон Кар.

Анабел погледна вибриращия телефон.

– Кой, по дяволите, ме търси по това време?

– Може би Рубън – предположи Кейлъб зад кормилото.

– Не. Този номер не ми е познат. – Вдигна капачето и каза: – Ало?

– Как вървят нещата, Анабел?

– Какво искаш, да те вземат мътните? – сопна се тя.

– Приятно ми е да чуя гласа ти – галантно отвърна Алекс Форд.

– В момента съм заета, Алекс.

– О, сигурен съм, че е така.

– Я почакай. Откъде се обаждаш? Този номер не ми е познат.

– От уличен автомат.

– Защо?

– Защото съм убеден, че подслушват всичките ми телефони – мобилен, домашен и служебен.

– А защо? – предпазливо попита Анабел. – Да не би Нокс все още да е по петите ти?

– Точно затова ти се обаждам. Току-що разговарях с дъщеря му Мелани, която е адвокат във Вашингтон. Много е разтревожена, защото баща ѝ е изчезнал.

– Не е изчезнал. Върви по петите на Оливър, а ние – по неговите.

– И къде се развива този екшън?

– В най-затътената част на Югозападна Вирджиния. Можеш да позвъниш на малката Мелани и да я успокоиш, че татенцето е живо и здраво. Поне засега.

– Чакай, това не е всичко. Домът на Нокс е преобърнат наопаки. Някой е търсил нещо. Имай предвид, че не става въпрос за случаен обир. А на всичкото отгоре преди малко се разделих с един неканен гост, казва се Маклин Хейс.

– Нищо не ми говори.

– Няма причини да ти говори. Той е бивш генерал-лейтенант от Сухопътните войски, който понастоящем работи в разузнаването. С репутацията на Картър Грей, но още по-зъл и коварен. Хейс е пряк началник на Нокс, но няма представа къде се е запилял подчиненият му. Което означава, че Нокс действа на своя глава.

– Защо да прави подобно нещо?

– Може би защото в хода на разследването си е разбрал за какво всъщност става въпрос. Според мен Нокс не е убиец, а по-скоро следотърсач. Вероятно най-добрият, след като Хейс му е възложил задачата да открие Оливър. Ясно е, че когато това стане факт, Нокс трябва да докладва на Хейс, а той от своя страна ще изпрати тежката артилерия.

– А какво е накарало Нокс да мине на свободна практика?

– Нямам представа. Как мислиш, скоро ли ще откриете Оливър?

– Трудно е да се каже. Стеснихме кръга до четири планински градчета в района и се надяваме да не сме сгрешили. Вече проверихме две от тях, в момента пътуваме към третото.

– Кейлъб и Рубън са с теб, нали?

– Естествено. Забрави ли, че ние сме клуб „Кемъл“?

– По-скоро каквото остана от него.

– Прав си. Напоследък членовете ни окапват. Някои ни напуснаха доброволно, а други бяха принудени.

– Анабел, опитвам се да ви помогна, разбираш ли? Дори с това обаждане се излагам на огромен риск.

– Никой не те е молил да поемаш рискове, Алекс. Защо просто не се върнеш към хубавата си сигурна работа на федерален агент?

– А аз се питам какво е това у теб, което ме кара да побеснявам!

– Може би момичешкото ми излъчване?

– Е, добре, *момиченце*. Хубаво си набий в главата това, което ще ти кажа. Ако Нокс наистина действа на своя глава, значи, се е превърнал в мишена за Хейс точно като Оливър. Хейс ще им види сметката без никакво колебание, а също и на всеки, който се случи наблизко.

– Ние тримата сме готови да поемем този риск.

– За теб съм сигурен. Но направи ли си труда да попиташ и останалите?

– Няма нужда да ги питам. Достатъчен е фактът, че са до мен. За разлика от някои други хора...

Кейлъб я погледна изнервено.

– После да не кажеш, че не съм те предупредил – рече Алекс.

– Много ти благодаря – отвърна Анабел и прекъсна връзката.

– Разговорът май не беше от приятните – подхвърли Кейлъб.

– И така може да се каже.

– За какво става въпрос?

– Чакай малко. Ето го и Рубън.

Едрият мъж размахваше ръце от банкетата на тъмния път. Спряха до него и няколко минути по-късно древният мотоциклет потъна в търбуха

на микробуса. Отново потеглиха. Анабел им предаде разговора с Алекс Форд. Лицето на Рубън преbledня при споменаването на Хейс.

– Маклин Хейс?

– Да, познаваш ли го?

– Служил съм под неговото командване във военното разузнаване – кимна Рубън. – Участвал съм в мисии по различни части на света, където този доблестен генерал е известен с лекотата, с която зарязва бойците си на произвола на съдбата. Случи се така, че станах един от тях. Но той винаги излизаше чист. Това е една от причините да заема този пост в момента.

– По всичко личи, че вече издирва не само Оливър, но и *Нокс*.

– Значи именно той тип е решил да отстрани Оливър – бавно промълви Рубън.

– Но ние сме с известна преднина – подхвърли Анабел, забелязала разстроено лице на приятеля си. – А ти имаш всички шансове да си уредиш сметките с него.

– Маклин Хейс не е човек, с когото можеш да си уредиш сметките, Анабел – мрачно отвърна Рубън. – Зад гърба си има огромна армия, а душата му е по-черна от катран. Дяволски коварен и умен тип, който никога не губи.

– Ние можем да го победим, Рубън.

– Но първо трябва да разберем дали Нокс действително бяга от него, както твърди Алекс – обади се Кейлъб. – Защото, току-виж, се оказало, че двамата все още са заедно в издирването на Оливър. Може би посещенията на Хейс при Алекс е само номер, за да приспи нашата бдителност.

– Няма логика, Кейлъб! – сопна се Анабел.

– Има. Поне толкова, колкото и в идеята да обикаляме страната с надеждата да открием Оливър, въпреки че и ЦРУ прави същото. Въпросът ми е: дали вярваме, че ще победим в тази игра? И какво ще правим, ако все пак първи го намерим? Нима ще успеем да го скрием от тази армия, която го издирва? Мисля, че не сме чак толкова големи експерти.

– Аз съм! – отсече Анабел.

– Хубаво, *ти си*. Но не и аз. Да речем, че успеем да скрием Оливър. После какво? Връщам се на работа в библиотеката, но нямам обяснение за отсъствието си. Нали всички ще скочат отгоре ми? – Очите му се спряха върху Рубън. – Ако започнат да ме изтезават, ще изпея и майчиното си мляко. Не съм толкова наивен да си въобразявам, че ще издържа. А след това ме чака доживотен затвор. Страхотно, няма що!

– Защо изобщо дойде с мен, след като мислиш така? – гневно попита Анабел.

– Дойдохме, защото обичаме Оливър и искаме да му помогнем – отвърна вместо него Рубън.

– И ти ли промени мнението си?

– Не е толкова просто, Анабел.

– Напротив, Рубън, много е просто! – гневно извика Анабел. – Въпросът си остава същият. Значи отговорът ви се е променил.

Седнала между тях, тя ги изгледа един по един.

– Какво правим сега? Искате да се откажете, така ли? Добре, махайте се! Нямам нужда от вас!

Рубън и Кейлъб се спогледаха виновно.

– Спри колата, Кейлъб! – каза Анабел. – Искам да слеза.

– Защо не се успокоиш? – повиши тон Рубън.

– Няма да се успокоя! Не мога да повярвам, че и вие, и Алекс сте едни страхливци, които...

– Я млъквай! – изрева Рубън.

Тя го погледна така, сякаш я беше зашлевил. И наистина го беше изкарала от кожата му.

– Аз съм се сражавал за тази страна. Ранявали са ме в битки. Поне десет пъти съм се изправял очи в очи със смъртта, докато сме били на мисии с Оливър. Обичам го като брат, защото само той ми помогна, когато бях стигнал дъното. Двамата с него попаднахме в засада в Планината на смъртта. И без малко да останем там завинаги. И знаеш ли кой беше с нас? Алекс Форд. Той постави на карта кариерата и живота си, макар че можеше просто да си тръгне. И той беше ранен, изправен срещу цяла армия шибани корейски ниндзи, които се готвеха да ни прережат гърлата. А после с едната си здрава ръка успя да ни измъкне от този ад. Същият този Алекс Форд посрещна с гърдите си куршума, предназначен за президента на Съединените щати. – Рубън погледна към Кейлъб. – А този човек беше отвлечен, държан като заложник и заплашен от взривяване, но устоя и на няколко пъти спаси живота ни. Двамата с него трябваше да преживеем смъртта на един от най-близките ни приятели. Но колкото и да сме съкрушени, се мъчим да вървим напред с вдигнати глави. Дошли сме в тая пустош да спасим Оливър, докато във врата ни диша един мръсник и убиец, пред когото Чарли Менсън бледнее. Ако това е твоето разбиране за страхливост, значи ние сме шибани страхливци с главно „С“, мадам.

В продължение на цяла минута се чуваше само тежкото дишане на

Рубън.

Анабел го гледаше втренчено, завладяна от противоречиви чувства, докато най-сетне едно от тях надделя.

– Аз съм идиотка, Рубън. Съжалявам, много съжалявам.

– Ами... добре. Няма нищо.

Рубън седеше с наведен поглед и лицето му пламтеше, а масивният му юмрук нервно потупваше седалката.

Кейлъб усети, че Анабел се кани да каже нещо, и побърза да я изпревари.

– Май е по-добре да продължим напред.

Рубън извърна към него зачервените си очи и мрачно се усмихна.

– Няма да ни е за пръв път. Дано не е и за последен.

Анабел се пресегна и ги хвана за ръцете.

– Току-що разбрах нещо – каза тя.

– Какво? – попита Кейлъб.

– Че трябва да си затворя голямата уста. Държах се така, сякаш съм лидер на екипа, но всъщност дори не съм пълноправен член на клуб „Кемъл“. Още не съм го заслужила.

– Но си на път – леко се усмихна Рубън.

Тя стисна ръцете им и отвърна на усмивката му.

– Окей, кой беше следващият град от списъка? – попита гигантът.

– Дивайн – отвърна Кейлъб след кратка справка с листчето в ръцете си.

Стоун приклепна с пистолет в ръка. Не му харесваше да върши всичко това сам, но след като се оказа, че Тайри е замесен по някакъв начин в тази история, нямаше избор. Пикапите вече се нареждаха на опашка. Метадоновата бригада беше тук. Ръждясали коли и още поръждясали миньори, търсещи еликсира на радостта. Само че нямаше да го получат. От хамбара в дъното на имота на Аби Райкър се появиха мъже с кашони в ръце. Те бяха подредени в пикапите и покрити с платнище, след което шофьорите потеглиха.

Стоун се прокле, че чак сега проумява истината. Още при появата си тук забеляза кавалкадата от пикапи, насочила се към метадоновата клиника, но не обърна достатъчно внимание на обяснението на Дани, според което хората ставали толкова рано, за да не закъснеят за сутрешната смяна в мините, която започвала в седем. Но пътуването в едната посока не отнемаше повече от час – самият той беше имал възможност да се увери. А хората се събираха пред клиниката още преди пет часа сутринта.

В съда беше видял описа на доставените юридически документи. В него пишеше осемдесет кашона, но той преброи шейсет. Десет реда по шест. Това не му направи впечатление, преди да си даде сметка за неужно дългото време, което миньорите използваша за посещение на метадоновата клиника.

Часове в излишък плюс липсващи кашони и още нещо.

Погледна тревата пред хамбара. Беше видял колко е утъпкана още когато работеше там, но тогава не обърна внимание. Зеленият килим беше изтънял и черен от колелата на миньорските пикапи, които идваха да бъдат натоварени. Точно като онзи коларски път до мината със змиите, където за малко не загина. Черна пепел, черна трева. Би трябвало да се досети веднага.

Оставаше най-важният въпрос: какво има в кашоните?

Попълнил празните квадратчета, Стоун вече знаеше отговора. Но дали щеше да има шанс да се увери с очите си?

Пред хамбара остана само един пикап. Кашоните вече бяха подредени в каросерията. Преди да ги покрие с платнището, шофьорът бръкна в един от тях и извади малка черна торбичка. Миг по-късно го повика един от товарачите и двамата изчезнаха в хамбара.

Стоун пхна пистолета в колана си и предпазливо напусна укритието на дърветата. Изтича към пикапа, приведен ниско към земята, без да изпуска хамбара от погледа си. Отметна платнището и придърпа един от кашоните. За късмет не беше запечатан. Повдигна капака и надникна.

Оказа се прав. Прозрачни торбички, натъпкани с хапчета. Най-вероятно от групата на оксикодона. Ако бе вярна информацията, че на улицата едно такова хапче върви по двеста долара, само в кашона пред него имаше стока за милиони.

А *черната* торбичка, която прибра онзи шофьор, вероятно бе възнаграждението му за превоза на стоката до следващата база на канала. Крайната цел със сигурност бе някой голям град по Източното крайбрежие. Организаторите на този канал се радваха на едно огромно предимство: служителите им бяха наркомани, готови на всичко за всекидневната доза дрога, която нямаше как да получат по друг начин. Жесток и безсърдечен подход, но типичен за всички наркопласьори.

Шестото чувство му помогна да усети внезапната поява на човек зад гърба си. Но закъсна със стотна от секундата.

Дулото опря в тила му.

– Мръднеш ли, загиваш! – каза мъжки глас.

Опипа вещо дрехите му, измъкна пистолета, хвърли го в калта и го ритна под пикапа.

Стоун не помръдна. Продължаваше да държи в ръката си торбичката с хапчетата.

– Какво, по дяволите, е това? – попита мъжът.

– Незаконни лекарства, които се продават само с рецепта – объркано отвърна Стоун. – Кой си ти, за бога?

– Джо Нокс, ЦРУ. А ти си Джон Кар.

Стоун не знаеше дали да се радва, че го е спипал някакъв агент на ЦРУ а не наркотрафикантите. Крайният резултат едва ли щеше да е много различен.

– Е, мистър Нокс, току-що попадна на транспортиране на наркотици – каза той.

– Какво?!

– Да проведем този разговор на друго място – добави Стоун и махна към мъжете, които излизаха от хамбара.

– Хей! – извика единият от тях, щом ги забеляза до пикапа. Вдигна пушка, а другият извади пистолет, докато от хамбара изскачаха още мъже.

– Бягай, Нокс!

Използвайки пикапа за прикритие, двамата хукнаха към близката горичка. Мъжете ги подгониха с насочени към тях дула.

– Какво става, по дяволите? – задъхано попита Нокс.

– Часът на появата ти е толкова неподходящ, колкото моят избор на укритие – отвърна Стоун и в следващия миг изкрещя: – Пази се!

Сграбчи Нокс за ръкава и го дръпна встрани от пътеката. Един куршум обели кората на дървото, до което преди секунда стоеше агентът.

Нокс се завъртя и изстреля четири патрона в бърза последователност, предназначени да забавят преследвачите им. Ефектът беше дъжд от куршуми, един от които одраска дясната му ръка.

– Мамка му! – изпъшка той и я притисна с лявата.

Стоун светкавично издърпа пистолета от ръката му и изпразни пълнителя срещу преследвачите им. Един от тях падна, а останалите залегнаха зад дърветата.

– Насам, бързо! – викна Стоун.

Прекосиха едно дърво, изтичаха пред шосето и потънаха в гъстата гора отвъд него.

– Как е ръката ти?

– Получавах съм и по-тежки рани.

– Имаш ли друг пълнител?

Нокс бръкна в джоба си и му го подхвърли.

– Много съжалявам, че ти изхвърлих оръжието – промърмори той.

– И аз – кимна Стоун, щракна пълнителя и дръпна затвора.

– Не можем да ги надбягаме – каза запъхтяно Нокс, поглеждайки нервно пистолета в ръката на Стоун.

– И аз мисля така. Те са доста по-млади от нас.

– Стреляш дяволски добре.

– В случая това няма никакво значение.

– Ти си Джон Кар, нали?

– Той е мъртъв.

– Приемам, че отговорът е „да“.

Поредният куршум свирна над главите им и ги принуди да свърнат на изток. Изкатериха някакъв склон и намалиха темпото. Този път и двамата дишаха тежко. Стоун се подхлъзна и се просна в калта. Нокс му подаде ръка.

Бяха на няколко метра от върха.

– Скрый се зад онова дърво, Нокс – рече Стоун. – Не ми се ще да пропускам добрата позиция.

Нокс се подчини и видя как Стоун сръчно се покатери на близкия

бук, закрепил се на един по-дебел клон и вдига пистолета. Екна изстрел. Първият преследвач нададе силен вик и рухна на земята. След него се появиха още двама. Единият веднага падна, прострелян в бедрото. След миг се чу автоматичен откос, но Стоун отвърна с бързи изстрели по протежението на горичката. След известно време скочи на земята, приближи се към Нокс и му подаде пистолета.

– Нали разбираш, че съм дошъл да те арестувам за убийството на Картър Грей и Симпсън? – озадачено го изгледа агентът.

– Да, разбирам.

– Защо тогава ми връщаш оръжието?

– Патроните свършиха.

Отново хукнаха по неравния терен с пределната бързина, на която бяха способни мъжете на тяхната възраст.

– По дяволите! – изруга Нокс.

Насреща им идваха мъже.

– Обградени са ни! – задъхано рече Стоун.

От гората изскочиха четирима други и насочиха оръжието си към тях. След миг се показаха още няколко мъже.

Нокс вдигна ръце.

– Ще се промени ли нещо, ако ви кажа, че съм федерален агент, след когото идват солидни подкрепления? – извика той.

Един от нападателите се прицели и натисна спусъка. Куршумът свирна на сантиметри от дясното ухо на Нокс.

– Това е отговорът на въпроса ти – извика той. – А сега остави пистолета си на земята, федерално ченге. Много бавно!

По ред причини Стоун почти очакваше да види и Тайри насреща си, но него го нямаше.

– Тук съм, за да арестувам този човек – рече Нокс и показа Стоун. – Нищо друго не ме интересува.

– Много добре. Значи ние можем да си гледаме работата спокойно, без да се безпокоим, че ще пропеете. Хвърли оръжието, защото няма да повтарям повече!

Нокс се наведе и остави пистолета в краката си. Един от мъжете се приближи и го прибра заедно с портфейла и мобилния му телефон. После пребъркаха Стоун.

Онзи, който беше стрелял, разгърна портфейла на Нокс. Разгледа документите му, взря се в лицето му и с недоумение поклати глава. После извади портативна радиостанция и приглушено съобщи:

– Имаме сериозен проблем.

Разговорът трая около минута, после радиостанцията се върна в калфа си на колана на мъжа.

– Тук ли ще ги убием? – попита го един от групата.

– Не! Първо трябва да изясним нещата. Вържете ги!

След секунди Стоун и Нокс бяха майсторски вързани заедно и пренесени до един от пикапите, които чакаха на коларския път. Хвърлиха ги по очи в каросерията и пикапът потегли начело на колоната. Пет минути по-късно свърна от пътя и спря на някаква поляна, разпръсквайки кал изпод колелата.

Разнесе се бръмчене. Стоун го чу преди Нокс.

– Хеликоптер.

Машината се приземи на няколко метра от пикапа.

Вятърът от витлото беше толкова силен, че пленниците едва се задържаха на крака, докато ги водеха към кабината. В нея се качиха и двама мъже и хеликоптерът излетя.

– Къде отиваме? – попита ги Нокс, но те останаха безмълвни. Извърна се към Стоун. – Някакви идеи?

Стоун огледа кабината. По време на престоя си в района на Дивайн беше виждал само един хеликоптер.

– Според мен ни карат към Скалата на смъртта.

– Какво, по дяволите, е Скалата на смъртта?

– Ей това – отвърна Стоун и кимна към илюминатора.

Нокс се наведе към него и втренчи поглед в светлините под тях.

– Строго охраняем затвор – добави Стоун.

– Но защо... някакви наркотрафиканти ще ни карат в затвор със строг... – започна Нокс, после млъкна и пребледня. – Прецакаха ни, и то здравата!

– Точно така.

Докато микробусът пълзеше по главната улица, Анабел, Кейлъб и Рубън се взираха в хората по тротоарите; някои от тях им хвърляха по-дозрителни погледи.

– Не ми изглеждат особено дружелюбни – отбеляза Кейлъб.

– А защо да бъдат дружелюбни? – промърмори Рубън. – Нито ни познават, нито имат представа какво търсим тук. Единственото, което знаят, е, че не сме местни.

– Трябва да пипаме много внимателно – замислено промълви Анабел.

– Може би няма време за това, защото Нокс има доста голяма преднина. Най-вероятно вече е открил Оливър.

– Ето я и отправната ни точка – подхвърли Кейлъб и махна към шефската служба в съседство с доста по-голямата сграда на съда.

– Спри – заповяда му Анабел. – Ще отида да проверя.

– Сама ли? – попита Рубън.

– Засега да. Трябва да имаме и резервен вариант, ако нещата се объркат.

– Каква ще е ролята ти този път? – поинтересува се Кейлъб. – Агент на ФБР или объркана жена?

– Нито едната, нито другата. Ще пробвам друг подход.

Анабел се погледна в огледалцето, приглади косата си и слезе.

– Ако не се върна до десет минути, преместете микробуса зад ъгъла и чакайте там – разпореди тя.

– А ако изобщо не се върнеш? – попита Рубън.

– Значи съм се издънила. Палите мотора и се махате.

Вратата се затръшна и Анабел влезе в сградата.

– Ехо? Има ли някой тук?

От вътрешността се появи Линкълн Тайри.

– Мога ли да ви помогна, госпожо?

Анабел внимателно огледа високия мъж с безупречно изгладена униформа и лъснати ботуши. Имаше волева брадичка и проницателен поглед.

– Надявам се – кимна тя. – Търся един човек. – Извади от чантичката си голяма снимка и му я показа. – Случайно да сте го виждали?

Тайри внимателно огледа Оливър Стоун, но не бързаше да

отговори.

– Защо не влезете? – каза той и отвори вратата на кабинета си.

Анабел се поколеба.

– Искам само да разбера дали сте го виждали.

– А пък аз искам да зная защо го търсите.

– Значи сте го виждали?

Той мълчаливо посочи навътре.

Анабел сви рамене и влезе в кабинета. Вътре имаше друг мъж с костюм на тънко райе и червена папийонка.

– Това е Чарли Тримбъл, издател на местния вестник.

Тримбъл галантно се надигна и стисна ръката ѝ.

Тайри затвори вратата и ѝ направи знак да седне, след което се настани зад масивното писалище със снимката в ръце.

– А сега ми разкажете за какво става въпрос – каза той.

– За нещо поверително – отвърна тя и хвърли кос поглед към Тримбъл. – Не се обиждайте, но бих желала да поговоря с шерифа насаме.

Вестникарят стана.

– Ще се видим по-късно, шерифе – рече той, протегна врат към снимката в ръцете на Тайри и видя лицето на човека, когото познаваше под името Бен. – Може би ще пожелаете да поговорите и с мен, госпожо.

Анабел го изчака да излезе и започна:

– Казвам се Сюзан Хънтър, ето документите ми.

На бюрото се появи професионално изработена шофьорска книжка, която, разбира се, беше абсолютно фалшива.

– Човекът на снимката е баща ми. Обикновено се представя като Оливър или Джон, но може би използва и друго име.

– Защо са му толкова много имена? – попита Тайри и ѝ върна книжката, която огледа бързо, но внимателно.

– Преди много години баща ми работеше за правителството. Напусна при доста необичайни обстоятелства и оттогава насам непрекъснато се крие.

– Необичайни обстоятелства. Престъпление ли е извършил?

– Не, врагове на страната ни го издирват да го убият за това, което им е причинил.

– Врагове? Кои са тези врагове?

– Чужди правителства, които със сигурност са ви известни. Не твърдя, че зная цялата история, но откакто бях на шест до влизането ми в колежа сме се местили четиринайсет пъти. Винаги с нова фамилия,

нова биография и нови посредници.

– Това ми прилича на програмата за защита на свидетелите – каза Тайри.

– Нещо такова. Баща ми е истински герой, който е вършил изключително опасна работа в името на страната ни. Но на висока цена, която ние плащаме от дълго време насам.

– Това обяснява много неща – замислено потърка брадичката си Тайри.

– Значи е бил тук? – напрегнато се приведе към бюрото му Анабел.

– Да, беше – призна Тайри и се облегна назад. – Представи се като Бен. Бен Томас. Как успяхте да го откриете чак тук?

– Благодарение на едно кодирано съобщение, което ми изпрати. Но не беше лесно. Преди да дойда при вас, обиколих почти всички градчета в околността и вече се бях отчаяла.

– Казах, че беше тук, но вече не е.

– А къде е?

– За последен път го видях в местната болница.

– В болницата ли? Ранен ли е?

– За малко не хвъркна във въздуха, но му се размина. Тази сутрин се отбих да го видя, но вече беше изчезнал.

– Доброволно?

– Не мога да кажа.

– Споменахте, че за малко не е бил взривен.

– Напоследък тук се случват доста странни неща, които напразно се опитвам да разгадая. Вашият баща ми помагаше. Но той не е единственият изчезнал пациент. Липсва и един младеж на име Дани Райкър. Бях му поставил охрана, защото някой се опита да го убие. Баща ви му спаси живота. Но и той изчезна, като успя да заблуди пазача си.

– Имате ли представа накъде може да е тръгнал баща ми?

– Не, госпожо, но много бих искал да узная. Той е умен човек. В този град аз съм единственият представител на силите на реда. Претрупан съм до гуша с работа. Но искам да ви задам един друг въпрос: защо бяга и се крие, след като е бил под закрилата на държавата?

– Преди няколко седмици направиха опит да го ликвидират. Той се увери, че с мен всичко е наред, след което изчезна. Мисля, че подозира вътрешни хора заради начина, по който беше извършен атентатът.

– Ако е искал да се скрие тук и да намери някакво спокойствие, значи жестоко се е излъгал – рече с въздишка Тайри.

– За какво говорите?

Шерифът подробно ѝ разказа за събитията в Дивайн след появата на Стоун.

Анабел го изслуша, без да каже нито дума, но умът ѝ напрегнато работеше. Нямаше никакво желание да се забърква в проблемите на Дивайн, но си даваше сметка, че това може би е единственият начин да го открие.

– А знаете ли дали в града са се появили други външни хора, които разпитват за него? – попита тя и нервно стисна страничните облегалки на креслото.

– Не съм чувал. Той беше отседнал при Бърни, който има малък пансион ей тук, зад ъгъла. Вие също бихте могли да се възползвате от него.

– Ще го направя, шерифе, благодаря – изправи се Анабел. – Дали в града има хора, които могат да ми предоставят някаква допълнителна информация?

– Аби Райкър – кимна Тайри и също стана от стола си. – Тя е собственичка на ресторантчето „При Рита“, което е малко по-надолу по улицата. Дватама с Бен се разбираха доста добре.

Дали долавяше нотка на ревност, или просто така си въобразяваше?

– Благодаря – рече тя и му подаде една картичка. – Това е телефонът ми, звъннете, ако се сетите за още нещо.

Тайри я изпрати с разтревожен поглед.

Тримбъл стоеше пред участъка и я чакаше.

– Не се съдържам и хвърлих едно око на онази снимка – каза той. – Аз интервюирах този човек за събитията, които се случват тук напоследък. Шерифът сигурно ви е споменал за тях.

– Да, ако имате предвид убийствата, самоубийствата и взривяванията – кимна Анабел. – Казвате, че сте разговаряли с него. Какво ви каза той?

– Преди да отговоря на този въпрос, може би трябва да преговаряме.

– Моля?!

– Аз съм собственик на вестник, госпожо. Преди години, когато реших да се оттегля от активна журналистическа дейност и поех това малко провинциално издание, за да се занимавам с нещо, бях убеден, че най-големите новини ще бъдат срутванията в мините или някоя и друга катастрофа по острите завои. Но днес тук се случват убийства, самоубийства, взривявания и въоръжени нападения. Имам чувството, че отново съм във Вашингтон.

Анабел се възмути от тържествуващия тон на тази тирада.

– Какво по-точно искате? – нетърпеливо попита тя.

– Да си разменим информация. Вие ми казвате нещо, аз ви казвам нещо...

– Например?

– Например кой всъщност е Бен.

– А вие какво ще предложите в замяна?

– Тук трябва да си имаме поне малко доверие. Ще ви кажа, че той ми направи силно впечатление на човек, който не се скита ей тъй. Приказваше умно, умееше да убеждава. Да не говорим за физическите му способности. Научих, че се е справил сам с трима побойници във влака, спасил е човешки живот с помощта на автомобилен акумулатор, а малко по-късно е пребил с голи ръце други трима нападатели, въоръжени с бухалки.

– Да, действително притежава някои специални умения – кимна Анабел.

– А каква е връзката ви с него?

– Той ми е баща.

– Прекрасно. Чух, че е бил в армията.

– Във Виетнам.

– В Специалните части ли?

– Най-специалните.

– А сега обича да се запивава из провинцията, така ли?

– За известно време беше държавен служител, но после му писна да седи зад бюро.

– Силно се съмнявам, че баща ви някога е седял зад бюро – снизходително се усмихна Тримбъл. – Ако не ми кажете истината, не виждам причини да ви предлагам някаква информация.

– Мисля, че вече ви казах достатъчно. Сега не е ли ваш ред?

– Всъщност сте права. Баща ви прекарваше голяма част от времето си с Аби Райкър и сина ѝ Дани – един доста объркан младеж. Типичен пример за гимназиален идол, който тръгва по нанадолнището.

– Наркоман ли е или пияница?

– За дрогата не знам, но със сигурност си пада по алкохола. Майка му спечели делото срещу компанията, в чиято мина беше затрупан съпругът ѝ. Получиха солидно обезщетение, живеят в голяма къща, но животът на Дани продължава да е объркан.

– Шерифът спомена, че и той е изчезнал.

– Баща ви ми направи впечатление на човек, който се стреми да

върши добрини. Съветът ми е да не си въобразявате, че и околните имат същите намерения. Включително Дани, въпреки че баща ви му е спасил живота.

– И себе си ли слагате в тази категория?

– Аз съм сравнително отскоро тук. Вашингтон беше мой дом в продължение на четирийсет години, работех в „Поуст“. Все още имам много приятели там, които ме зареждат с информация. Освен това... – Тримбъл изведнъж млъкна и насочи погледа си към нещо зад гърба на Анабел, което беше привлякло вниманието му.

– Мистър Тримбъл? – Анабел не хареса изражението на лицето му.

Очите на издателя се върнаха върху нея, но мислите му явно бяха другаде.

– Извинете, но трябва да проверя нещо – промърмори той и с бърза крачка се отдалечи.

Анабел прекоси улицата и скочи в микробуса. Разказа с няколко думи какво е научила от шерифа Тайри и вестникаря.

– Мислиш ли, че подозира истинската самоличност на Оливър? – попита Кейлъб.

– Не бих заложила на обратното. Но в момента нямаме право на грешка.

– По дяволите! – възкликна Рубън. – За Оливър май няма мира, а? Където и да отседне, около него започва да бъка от убийци!

– Отивам в пансиона, защото нямаме време!

Няколко минути по-късно благодарение на чара си Анабел бе успяла да научи цялата история от дребничкия старец Бърни и се върна в колата.

– Нокс е бил тук и знае за Оливър. Старецът му казал да го потърси в болницата или в имението на Аби Райкър, което се казва Ферма в лятна нощ. По всяка вероятност Нокс вече е там, след като не е открил Оливър в болницата. Предлагам да тръгваме.

Вкараха Стоун и Нокс в бетонна килия без прозорци и закрепиха белезниците им за завинтените в пода метални столове. Вътре беше много студено и след известно време и двамата започнаха да зъзнат. Рязкото отваряне на вратата ги накара да подскочат. В килията се появиха петима мъже в сини униформи. От широките им колани висяха пистолети в кобури и полицейски палки.

Те бавно оформиха полукръг около затворниците и скръстиха ръце пред широките си гърди.

Стоун и Нокс бяха толкова изненадани от тази малки армия, че не забелязаха човека, който влезе след униформените и затвори вратата.

После Стоун се обърна и се стъписа.

Пред него стоеше Тайри. Но не Линкълн Тайри, а неговият двойник – малко по-нисък и по-набит.

Това трябва да е Хауард, братът на шерифа, бързо съобрази Стоун. Директорът на този затвор. Беше облечен в морскосиньо поло, безупречно изгладени бежови панталони и мокасини с пискюли. Върху гладко избръснатото му лице проблясваха очила с тънки рамки и то нямаше нищо общо с ротвайлерите, които по принцип управляват подобни заведения. Приличаше по-скоро на застрахователен агент, излязъл да поиграе голф.

– Добро утро, господа – учтиво поздравя Тайри.

Сърцето на Стоун се сви. Това беше гласът, който отговори на обаждането от телефона на Дани. Почти идентичен с този на шерифа.

Мръсно копеле!

При влизането на Тайри униформените застанаха мирно. Той бавно се настани зад малката масичка срещу арестантите и разтвори папката, която държеше в ръце.

Минута по-късно вдигна глава, свали очилата си и се втренчи в Стоун.

– Антъни Касап, троен убиец, имал късмета да извърши своите престъпления в щат, който не прибягва до смъртното наказание. Това е причината да получиш доживотна присъда без право на помилване вместо напълно заслужена екзекуция. През последните дванайсет години си прехвърлял в четири различни затвора, включително в затвор със строг режим в Арканзас. – Кратка справка с папката, после: – Имал си

сериозни проблеми с въздържането от гневни пристъпи и зачитането на властта.

Стоун погледна Нокс, после отново насочи вниманието си към Тайри. В душата му се надигаше неукротим гняв. Съзнаваше, че трябва да го потисне, но не успя.

– Колко струва един такъв сценарий, Хауи? – презрително подхвърли той. – Явно той е изключително удобен за работата ти.

Директорът на затвора почука с палец по масата. Един от надзирателите му подаде палката си в комплект с хавлиена кърпа и въже за бънджи.

Тайри се надигна и бавно започна да увива кърпата около горната част на палката, акуратно пристягайки я с въжето.

В следващата секунда Стоун увисна на белезниците с окървавено лице.

Тайри хвърли палката на масата и седна на мястото си. Свали очилата си, почисти ги от капчиците кръв с носната си кърпа, после отново разгърна папката.

– С хавлията не остават следи – небрежно подхвърли той. – Това е добър начин за поддържане на реда зад тези стени. Затворниците и бездруго се оплакват за най-различни дреболии.

Прелисти няколко страници и насочи пръст към Нокс.

– Ти си Ричард Прескот или още Рики Патерсън от великия щат Мисисипи. По време на въоръжен грабеж в Нюарк преди двайсет и една години си убил двама души. Една година по-късно си попаднал в изправително заведение. „Щатът градина“ не иска да има нищо общо с теб и по тази причина ще бъдеш наш гост до края на дните си.

Цялата тирада беше изречена с монотонния тон на преподавател, който чете лекция пред пълна зала отегчени първокурсници.

– Казвам се Джоузеф Нокс и работя в Централното разузнавателно управление на Съединените щати – твърдо отвърна Нокс. – В рамките на двайсет и четири часа това място ще бъде окупирано от федерални агенти, а ти и тези задници ще се окажете зад решетките на собствения си строго охраняван затвор!

Тайри стовари палката върху главата му с такава сила, че столът се откъсна от болтовете и се стовари на пода заедно с припадналия Нокс.

– Вдигнете ги! – заповяда директорът и шумно затвори папката.

Надзирателите отключиха белезниците и изправиха арестантите на крака.

Тайри хвърли загрижен поглед към безчувствения Нокс.

– Събуди го, Джордж – тихо разпореди той. – Трябва да чуе това, което имам да му кажа.

Надзирателят на име Джордж вдигна една кофа и я плисна в лицето на Нокс. Той се закашля и започна да плюе вода, примесена със собствената му кръв.

Тайри го изчака да си поеме дъх, след което заобиколи бюрото и се изправи пред Стоун и Нокс със сключени зад гърба ръце.

– Вие двамата се намирате в затвора със строг режим „Блу Спрус“ в Дивайн, Вирджиния – заведение, което е различно от всичко, което познавате досега – започна той. – Казвам се Хауард Тайри и имам честта да бъда негов директор. Тук приемаме затворници от цялата страна, които имат проблеми с живота зад решетките, а също така и онези, които имат всякакви други проблеми. Останалите заведения с подобен характер ви изпращат тук, в „Блу Спрус“, защото ние сме специалисти по решаването на проблемите. Никога не сме допускали нарушения, да не говорим за бягства. Ние сме една професионална организация. Докато спазвате правилата, няма да имате причини за безпокойство относно личната си сигурност – нито по отношение на другите затворници, нито от достойните хора, охраняващи това място.

Кръвта на двамата капеше по пода. Тайри се намръщи и щракна с пръсти. Един от надзирателите бързо грабна хавлиената кърпа и я избърса.

– Тук прибъгваме до сила само когато е крайно необходимо. Сега ще ви демонстрирам кога става това.

Директорът спря да крачи напред-назад и се изправи пред двамата.

– В случай че даден затворник се забави да изпълни заповед, издадена от надзирател, спрямо него ще бъде използвана сила.

При тези думи вдигна палката и я заби в корема на Стоун. Той повърна онова, което все още имаше в стомаха, и се стовари на пода.

– Моля да отбележите, че за разлика от другите места за изгърпяване на наказания в „Блу Спрус“ не прибъгваме до предупреждения – спокойно продължи Тайри. – Всяко забранено действие от страна на затворниците се наказва незабавно. – Изчака надзирателите да изправят тежко дишания Стоун и все така спокойно добави: – Сила се прилага и в случаите, при които даден затворник отправи обидни думи към някой от служителите на затвора.

Рамото му потъна в гърдите на Нокс, който падна на пода. Палката притисна гърлото му, прекъсвайки притока на кислород. Лицето му бързо започна да посинява, тялото му се разтърси от конвулсии.

Тайри се изправи, хвърли палката към един от надзирателите и изчака да го вдигнат на крака.

– В случай че даден затворник заплаши физически или по друг начин служител на затвора, спрямо него незабавно и без предупреждение ще бъде приложена смъртоносна сила.

Един от надзирателите долови едва забележимото кимане и подаде пистолет на началника си. Тайри провери дали има патрон в цевта, свали предпазителя и насочи оръжието в челото на Стоун.

– За бога, спрете! – изкрещя пред разбитите си устни Нокс.

Вратата се отвори и в килията беше избутан висок чернокож мъж с подуто и окървавено лице. Тялото му беше прегънато на две от веригите, които пристягаха ръцете и краката му. Надзирателите го изправиха до стената, облицована с някакъв гумиран и изпъстрен с дупки материал.

– Само преди пет минути този човек си е позволил да нападне надзирател – обясни Тайри. – Според него гражданските му права били нарушени, защото е получил физическо наказание за показването на среден пръст на един от моите служители, който се пошегувал по адрес на майка му.

След тези думи директорът се завъртя на пети и изстреля един патрон в челото на чернокожия. Тялото му рухна на пода, а от изходната рана на тила му бликна кървав фонтан. Куршумът и парченца мозък оставиха поредната дълбока дупка в гумираната стена.

– Същият затворник е застрелян, след като взема заложник и прави опит за бягство, действия, които са надлежно документирани в служебен рапорт – все така спокойно заключи Тайри, след което върна пистолета на притежателя му и продължи да снове из килията. – В общи линии това са основните правила. Те са кратки, прости и ясни. Лесни за запомняне и още по-лесни за изпълнение. Моля да не забравяте, че тук не разполагате с лично пространство, нямате права и достойнство. Следователно не бива да очаквате нищо повече от това, което ви се предлага. От мига, в който прекрачвате прага на тази институция, вие преставате да бъдете човешки същества. Разбира се, това се дължи на престъпленията ви срещу човечеството, за които нямате право да се наричате хора. Всеки надзирател може да отнеме живота ви по всяко време и по свое лично усмотрение. Предстои ви да бъдете включени в нашето малко и затворено общество. Мога да ви уверя, че ако не създавате проблеми, ще прекарате останалата част от живота си в сравнителна сигурност и спокойствие. Естествено, аз не мога да кажа колко ще продължи това,

тъй като строго охраняваните затвори са опасни места. Ние ще положим всички усилия да ви осигурим безопасност, но гаранции няма. – Кратка пауза, после: – Добри дошли на Скалата на смъртта. Единственото, което *мога* да ви гарантирам, е, че престоят ви тук няма да бъде приятен.

62

Анабел влезе в ресторанчето и се огледа. Високите столове на бара и част от масите бяха заети.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – попита келнерът.

– Търся Аби Райкър.

– Тя не е тук. Потърсете я в дома ѝ.

– Във Ферма в лятна нощ ли?

– Коя сте вие?

– Изпраща ме шерифът Тайри.

– О, в такъв случай всичко е наред. Можете да ѝ се обадите по телефона.

– Дайте ми номера, моля.

Аби се обади с плачлив глас и категорично отказа да разговаря. Промени решението си едва след като Анабел ѝ спомена за човека, когото познаваше като Бен.

– Той ми е баща – бързо каза в слушалката тя, а после накратко повтори историята, което беше пробутала на Тайри.

– Бен каза, че жена му и дъщеря му са мъртви – хладно отвърна Аби.

– Майка ми *действително* е мъртва. Казал ви е същото и за мен, защото така иска да ме предпази.

– Правителствен шпионин значи – въздъхна Аби. – Знаех си, че около него има нещо по-особено, нещо различно...

– Татко е точно такъв, различен. Имате ли представа къде е?

– До вчера беше в болницата заедно със сина ми Дани. После и двамата изчезнаха. Побъркала съм се от притеснения.

– Шерифът ми разказа какво става тук. Мисля, че имате всички основания да се притеснявате. Мога ли да дойда при вас?

– Защо?

– Защото сте единствената ми връзка с татко, поне засега.

– Вече ви казах, че нямам представа къде е. Същото важи и за сина ми.

– Ако си поговорим, сигурно ще си спомните нещо. Моля ви, вие сте последната ми надежда.

– Добре – въздъхна Аби и ѝ обясни как да стигне до имението. След известно време Анабел вече седеше в гостната, а Кейлъб остана в

микробуса, паркиран зад къщата. Аби съвестно отговори на всичките ѝ въпроси, но това не донесе нищо.

– Как станяхте приятели?

– Той умее да слуша, без да дава оценки – каза Аби, подбирайки внимателно думите си. – Според мен това е рядко срещано качество. Много се надявам да е в безопасност. – По бузата ѝ се търкулна самотна сълза. – Много е особен, но ме кара да се чувствам добре.

– Такъв си е татко. Мислите ли, че синът ви е тръгнал с него?

– Не знам. Дани го пребиха. Ако не беше Бен... – Аби млъкна и вдигна глава. – Всъщност как е истинското му име?

Анабел се поколеба, после отстъпи. Жената насреща ѝ изглеждаше истински загрижена за Стоун.

– Оливър – прошепна тя.

– Ако не беше Оливър, вече нямаше да имам син – промълви Аби. – Готова съм на всичко, за да ви помогна.

– Позвънете ми на този телефон, ако се сетите за нещо.

Анабел подаде листчето на Аби, стисна съчувствено ръката ѝ и си тръгна.

След минута вече седеше в микробуса, дълбоко замислена.

– Какво ще правим сега? – зачуди се Кейлъб.

Рубън само млъкеше и я гледаше.

– Хей, добре ли си? – попита най-сетне той.

– Какво? – стресна се тя. – О, да, добре съм.

– Мисис Аби Райкър е доста заможна – отбеляза гигантът, хвърляйки поглед към голямата къща.

– Да, но е изгубила съпруга си.

– Какво ще правим сега, Анабел? – повтори въпроса си Кейлъб.

Тя замълча, тъй като нямаше отговор.

По дяволите, Оливър! Къде си?

63

Приемната процедура на Скалата на смъртта включваше повдигане на гениталиите и навеждане с максимално разтворени бутове пред подбрана група надзиратели, включваща и една жена с видеокамера. Това придаваше допълнителна тежест на унижението. Проверката на телесните кухини приключи едва след като пребитите Стоун и Нокс изпохапаха устните си от болка. После им избърснаха главите.

Против въшки, промърмори един от надзирателите. И срещу оръжие, евентуално скрито в косите, пошегува се друг.

Изблъскаха ги в ъгъла, както си бяха голи, и започнаха да ги търкат с твърди четки. Сякаш ги деряха живи. Последва обливане с пожарни-карски маркуч. Силната струя ги залепи за стената. Почувстваха се като мравки, попаднали в обсега на градинска пръскачка.

После ги облякоха в оранжеви комбинезони, сложиха им белезници и пранги на краката и ги поведоха по дълъг бетонен коридор. Пазачите държаха електрошоковите си палки на сантиметри от тях и сякаш се молеха за повод да ги нагостят с високоволтова порция електрически ток. Вратата на килията беше от дебела стомана с отвор за храна и белезници в долния край и прозорче за наблюдение в горния. Блъснаха ги вътре и грубо издърпаха оковите и белезниците през долния отвор, болезнено ожулвайки голата им кожа. Резето шумно изтрака.

Седнаха един до друг и мрачно огледаха затвореното пространство с приблизителни размери три на четири метра. Завинтените към стената умивалник и нужник от поцинкована ламарина нямаха кранове, които можеха да се използват като оръжие. Квадратна стоманена плоча изпълняваше функциите на маса, а леглата бяха от същия материал, но правоъгълни. Те бяха покрити с тънки дунапренени дюшеци и възглавници. Петнайсетсантиметров процеп в стената, покрит с метална решетка, играеше ролята на единствено прозорче. Пред него имаше капак, който пречеше да се гледа навън.

През следващия половин час двамата пшкяха и стенеха, разтривайки многобройните отоци по себе си.

Накрая Нокс се облегна на стената, опипа с пръст един от разклатените си зъби и погледна към Стоун.

– Къде, по дяволите, отидоха стандартните процедури?

– Май не са особено популярни напоследък – промърмори Стоун,

опипвайки една буца, оформила се в долната част на гърба му.

– Изненадан съм, че ни затвориха заедно. Очаквах да ни разделят.

– Явно не им пука за какво ще си говорим.

– Защото никога няма да излезем оттук?

– На практика ние не съществуваме. Могат да правят с нас каквото си поискат. Онзи тип уби човек пред очите ни, което означава, че няма страх от свидетелските ни показания. Мислиш ли, че тази килия се подслушва?

– Съмнявам се, но човек никога не знае.

Стоун се примъкна по-наблизо и зашепна в ухото му, пляскайки с длан по стената, с цел да заглуши евентуалното подслушвателно устройство.

– Има ли някакъв шанс твоите да те потърсят?

– Винаги има шанс – каза Нокс и се включи в пляскането. – В момента можем да се надяваме само на него. Но дори и да проявят желание, ще им се наложи да търсят на много места. А както ти правилно отбеляза, ние вече не съществуваме.

– Могат да ни убият по всяко време. Невидими в живота, без следи след смъртта. Кой те прати да ме издирваш?

– При създадите се обстоятелства би било глупаво да отвърна, че е секретна информация. Задачата ми възложи Маклин Хейс.

По лицето на Стоун пробяга лека усмивка.

– Така и предполагам.

– Служил си под негово командване, нали?

– И така може да се каже.

– А ти как би го нарекъл?

– Не служих, а *оцелях* под неговото командване.

– Не си първият, който го казва – рече Нокс.

– Щях да съм изненадан, ако беше обратното.

– Заслужил си онзи медал. Защо не го получи?

– Откъде си разбрал? – изненадано го погледна Стоун.

– Поразрових се малко. Проявил си голям героизъм.

– Всеки боец от взвода би направил същото за мен.

– Това са празни приказки и ти отлично го знаеш. И аз съм бил там.

Бойците са различни. Защо не получи медала? От документите, които прегледах, става ясно, че предложението за награждаването ти е спряло при Хейс.

– Не съм мислил много за това през годините – сви рамене Стоун.

– Направил си нещо, което го е ядосало, а?

- Дори да е така, вече няма значение.
- Разкажи ми.
- Не. Нищо няма да ти разкажа.
- Добре, преминаваме на следващата тема. Със сигурност знам, че ти си убил Грей и Симпсън.
- Браво на теб.
- Това признание ли е?
- Стоун увеличи темпото на потупването.
- В момента трябва да мислим как да се измъкнем оттук – каза той.
- Иначе няма да има никакво значение какво съм извършил и какво не.
- Окей, слушам те – кимна Нокс.
- Все още мисля по въпроса. Но ти какво ще направиш, ако все пак успеем да избягаме?
- В какъв смисъл?
- Отлично знаеш в какъв смисъл! – проблеснаха гневно очите на Стоун. – Става дума за мен!
- Ако трябва да ти дам незабавен отговор, бих казал, че ще довърша мисията си и ще те предам там, където трябва.
- Стоун оцени откровеността на тези думи с леко кимане.
- Ясно. Така поне ще знаем къде сме.
- Разкажи ми за събитията, благодарение на които попаднахме тук.
- И Стоун започна.
- Половин час по-късно приключи. Двата чифта затворнически обувки продължаваха да потропват по пода.
- По дяволите! – промълви Нокс. – Май наистина си избрал погрешния град! – Попипа една драскотина на главата си и добави: – Между другото, аз говорих с твоите приятели...
- Кои приятели?
- Знаеш кои.
- Добре ли са? – закова очи в лицето му Стоун. – Каж ми истината!
- Аз не съм им направил нищо. Добре са, доколкото ми е известно.
- Те не знаят нищо и не са направили нищо. Ако успеем да се измъкнем оттук, това трябва да влезе в рапорта ти. Нещата засягат единствено мен.
- Добре – кимна Нокс, приведе се към него и прошепна: – Но въпреки всичко успяха да ме проследят дотук.
- Сигурен ли си? Видя ли ги?
- Не точно, но няма кой друг да бъде. Поне дамата, която се

представи за Сюзан, със сигурност е наблизно. Появила се е в едно от местните ресторанчета със сърцераздирателна история.

– Ако е тя, положително я е съчинила от приятелски чувства към мен, Нокс. Няма смисъл да си губиш времето с нея. Ти успя да ме пипнеш, а това е всичко, което Хейс иска от теб.

– Все пак мислиш ли, че ще открият къде се намираме?

– Не съм сигурен – въздъхна Стоун. – Дори аз не мога да повярвам, че се озовахме тук.

Нокс плесна с длан по бетонната стена.

– А според теб как провеждат операцията за разпространение на дрога от един строго охраняван затвор?

– Още не знам. Но явно не им пука, че има свидетели. Публиката им е доста затворена.

– Затворниците може и да не знаят нищо. Но надзирателите със сигурност участват в схемата.

– И това не е задължително – замислено промълви Стоун.

– Защо мислиш така?

– Един бивш техен колега е бил убит по време на лов за елени, но аз мисля, че не е било инцидент. Името му е Джо Кумс. Според мен той е надушил какво става тук и е платил с живота си.

– Кумс? Това не е ли фамилията на хората, които са били взривени?

– Точно така. Уили беше сигурен, че Деби Рандолф не се е самоубила. Според мен и майка му има пръст в тази работа. Накарали са я да му подхвърли свръхдоза, а когато работата се е провалила, са решили да го премахнат със самоделна бомба.

– Майка да убие сина си?

– В град като Дивайн е възможно всичко.

Металната врата се разтърси от тежък ритник. Двамата затворници скочиха на крака и бързо се раздалечиха.

– Млъквайте вие там! – изкрещя груб глас.

– Добре, млъкваме – бързо отвърна Нокс.

– Звук да не чувам, негодници!

Изправени до стената, двамата тревожно гледаха към вратата.

– Още една дума, и ще ви скъсаме задниците!

Тишина.

– Добре, изпросихте си го! – изрева миг по-късно гласът. – Приближете се към отвора, обърнете се с гръб и протегнете ръце. Веднага!

Стоун хвърли кос поглед към Нокс, после се приближи към вратата и изпълни заповедта. Белезниците грубо щракнаха около китките му,

наранявайки костите. Процедурата беше повторена и за Нокс.

– Марш от вратата! – заповяда гласът.

Двамата покорно се оттеглиха в дъното на килията.

Последвалите събития се развиха светкавично.

Вратата отхвъркна встрани и в килията нахлуха петима мъже с противогази, носещи два огромни щита от дебел плексиглас. Затворниците бяха притиснати до стената и засипани с удари. Напръскаха ги с лютив спрей, електрошоковите палки влязоха в действие. Двамата рухнаха на пода, неспособни да предпазят очите си. Освен че бяха оковани, ръцете им бяха парализирани от силния електрически заряд. Съблякоха дрехите им и ги повлякоха по коридора. Миг по-късно попаднаха под силна водна струя, която, въпреки че немилостиво ги шибаше, все пак облекчи паренето в очите им.

После ги пренесоха в килия с два железни нара, вонящи на урина и изпражнения. Проснаха ги върху тях и ги завързаха с дебели колани. На излизане надзирателите отново използваха електрошоковите палки.

– Защо го правите, по дяволите? – извика Нокс миг преди да бъде скован от високия волтаж.

Надзирател с нашивка на ръкава заби юмрук в зъбите му.

– Неизпълнение на заповед, дядка – изръмжа той. – Това тук е Скалата на смъртта, която няма нищо общо с останалите затвори. Не знам къде сте лежали досега, но при нас предупреждения няма. Никакви шибани предупреждения! Ей сега ще ти изгоря задника до кокал, без да ми мигне окоето. По всякакви причини – например, че снощи моята бабичка е отказала да го издуха или защото кучето се е изсрало на килима!

– Аз работя в ЦРУ.

– Да бе, как не. Чувате ли, момчета? Имаме си шпионин. Бас държа, че приятелчето ти е от КГБ.

Пристъпи към съседния нар и заби юмрук в лицето на Стоун.

– Нали си от КГБ, старче? – Облечените му в ръкавица пръсти жестоко стиснаха гениталиите му. – Зададох ти въпрос, дъртако!

Стоун мълчеше и го гледаше, опитвайки се да запомни чертите на лицето му. После го позна. Той беше един от мъжете, които бяха пребили с бухалки Дани, а след това нападнаха и него. Последният от тях – страхливецът, който побягна, но все пак отнесе един удар с бухалка.

– Твоите разбраха ли, че ги заряза на онова шосе? – тихо попита той, след като парализата от електрошока отмина.

Надзирателят се изсмя нервно, размърда се под острия поглед на Стоун и отдръпна ръката си. После се обърна и тръгна към вратата,

следван от останалите. Успял да извие глава, Стоун гледаше след него.

– Опитват се бързо да ни пречупят – изпъшка Нокс.

– Е, ще им се наложи доста да поработят.

– Така ли мислиш?

– Да.

Доловил нещо особено в гласа му, Нокс се обърна да го погледне.

– Попадал си във вражески плен, нали?

– За цели шест месеца. И трябва да ти кажа, че този затвор е истински курорт в сравнение с „хуманното“ отношение на виетнамците. Там лежах в една меча бърлога с чаршаф отгоре. Пребиваха ме, когато им хрумне, а методите им за разпит са неописуеми. Да не говорим за храната, която ми хвърляха веднъж на ден и която можеше да се нарече „храна“ само от човек с голямо въображение.

– За съжаление вече не сме двайсетгодишни, Кар.

– Кар е мъртъв, наричай ме Оливър.

– Добре де, но все пак не сме на двайсет, нали?

– Всичко лежи в съзнанието, Нокс. Абсолютно всичко. Никога няма да ни пречупят, ако не допускаме, че могат да го направят.

– Сигурно е така – каза неуверено агентът.

– Имаш ли семейство?

– Син и дъщеря. Момчето ми е морски пехотинец и служи в Близкия изток. Дъщеря ми е адвокатка във Вашингтон.

– Някога и аз имах дъщеря, но тя е мъртва. А съпругата ти?

– Почина.

– Моята също.

– В Брънзуик, Джорджия. Казва се Клеър, нали?

Стоун не отговори.

– Човек на име Хари Фин твърди, че Симпсън е виновен за убийството й. Именно той е заповядал удара срещу теб и семейството ти.

Заковал очи в тавана, Стоун бавно размърда крайниците си, присегнати от широки колани.

– Хари е добро момче – промълви той. – Знае как да ти прикрива гърба.

– Съжалявам за семейството ти... Оливър.

– Опитай се да поспиш, Нокс. Имаш нужда от малко сън.

Стоун затвори очи.

Минута по-късно изтощеният Джо Нокс направи същото.

64

– Времето ни изтича – рече Кейлъб.

Седяха около стара маса за пикник на една поляна края пътя, водещ към Дивайн. На нея беше храната, която Анабел купи от ресторантчето на Аби.

Рубън ръфаше парче печено пиле.

– Чакам вашите предложения – каза Анабел.

– Може би Алекс ще помогне с нещо – рече Кейлъб, докато старателно белеше кожата на своето пиле.

– С какво? Най-много да обърка нещата.

– Анабел, вече говорихме за Алекс! – намеси се Рубън. – Той е отличен професионалист и смел мъж. Според мен Кейлъб е намислил нещо.

– Но какво очаквате? Че Алекс ще хукне презглава да ни помага? Той сам каза, че това ще навреди на кариерата му.

– Винаги можеш да го помолиш.

– Защо пък аз?

– Добре, аз ще го направя – каза Рубън. – Готов съм на всичко, за да помогна на Оливър.

Анабел погледна единия, после другия, въздъхна и извади мобилния си телефон.

– Алекс?

– Анабел! Добре ли си?

– Аз... ъъ... – заекна тя. – Ние... имаме нужда от една услуга.

Пет минути по-късно разговорът приключи.

– Какво каза? – попитаха в един глас Рубън и Кейлъб.

– Ще ни помогне. Обеща да тръгне веднага.

Гигантът тупна Кейлъб по гърба с такава сила, че той едва не заби нос в кофичката с картофена салата.

– Знаех си аз! Приятелството е по-важно от служебните задължения!

– Ще видим дали е така – каза Анабел. – А сега да се залавяме за работа.

Рубън захвърли оглозганите пилешки гърди, избърса устните си с книжна салфетка и избоботи:

– Готов съм. Мисля да направя една разузнавателна обиколка на

района.

– А Кейлъб и аз?

– Опитайте се да разговаряте с още хора. Не се отделяй от Кейлъб, защото убиецът е на свобода. Ще се срещнем тук по-късно.

– Онзи репортер ме безпокои – каза Анабел. – Като нищо може да прецака нещата, когато открием Оливър. Никак не ми хареса изражението му. Сякаш изведнъж беше надушил нещо.

Кейлъб отиде да хвърли почти недокоснатото си пиле в кошчето за смет до едно дърво с издълбани по кората сърца и любовни признания.

– Може би трябва да го убедим, че не е в негов интерес да си пъха носа в тази работа – предложи той.

– Май имаш право – кимна след кратък размисъл Анабел.

Рубън яхна стария си мотор и бързо се отдалечи по пътя. Кейлъб и Анабел го последваха с микробуса. Стигнаха до центъра на града и паркираха близо до съда.

– Шерифът каза, че майката на Уили Кумс работи тук – рече Анабел. – Ще се опитам да поговоря с нея.

Кейлъб се огледа, забеляза сградата на градската библиотека и очите му светнаха.

– Сещам се какво мога да направя – каза той. – Разбира се, ще остана до теб, ако имаш нужда от бодигард. Рубън правилно напомни, че убиецът все още е на свобода.

– Благодаря за офертата, боце, но ще се справя и сама – усмихна му се мило Анабел. – Шерифската служба е залепена за съда.

Кейлъб кимна и се отдалечи, а тя влезе в сградата.

При отварянето на вратата Шърли Кумс вдигна глава. Анабел се представи и обясни целта на посещенията си. Жената насреща ѝ се беше състарила с години, но Анабел нямаше как да знае това.

– Дълбоко съжалявам за сина ви.

– Познавахте ли Уили? – подозрително я погледна Шърли.

– Не, шериф Тайри ми разказа какво се е случило.

– Родителите не бива да надживяват децата си – промълви печално Шърли и извади цигара. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва държаша запалката.

– Така е, госпожо.

– Съпругът ми също загина при нещастен случай – бързо добави жената. – А баща ми беше затрупан в мината.

– Какъв ужас, господи!

– Такъв е животът, ужас след ужас – саркастично отбеляза тя. – С

какво мога да ви помогна?

– Идвам с надеждата да ми кажете нещо повече за баща ми.

– Не го познавам! – бързо отсече Шърли.

Анабел я наблюдаваше внимателно, макар и дискретно.

Това беше лъжа.

Извърна очи към купчината кашони.

– Имам доста работа – проследи погледа ѝ Шърли.

– О, сигурна съм. Много се безпокоя за татко.

– Някой спомена, че е напуснал града.

– Кой?

– Не помня. Май го чух в ресторанта „При Рита“.

– Вие близка ли сте с Аби Райкър?

В същия момент вратата се отвори и в стаята се появи съдия Мозли. Беше облечен в костюм, а в ръцете си стискаше шапка.

– Шърли, аз отивам в... – Зърна Анабел и се усмихна приветливо.

– Кой ни е дошъл на гости?

Анабел му протегна ръка и усети как пръстите му я задържат малко по-дълго от необходимото. После се представи и обясни защо е тук.

– О, Бен е много интересен човек – кимна Мозли. – Съжалявам, че не го опознах по-отблизо. Надявам се, че ще го откриете. Извинете, но сега трябва да вървя...

– В затвора ли отивате, господин съдия? – попита Шърли.

– Да – кимна той и поясни на Анабел: – Ходя там веднъж в седмицата, за да изглаждам споровете между управата и затворниците. За съжаление те са доста чести.

– Разбирам.

– Рехабилитацията е ключът към проблема – добави съдията. – Голяма част от обитателите на „Блу Спрус“ никога няма да излязат на свобода, но и те са хора и заслужават някакво уважение и зачитане.

– Така мислеше и Джош – промърмори Шърли, изчерви се и побърза да обясни на Анабел: – Съпругът ми. Загина при... инцидент по време на лов. Той беше на мнение, че независимо дали са затворници, или не, хората трябва да бъдат уважавани.

– Точно така – кимна Мозли. – Няма да скрия, че Хауард Тайри не е привърженик на тази теза, но все някой трябва да му я внуши. Надявам се, че седмичните ми посещения там поне мъничко допринасят за нейното възприемане.

– Хауард Тайри ли? – остро попита Анабел.

– Братът на шерифа, директор на Скалата на смъртта – поясни

Шърли.

– Официалното име на затвора е „Блу Спрус“, но местните хора предпочитат да го наричат така – добави с усмивка Мозли.

– Наричат го Скалата на смъртта, защото няколко души бяха затрупани в мината, която беше на негово място – каза рязко Шърли. – Те така и не бяха открити. Мината я запечатаха, а отгоре ѝ построиха проклетия затвор. Един от тези хора беше баща ми.

От очите ѝ потекоха сълзи и размазаха грима ѝ. Анабел и Мозли деликатно извърнаха глави.

– Миньорската професия е много опасна – промълви най-сетне съдията.

– Разбирам, че наистина е така – кимна Анабел.

– Е, време е да тръгвам. Приятен ден, дами.

Анабел го изчака да излезе и също се надигна.

– Май ще е най-добре да ви оставя да работите.

– Съжалявам, че не можах да ви бъда полезна – отвърна малко рязко Шърли.

Напротив, мила. Ти вече ми помогна.

Стоун и Нокс останаха в карцера шест часа и през цялото време спаха. Надзирателите, които дойдоха да ги придружат до килията, бяха разочаровани, че изтезанията не са ги сломили.

После отново ги облякоха в оранжевите комбинезони. И двамата бяха твърдо решени да изтърпят униженията и подигравките, но това никак не беше лесно. Нокс здраво стискаше зъби, а Стоун гледеше в пространството, без да мига, повтаряйки си, че шансът може да се появи само ако има търпение.

Час по-късно отново бяха съблечени и претърсени. След това им сложиха белезници и ги поведоха към столовата.

Стоун седна на една свободна маса редом с Нокс. Коремът му къркореше. Очите му бавно обходиха огромното помещение. В него имаше приблизително петстотин затворници, три четвърти от които чернокожи. Надзирателите бяха до един бели.

Оглеждаха ги – някои с любопитство, други с безразличие, а трети с открита враждебност.

Малцина разговаряха помежду си. Повечето бяха свели глави над чиниите си. Нокс погледна храната, която се появи пред него, изчака дежурният по столова да се отдалечи и тихо подхвърли:

– Дали ще ни поднесат по чаша хубаво каберне с тази помия?

– Така те искам, Нокс. Хуморът винаги помага. Я ми кажи какво виждаш тук?

– Жалки нещастници като нас. С тази разлика, че ние не сме извършили престъпление. Поправка: аз не съм извършил престъпление.

Стоун взе пластмасовата лъжица, която беше единственият му прибор.

– Но и друг път си виждал затвор отвътре, нали? – каза той.

– Да, но не като лишен от свобода – отвърна Нокс.

– Какво е различното тук?

Нокс бавно огледа столовата.

– Мисля, че тези хора са твърде кротки за репутацията, която имат.

– Правилно. Пребити, умърлушени и уплашени. Нещо друго?

Нокс насочи вниманието си към близката маса. Тя беше заета от четирима едри чернокожи мъже, които се хранеха, без да поглеждат един към друг.

– Може би и дрогирани – промърмори той, забелязал бавните движения и изцъклените очи на затворниците.

– Мислиш ли, че пикапите с хапчета са били предназначени за това място?

– Не. Тази дрога е за улицата. За големите градове по Източното крайбрежие: Ню Йорк, Филадельфия, Бостън, Вашингтон. Възможно е малка част от нея да се отклонява и за този затвор.

– Насилствено дрогиране на затворници? Това нарушава цял куп закони!

Стоун бързо млъкна, наведе се над чинията и започна да се храни. Усетил какво става, Нокс стори същото. Стъпките спряха зад масата им.

– Как мислиш, Менсън? – подхвърли Хауард Тайри на широкоплещестия надзирател до себе си. – Дали новите затворници се адаптират към вътрешните правила?

Стоун и Нокс гледаха в чиниите си.

Дясното око на Менсън беше скрито зад марля, закрепена с лепенка. Стоун веднага разбра, че именно него беше шибнал с колана си на пътя.

Нещата се развиват все по-добре и по-добре.

– Ще ги вкараме в пътя, сър – изръмжа Менсън. – Може би с цената на известни усилия, но ще ги вкараме.

Здравото му око святкаше злобно, пръстите на ръцете му нервно се свиваха и отпускаха. Погледът му издаваше жажда за мъст. Тикна палката си под брадичката на Стоун и рязко я повдигна.

– За този ще положи специални грижи, сър. Бързо ще научи какви са правилата.

– Браво, така те искам – одобрително кимна Тайри.

Палката се отдръпна по такъв начин, че остави кървава дيريا върху брадичката на Стоун. Но той не помръдна.

– Обитателите на повечето затвори със строг режим се хранят в килиите си, а на разходка излизат един по един – каза директорът. – Но в „Блу Спрус“ сме по-либерални. – Очите му обиколиха залата, в която цареше мъртва тишина. – Тук ние им позволяваме да се почувстват хора. Да споделят един с друг добрата храна, да завържат приятелства.

Сложи ръка върху рамото на Стоун и го стисна. Той не помръдна, въпреки че ако имаше избор, без колебание би предпочел ухапването на една от гърмящите змии в онази изоставена мина. Тайри бавно разхлаби хватката си.

– Ние проявяваме състрадание и разбиране, убедени, че рано или

късно всички влизат в пътя – продължи той. – Но веднага бих добавил, че за някои хора този път е доста труден.

Обграден от своите надзиратели, директорът бавно продължи обиколката си. Всички затворници бяха забили очи в чиниите си, сякаш се любуваха на най-прекрасната храна.

Тези хора са не само дрогирани, но и уплашени до смърт, помисли си Стоун. Знаят, че всеки момент могат да бъдат ликвидирани от този човек и че са напълно безпомощни.

Може да убие и мен. И вероятно ще го направи. Освен ако Менсън или някой от тия изроди не го изпревари.

Избърса кръвта от брадичката си едва след като Менсън и Тайри напуснаха столовата.

След храненето им позволиха трийсетминутна разходка на открито. Изведоха ги на бетонното каре в двора, над което беше опъната мрежа от остри като бръснач метални пластини. В центъра стърчеше самотно баскетболно табло.

Неколцина затворници тичаха в кръг, а един дриблираше с баскетболната топка. Останалите просто стояха и гледаха в краката си. Високо над тях беше охраната, въоръжена с автомати „Калашников“, карабини и снайпери. Стоун се загледа в синята линия, която обикаляше карето.

– Прекосиш ли тази черта, мъртъв си – подхвърли дребен затворник с нервно лице, сиви мустачки и разрошена коса. Очите му гледаха безумно.

– Благодаря за предупреждението – промърмори Нокс. – В подготовителния курс забравиха да споменат за тази черта.

– Това за подготовителния курс ми харесва – дари го с усмивка нервакът. – Много ми харесва. – Очите му зашариха между двамата. – Ще излезете ли някога оттук, момчета?

– Май нямаме големи шансове – отвърна Стоун. – А ти?

– До живот, до живот – пропя дребосъкът. – Три доживотни присъди, които трябва да излежа последователно, а не едновременно. Разликата е огромна, човече.

– Разбирам – кимна Стоун, внимателно оглеждайки вишките и стрелковите позиции на охраната. Беше впечатлен от изграждането на вътрешния двор, проектиран по наистина съвършен за наблюдение начин. Всеки затворник в карето беше под прицела на неколцина пазачи и не би могъл дори да се изпикае на стената, без да бъде застрелян. Да не говорим за бягство.

– Всички ли са с доживотни присъди като теб? – попита Нокс.

– От единайсет години съм тук, но не съм срещал човек с друга присъда. Всъщност не знам дали са единайсет. До някое време имах календар, но ми свърши стената. Това няма значение, защото старият нещастник Дони никога няма да бъде помилван.

– Какво престъпление си извършил? – попита с видимо отвращение Нокс, но на дребосъка изобщо не му мигна окото.

– Убих три деца – спокойно отвърна той. Сякаш го бяха попитали за рождената му дата. После издуха носа си в шепи и ги изтри в

панталоните си.

– А защо си го направил, Дони?

Пръстите на Нокс несъзнателно се свиха в юмруци.

– Защото кучката го поиска. Те й бяха от втория брак, човече. Искаше да гепи застраховката. Или поне тъй каза. Прельсти ме, разбираш ли? Пусна ми малко задник. А като им видях сметката, бях здравата надрусан. Ще кажеш, че се оправдавам, нали? Не, по дяволите. Аз бях ограбен, човече, тотално ограбен. Къде остана отговорността, мамка му?

– Отговорността ли? – смаяно го погледна Нокс.

– Точно тъй, човече. Адвокатите, съдиите... Кучките, които ти пускат малко задник, за да вършиш гадории. Вече никой не ще да поеме отговорност. Бог да благослови Америка, но е крайно време да я прочистим от фъшкиите.

Нокс скръцна със зъби, помълча известно време, после попита:

– И тя ли получи три смъртни присъди?

– Кучката ли? Нищо подобно! Хвърли цялата вина върху мен. В момента пак е омъжена и най-спокойно си харчи парите от застраховката. А моят задник гние тук. По време на делото ме нарече маниак. А само месец по-рано си пиеше коктейла с мен. Господ ми е свидетел, че казвам истината.

– Май си имал нужда от по-добър адвокат – промърмори Нокс. – Но въпреки това си точно там, където трябва! А сега си намери някое по-далечно кътче в парка!

Последните думи бяха придружени от заплашителна крачка напред.

Стоун сложи ръка на рамото на Дони. Погледът му улови един от пазачите, който наблюдаваше сцената с пръст върху спусъка.

– Колко затвори си обиколил, приятел? – дружелюбно попита той.

– Аз ли? Цял куп. Този ми е четвъртият. – На лицето на Дони изплува горда усмивка. – И е вторият със специален режим!

– Как попадна тук?

– Фраснах един надзирател. Те хич не обичат това, ама нямат нищо против да ни ритат задниците.

– Такъв е животът – престорено въздъхна Нокс.

– Бас държа, че си от хората, които виждат всичко по топката Стоун. – Нещо тук да ти е направило впечатление?

– Какво, човече? Имаме право да излизаме само един час дневно. Половината за закуска, а другата половина за разходка. Останалите двамадесет и три часа съм в килия два на три, която със сигурност ти е позната. Нямам време да забелязвам *каквото и да било*.

Докато разговаряха, играчът под коша изпусна топката и тя премина отвъд синята линия.

– О, боже! – възкликна Нокс, забелязал как затворникът хуква след нея. – Спри, човече!

Но онзи или не го чу, или не му пукаше. Куршумът го улучи в гърба и той рухна по очи. Стоун и Нокс понечиха да се втурнат към него, но предупредителните изстрели ги спряха.

Двама пазачи изтичаха към падналия затворник и го изправиха на крака. Стоун забеляза, че няма кръв.

– Ако ти е за пръв път, използват шибаните гумени куршуми – обясни полугласно Дони. – Адски болят, но не те убиват. Но ако ти е за втори път, трети няма. Нали разбирате?

Изпадналият в несвят затворник беше изнесен, а те се върнаха в тъгъла си.

– Тук има ли библиотека, Дони? – поднови разговора Стоун. – Обучение, работилници? Виждал ли си подобни неща?

– Май си следил повторението на сериала „Бягство от Алкатрас“ – заяви дребосъкът. – Я се поогледай, човече. Няма никой, който да прилича на Клинт Истууд. Откакто съм тук, обещават библиотека, но още не съм видял дори една книга. Същото е и с курсовете. Щели да ни ги пускат по телевизията, но шибаните апарати вечно са повредени. Няма работилници, няма нищо. Три пъти в седмицата ти предлагат по пет минути под душа, а след това ти бъркат с пръчка в задника – да не би случайно да си скрил там някоя базука. Скоро имаш чувството, че горкият ти задник ще се разпадне.

Дони лапна драже дъвка и усилено го замачка с малкото зъби, които му бяха останали.

– Свиждания, телефонни разговори с близките, адвокати?

– Свижданията тук трябва да се изработят – ухили се дребосъкът. – Максимум два пъти на месец. Но и при най-малкото нарушение ти ги отнемат. Ще ти кажа нещо, което със сигурност не знаеш: през последните пет години никой в този затвор не е имал свиждане. Да не говорим за мен. Не че навън ме чака опашка, но все пак... А телефонните разговори трябва да са за сметка на другата страна. Което в моя случай означава, че проклетата ми майка никога няма да се съгласи. Тук адвокати не идват вероятно защото никое от момчетата няма право на обжалване. Забравени сме от света, защото вече не сме хора. Ние сме на Скалата на смъртта, и толкоз. Обречени да умрем тук. Това е положението. Най-добре е да се примирите.

Стоун бавно се огледа.

– Тези хора ми се виждат доста умърлушени – рече той и се взря в Дони. – Всъщност *прекалено* умърлушени.

– Забеляза го, а? – усмихна се Дони и направи крачка към него. – На повечето това не им прави впечатление.

– Какви наркотици им дават?

– Не знам, ама са доста силни.

– С храната ли?

Дони кимна.

– Кога?

– Там е работата, че никой не знае. Може би на обяд, може би на вечеря.

– А ти как успяваш да се опазиш? Изглеждаш ми доста съобразителен.

– Мога да споделя малката си тайна, но какво ще получа в замяна? – проблеснаха очите на Дони. – На това му се вика въпрос за един милион долара!

Стоун понечи да каже нещо, но Нокс го изпревари.

– Ако я споделиш, ще те измъкнем отгук – обеща той.

– Да бе. Нали първо трябва вие да се измъкнете.

– Аз съм федерален агент, Дони. Натоварен съм с тайната мисия да разкрия корупцията в затворите. Мислиш ли, че тук има корупция?

– Че как да няма! – възкликна дребосъкът. – Но я ми кажи защо един федерален агент ще си прави труда да измъква човек като мен?

– Защото федералните агенти разполагат с широки пълномощия, Дони. Ако ти ми помогнеш, чичо Сам ще помогне на теб.

– И бездруго няма какво да губиш – добави Стоун.

– Добре – кимна след кратък размисъл Дони. – Сигурно не си федерално ченге, но какво ми пука, по дяволите. – Огледа се, понижи глас и добави: – Не яжте шибаните моркови, под никаква форма. Изсипвайте ги в кенефа и гледайте тъпо ония копелета с палките.

Един от надзирателите тръгна към тях и Дони побърза да се отдалечи.

– Е, все пак се сдобихме с някаква информация прошенна Нокс. – Нищо особено, с изключение на морковите.

Зави сирена и затворниците тръгнаха да се прибират.

– Според мен единственият начин да... – започна Стоун, но в същия миг екна оглушителен изстрел. Куршумът се заби на сантиметри от краката му, оронвайки ситни късчета бетон. Двата се свиха и

замръзнаха на място. Вторият изстрел изрови бетона още по-близо до тях. Това със сигурност не бяха гумени куршуми.

– Горе ръцете! – заповяда през рупор един от мъжете на вишката. Стрелецът до него хвана челото на Стоун в кръстчето на мерника.

Двамата вдигнаха ръце едновременно, без да обръщат внимание на кръвта, която се процеждаше през пробитите им крачоли.

– Какво по дяволите... – започна Нокс.

– Не се придвижвате достатъчно бързо, момчета – подвикна зад гърба им Дони.

– А какво стана с гумения куршум, предназначен за първо провинение? – изръмжа Нокс, докато тичаше към вратата.

– Явно правилото не важи за нас – задъхано рече Стоун. – Трябва да го имаме предвид.

– Аха! – изсумтя Нокс.

По-късно в килията им се появи медицинска сестра. Посещението ѝ беше предшествано от поредното събличане до голо и белезници.

През отворената врата се виждаше камерата, монтирана в коридора. Позицията ѝ беше подбрана така, че да хваща само гърбовете на нахлулите в килията пазачи, но не и тяхната жертва.

Никой не може да види нищо, рече си Стоун.

Докато надзирателите си разменяха иронични забележки, сестрата почисти и превърза раните по краката им.

Стоун и Нокс не обелиха нито дума.

Когато процедурата приключи, Стоун все пак вдигна глава и рече:

– Благодаря ви, госпожо.

В следващия миг получи силен удар в зъбите от увитата в кърпа палка.

– Нямах право да разговарям с жената, задник – изкрещя едноокият Менсън, надвесил се над окървавеното му лице.

Сестрата дари с усмивка защитника си и тръгна към вратата.

Нокс изчака отдалечаването на групата, помогна му да се изправи и прошепна:

– Трябва да се измъкнем оттук, Оливър. В противен случай сме мъртви.

– Знам, знам – промърмори Стоун, избърса кръвта от лицето си и изведнъж замръзна.

Един от надзирателите се беше забавил с ръка върху резето и го гледаше. За разлика от повечето си млади и наперени колеги той беше доста по-възрастен. Косата под фуражката му беше сива. Миг преди да

затръшне желязната врата, той едва забележимо кимна на Стоун.

По-късно през деня тримата се събраха отново на пустия къмпинг край града. Рубън не беше открил нищо, но в замяна на това бе събрал доста впечатления.

– Дивайн е по-различен от останалите градчета в района – обяви той.

– В какъв смисъл? – попита Кейлъб.

– Тук има пари – отговори едрият мъж. – Магазините са лъскави, колите им са нови, сградите са ремонтирани и поддържани. Освен това си имат съд и затвор. Отбих се в църквата и дори се помолих. От свещеника научих, че всичко е било направено през последните години.

– Като какъв се представи? – попита Анабел.

– Казах, че съм писател, който търси малко планинско градче за сюжет на новата си книга. Всички го приеха нормално... – На лицето му се появи закачлива усмивка. – Сигурно наистина приличам на писател.

Кейлъб се втренчи в гиганта с дълга тъмна коса и прошарена брада.

– Според мен по-скоро приличаш на бохем, но това са подробности. Разбирам какво искаш да кажеш. Библиотеката им наистина е добра – с нов мултимедиен център, работещи компютри и всичко останало. Библиотекарката каза, че и тя е била обновена наскоро.

– А ти за какъв се представи? – попита Рубън.

– За скитащ библиофил. Мисля, че тази роля е подходяща за мен.

– Наистина ли им каза това? – любопитно го погледна Анабел.

– Не, разбира се. Казах, че търся временна работа като готвач и искам да хвърля едно око на обявите. Кой знае защо, тя ми повярва, макар че аз и едни яйца не мога да опържа.

– Самата истина – съгласи се Рубън и се извърна към Анабел. – А ти откри ли нещо?

Тя им разказа за срещата си с Шърли и съдията Мозли.

– Тази жена със сигурност знае нещо. Според мен трябва да я проследим и да видим какво ще излезе.

– Това ми звучи добре.

– Кога ще пристигне Алекс? – попита Кейлъб.

– Скоро, надявам се.

– Представителят на закона май ни липсва, а? – подхвърли Рубън.

– Ами! – намръщи се Анабел. – Просто ми писна сама да мисля за

всичко.

– Е, нека ти предложи и още нещо за размисъл: къде ще спим?

– Не в града – тръсна глава тя. – Най-добре да пренощуваме в микробуса.

– В микробуса ли? – ужасено я изгледа Кейлъб. – Без баня, без тоалетна?

– Природата е на наше разположение – отвърна Анабел и посочи близката горичка.

– О, я стига!

– Кейлъб – вдигна ръка Рубън. – След като мечките серат сред природата, същото може и всеки библиотекар.

– А какво ще правим с вестникаря?

– Имам план, но ще ми трябва помощта на Алекс – отвърна Анабел и се обърна към Рубън: – Според теб каква е причината за просперитета на Дивайн?

– Ако намерим отговор на този въпрос, най-вероятно ще разберем защо убиват и взривяват хора – въздъхна гигантът.

– Мислиш ли, че с Оливър се е случило нещо лошо? – взря се в него Кейлъб.

– Не познавам човек, който умее да се грижи за себе си по-добре от Оливър! – убедено отвърна Рубън.

Да се надяваме, че си прав, помисли си Анабел.

Шърли Кумс излезе от сградата на съда чак в седем вечерта, когато мракът се беше спуснал над планинското градче. Тя се отби в близкия магазин за хранителни стоки и излезе оттам с торбичка, в която имаше няколко бутилки вино. Остави я в колата си и влезе в ресторанта на Аби. Два часа по-късно се появи на улицата и се насочи към червената „Инфинити“, която я чакаше на паркинга пред съда. Потънала в мислите си, изобщо не обърна внимание на белия микробус, който пое след нея.

Не след дълго стигна до дома си и тръгна към входа с леко залитане.

Кейлъб спря на стотина метра от къщата – едноетажна постройка с малка веранда, отрупана с цъфнали теменужки. Чакълена алея водеше до гаража, залепен до къщата. Гората беше на двайсетина метра по-натък. Отстрани имаше занемарена зеленчукова градина, в която стърчаха само няколко полуизсъхнали корена домати. Отзад бяха струпани ръждясали градински столове и купчина дърва за огрев. Къщата беше усамотена, без съседни наблизко.

Рубън зае позиция на предните седалки и се втренчи в светналите прозорци.

– Ще изчакаме да се нафирка и ще претърсим къщата, нали? – попита той.

– А защо не надникнеш през прозорците още сега? – предложи Анабел.

– Аз ще отида с него – рече Кейлъб.

– Защо?

– Защото четири очи виждат по-добре от две.

Двамата излязоха навън и се запромякваха покрай дърветата. Описаха широк кръг и се приближиха към задната веранда, приведени ниско.

Пет минути по-късно отново бяха в микробуса.

– Нали си чувала приказката за диамантите, скрити в тенекиена кутия? – попита Рубън.

– Какво имаш предвид?

– Има предвид, че интериорът на този скромнен дом изобщо не отговаря на външния му вид – отговори Кейлъб. – Скъпо обзавеждане, истински маслени платна по стените. Подът е покрит със скъпи персийски

килими, а поне една от статуетките на тази дама има музейна стойност.

– Скромната служителка в градския съд Шърли Кумс очевидно живее нашироко – добави Рубън.

– Но без да се набива на очи – каза Анабел. – Готова съм да се обзаложа, че не обича да кани гости в скромния си дом.

– Може би просто обича красивите вещи – рече Кейлъб.

– Много бих искала да надникна в банковата ѝ сметка. Бас държа, че е доста солидна.

– Но стои в това затънтено място – каза Рубън. – Защо?

– От алчност – обяви Кейлъб и двамата му приятели изненадано се втреничиха в него. – Тя получава много пари от нещо, което върши в сградата на съда. И не иска да се откаже от тях.

– Май си прав. И на мен ми прилича на алчна.

– Въпросът е дали това има нещо общо с положението на Оливър – намеси се Рубън. – Докато си губим времето с нея, той може би е загазила здравата.

– Според мен нещата са свързани – поклати глава Анабел. – От онова, което шерифът сподели с мен, става ясно, че Оливър е бил в центъра на събитията. Не мога да повярвам, че в малък град като Дивайн може да има две големи тайни, които нямат нищо общо помежду си. Това, с което се занимава Шърли, няма как да не е свързано с другото. А и ние не разполагаме с друга нишка.

Така изтече един час, после втори. Накрая вратата се отвори и Шърли излезе навън. Беше облечена с джинси, блуза с дълъг ръкав и ниски обувки. В ръката си държеше сак. Начинът, по който се заклатушка към колата, беше сигурно доказателство, че част от закупеното по-рано вино вече е изпито.

– Май се готви да седне зад кормилото – тревожно прошепна Кейлъб. – В това състояние, при тия завои!

– Дай на заден, Кейлъб! – настоятелно рече Анабел.

Колата на Шърли се изстреля от алеята. Кейлъб напусна укритието си зад близките храсти и я последва. Прекосиха града и продължиха нататък. Не след дълго Шърли свърна по един черен път и спря колата си пред руините на изгоряла каравана.

Слезе от колата, взе сака и с несигурна походка се насочи към останките от стъпала на мястото на входа. Седна и надигна бутилката, която извади от сака. Това явно ѝ се отрази зле, защото се преви на две и започна да повръща. След малко се овладя, захвърли бутилката и запали цигара. Известно време пуши, без да помръдва, после сведе глава към

коленете си и се разрида.

– Уили, Уили...

– Мога ли да ви помогна? – изправи се пред нея Анабел.

Шърли се стресна и избърса сълзите си с ръкав. В очите ѝ се появи подозрение.

– Никой не може да ми помогне – поклати глава тя и посочи руините зад гърба си.

– На това място ли...

Жената кимна и дръпна от цигарата.

– Какво търсите тук, по дяволите? – завалено попита тя.

– Просто минавах и чух плач. Много съжалявам, Шърли. Зная какво е да страдаш за близък човек.

Анабел съчувствено докосна рамото ѝ и седна до нея.

– Говориш за баща си, нали? – погледна я Шърли, след като извърли цигарата и избърса очите си.

– Да. Обърнах се към много хора, но никой не е в състояние да ми помогне.

– Той прояви голямо съчувствие – каза Шърли. – Специално дойде да ме попита за състоянието ми.

– Така ли? – вдигна глава Анабел. – Не знаех, че сте разговаряли.

– Излъгах ви – въздъхна жената. – Може би защото няхах представа коя сте и защо го търсите.

– Разбирам.

Ръцете на Шърли нервно се плъзнаха по бедрата ѝ.

– Много неща се крият там, в тъмното – прошепна тя. – А когато човек успее да ги види, вече е късно.

– Права сте. За какво си говорихте с баща ми?

– Той подозираше, че някой се е опитал да убие Уили, подменяйки лекарството му с други хапчета. Всъщност подозираше мен. Но аз никога не бих направила подобно нещо на собствения си син. Една вечер дори се отбих в караваната, за да проверя какви са хапчетата, които взема. Опасявах се, че някой го тъпче с боклуци. Баща ви също имаше подобни подозрения, но към мен. Обичах детето си и никога не бих му причинила зло.

Шърли отново се разрида и Анабел я прегърна през раменете.

– Убедена съм, че татко е искал да ви помогне – прошепна тя.

Шърли избърса сълзите си и няколко пъти дълбоко вдиша и издиша.

– Вече знам това – кимна тя. – Той се оказа прав. Сигурна съм, че

Уили беше убит.

– А имате ли представа кой го е извършил?

– Донякъде – кимна Шърли и устните ѝ потрепнаха.

– Ще ми кажете ли?

– Защо?

– Защото убийците на Уили знаят, че баща ми се е опитвал да му помогне, и вероятно ще поискат да премахнат и него, Шърли.

– Има логика – кимна жената и отчаяно се хвана за главата. – Ох, не знам. Вече в нищо не съм сигурна...

– Доверете ми се. Ще направя всичко възможно, за да ви помогна.

– За бога, момиче! – проплака Шърли и се вкопчи в ръката ѝ. – Знаеш ли колко отдавна не вярвам на никого в този проклет град?!

– Довери ми се, и аз обещавам да ти помогна.

Шърли погледна към останките на караваната и започна:

– Смъртта на баща ми при срутването в онази мина ни съсипа. Вярно е, че хората умират, но нали близките им трябва да се сбогуват с тях, да ги погребат достойно? В нашия случай не стана така. Знаеш ли какво получихме? Едно съболезнователно писмо, сигурно написано от някой адвокат на компанията. В него нямаше нито дума за поемане на отговорност и обезщетение. Аз работя в съда и имам представа от тези неща.

– Това наистина е ужасно – възмути се Анабел и стисна ръката на Шърли.

– Минната компания не направи нищо и хората от другите смени започнаха да копаят успореден тунел с надеждата да стигнат до затрупаните си колеги. Работеха денонощно, вземайки назаем машини и инструменти откъдето могат. Тогава още нямаше интернет, а повечето хора нямаха дори и телевизори. Никакви камери и репортери като ония, които отразяват влизането в съда на поредната пияна кинозвезда. Никой не знаеше какво става. Майка ми и останалите жени организираха нещо като полева кухня за мъжете, които копаеха. А те копаеха здраво. Успоредната шахта беше почти готова и вече щяха да правят проход към сруттената галерия. Но тогава там стана експлозия, вероятно от метан. Половината планина се срути върху татко и останалите. Всичко свърши. Нямахме смисъл да се рискува, защото до един бяха мъртви. Никой не може да оцелее при такава експлозия. По-късно мината беше запечатана и върху нея построиха проклетия затвор. Той стана надгробният камък на баща ми.

По-късно, когато съпругът ми Джош започна работа там, аз никак не бях щастлива. Но това бяха възможностите за работа – или в мината,

или в затвора. Не ми харесваше, че и той трябва да копае въглища там, където загина татко. По-добре затворът. Той искаше да уреди и Уили за надзирател, но момчето избра мината. Преди да загине, Джош много го увещаваше да напусне.

– Каза, че е било инцидент – внимателно подхвърли Анабел.

– Нищо подобно – мрачно поклати глава жената и посочи останките от караваната. – Беше инцидент точно колкото това тук.

– Значи съпругът ти е бил убит? Но от кого? Защо?

Оцъклените очи на Шърли се заковаха в лицето ѝ.

– Не би трябвало да ти разказвам всичко това. На никого не би трябвало да го разказвам. То ме измъчва години наред и никога няма да ме пусне.

– Искам да ти помогна, нищо повече. И да открия баща си. Загубила си син и съпруг, Шърли. Истината трябва да излезе наяве.

Хайде, кажи ми!

– Права си. Усещам го със сърцето си.

– Значи трябва да ми кажеш.

– Уморена съм – въздъхна Шърли. – Няма смисъл.

– Моля те!

Зачервените очи на жената се извърнаха към тъмната нощ и най-после започнаха да се фокусират.

– В съда постоянно пристигат кашони, но бройката им никога не отговаря на това, което е описано в товарителницата – тихо започна тя.

– Как така?

– Ами така. В описа пише петдесет кашона, но те са примерно трийсет.

– Знаеш ли по каква причина?

– Не искам да си имам неприятности.

– Аз не съм от полицията, Шърли. Единственото, което искам, е да открия баща си.

– Цял живот съм живяла бедно. Но ти виждаш как се развива градът. Всички са доволни. Защо и аз да не получа своята част?

– Права си. Така е по-справедливо.

– Разбира се. Едно време мечтаех да уча в колеж. Брат ми го изпратиха, но не и мен. Нямахме пари.

– Разбирам – търпеливо рече Анабел.

Шърли отново надигна бутилката, вече забравила за присъствието ѝ.

– Откъде можеш да знам, че Джош ще бъде убит по време на онзи

лов? – промърмори сякаш на себе си тя. – Рори се обади и каза да му приготвя нещата. И аз го направих. Откъде можех да знам?

– Наистина не би могла – кимна Анабел. – Но беше започнала да ми разказваш за кашоните...

– Тук имаме сериозен проблем с дрогата. Много хора са готови на всичко, за да получат дозата си.

– Това ли съдържат липсващите кашони? Дрога?

Ако Оливър се е натъкнал на наркочанал, най-вероятно вече е мъртъв. А ако не е, всеки момент могат да го убият.

– Хапчета, които се дават само срещу рецепта. Носят страшно много пари.

– Но как се разпространяват? Искам да кажа, къде отиват, след като напуснат кашоните?

Шърли запали поредната цигара и я погледна в очите.

– Виж какво, момиче, сред тукашните миньори има доста наркома-ни, които всяка сутрин се редят на опашка пред метадоновата клиника, за да си получат дозата. А после бързат за първа смяна, която започва в седем.

– Добре, това е ясно. Но как се връзва то с другото?

– Тези хора тръгват някъде около *два* през нощта. Виждала съм ги с очите си. Пътуването им отнема по-малко от час, толкова е и връщането. А получаването на метадона става за една минута. Ако някой ги попита защо отиват толкова рано, отговорът е, че не могат да спят и са излезли да подишат въздух. Но аз прекрасно знам, че не е така. Тези хора товарят кашоните и ги пренасят до предварително определени места.

– Но откъде ги товарят?

По всяка вероятност Оливър бе открил отговора на този въпрос и бе тръгнал натам.

Шърли стана и се запрепъва към колата си.

– Къде отиваш? – извика след нея Анабел.

– Махам се! Напускам проклетия Дивайн. Отдавна трябваше да го направя.

Анабел изтича и я хвана за рамото.

– Моля те, Шърли! Помогни ми да открия баща ми!

– Вече ти казах прекалено много. Пиянска му работа.

– Не можеш ли поне да ме насочиш?

Шърли се поколеба, погледна към останките от караваната и кимна.

– Добре. Но трябва да си напънеш мозъка.

– Обещавам.

– Къде превръщат човека в магаре?

– Какво? – смаяно я погледна Анабел.

– Казах ти да си напънеш мозъка – пиянски се изкикоти жената. –

Няма друг начин, ако искаш да откриеш баща си.

След тези думи отвори вратата и тежко се тръшна зад кормилото.

– Можеш ли да караш в това състояние? – притеснено попита Анабел.

– Шофирам от тринайсетгодишна, скъпа – отвърна през сваленото стъкло Шърли и включи на скорост.

Анабел хукна към микробуса, който чакаше встрани от пътя, скрит зад някакви храсти. Но когато стигна там, се оказа, че в него има не двама, а четирима души. Новопристигналите имаха пистолети.

Вечерята се появи на два метални подноса точно в шест и половина. Те ги издърпаха от процепа и започнаха да се хранят.

Нокс мълчаливо кимна към морковите. Секунда по-късно зеленчукът се озова в тоалетната чиния и изчезна, отнесен от силната водна струя.

Стоун се опитваше да накъса парчето месо в чинията си. Една доста трудна задача, тъй като разполагаше само с умишлено затъпена вилица. На дъното се бялна нещо. Побутна с лакът Нокс и внимателно разгърна листчето. Нокс нетърпеливо се надвеси над рамото му.

Аз съм надзирателят, който придружаваше медицинската сестра. С Джош Кумс бяхме приятели. Утре в карето. Ще правите каквото правя аз. Изхвърлете това листче в тоалетната.

Спогледаха се. Нокс взе бележката, прочете я още веднъж и я пусна в канализацията на затвора, където щеше да прави компания на инжектираните с дрога моркови.

– Какво мислиш? – прошепна той, отново надвесил се над чинията. Два чифта стъпала започнаха ритмично да почукват по пода.

– Забелязах как ме поглежда от вратата и кима. Нямах никаква представа какво иска да каже, но бях обнадежден.

– Ще правим каквото прави той, така ли?

– Нямаме друг избор. А той трябва да се прикрива.

Двайсет минути по-късно вратата се разтресе от силен удар.

– Подносител! – излая груб мъжки глас.

Мушнаха подносителите в процепа и седнаха на нара.

– А защо изобщо ни държат живи? – тихо попита Нокс. – Може би не знаят, че никой няма да дойде да ме търси.

– Предупреждават ги за всяко предстоящо посещение. Ако някой прояви интерес към нас, най-вероятно ще ни ликвидират или ще ни скрият някъде. Тук такива места колкото щеш.

– Но защо все още не са ни убили? Не че се радвам, заедно не са – добави Нокс.

Стоун си спомни за пълната със змии изоставена мина. Сега вече знаеше, че е дело на Тайри.

– Убиването е бърза работа. Миг на болка, и те няма. Край на кошмарите. Но това явно не е по вкуса на Хауард Тайри. Той иска да

контролира всяка секунда от живота ни. Сигурен съм, че в един момент ще ни ликвидира. Но първо ще ни вади душите по всякакъв начин.

– Тоя тип си е чист сериен убиец.

– Такъв е, но за съжаление се намира от другата страна на решетките.

– Значи седим и чакаме, а? – изтегна се на нара Нокс.

– Да виждаш някаква алтернатива?

Вратата се разтнесе от удар с твърде предмет.

– Ръцете в процепа! – заповяда мъжки глас.

– Пак ли, мамка му! – простена Нокс.

– Не забравяй, че сме дрогирани – пошепна Стоун. – Преструвай се!

– Толкова съм уморен, че няма нужда да се преструвам.

Щракнаха им белезниците, а след това ги подложиха на обичайните проверки на голо. Двамата вече започваха да им свикват. Но този път се държаха малко по-различно – отпуснати, с наведени глави, като тежко дрогирани.

Оковаха ги във вериги и ги подкараха по коридора.

От двете им страни крачеха надзиратели с готови за действие електрошокови палки. Поеха по някакво стълбище и спряха на най-горната площадка. Стоун прецени, че се намират в западната кула, но не можеше да бъде сигурен. Тук вътрешният му компас не действаше толкова добре, колкото навън.

Вкараха ги в овална стая с маса и два стола. Вместо прозорци имаше десетсантиметрови амбразури, зад които тъмнееше нощта. Осветлението идваше от ярки луминесцентни тръби, монтирани на тавана. Надзирателите им посочиха столовете и се изправиха зад тях.

Седнаха и зачакаха. Не знаеха какво предстои, но усещаха, че то ще бъде болезнено.

Вратата се отвори и на прага се появи Тайри, следван от още четирима надзиратели. Сред тях бяха онзи с нашивката, който за малко не изкубна гениталиите на Стоун, и старият му познат Менсън с превръзката на окото.

– Трябва да поговорим, господа – обяви Тайри.

Стоун го погледна с празен поглед, а главата на Нокс остана сведена към масата.

Един от надзирателите пошепна нещо в ухото на директора, който кимна.

– Да, разбира се. Я им ударете по една инжекция, защото искам

цялото им внимание.

Един от надзирателите извади спринцовка от черното куфарче, което носеше. Ръката на Стоун беше натъркана с тампон и иглата потъна в нея. След бързо почистване със спирт тя беше използвана и за Нокс.

Ефектът на неизвестната течност беше незабавен. Стоун усети как пулсът му се ускорява и нервите му се опъват до крайност. Бегъл поглед към Нокс го увери, че и с него се случва същото.

– Много добре – кимна Тайри. – А сега ги вържете.

Извадиха два дебели кожени колана, от които стърчаха черни жици. Опасаха ги около кръстовете им и ги закопчаха, а Тайри взе малка черна кутия с няколко бутона.

Натисна единия от тях и той светна в зелено. Изправи се пред двамата и насочи вниманието си към Нокс.

– Да започваме, мистър ЦРУ. Някой знае ли за твоята поява в Дивайн?

– Да.

Тайри натисна бутон. Нокс подскочи на мястото си и изкрещя от въздействието на високия волтаж. Директорът пусна копчето и Нокс рухна на стола като парцалена кукла. Дишаше тежко, тялото му потръпваше.

– Как е истинското ти име? – попита Тайри, насочвайки вниманието си към Стоун.

– Оливър Стоун.

Миг по-късно тялото му се изви като дъга, крепейки се на върха на пръстите. Испита чувството, че сърцето и мозъкът му всеки момент ще се пръснат.

Тайри вдигна пръста си и той рухна. Тялото му не улучи стола и се стовари на земята. Надзирателите бързо го върнаха обратно.

Отново беше ред на Нокс.

– Някой знае ли за появата ти в град Дивайн?

– НЕ!!!

Последвалият електрошок го изхвърли във въздуха.

– Какъв отговор искаш, по дяволите? – протена той, когато се стовари на стола.

– Искам истината.

– Единият от тези отговори задължително отговаря на истината, тъпако!

Този път бутонът остана натиснат толкова дълго, че Стоун не беше сигурен дали Нокс изобщо ще се върне в съзнание. Но той го направи,

облян в пот. От устата му излетя порой ругатни.

– Оливър Стоун? – извърна се към него Тайри.

Добре, гадино, да видим как ще реагираш сега.

Постара се да говори ясно и отчетливо, доколкото му позволяваха изпържените органи.

– Истинското ми име е Джон Кар. Преди десетилетия убихах от името на правителството и бях член на един свръхсекретен отряд на ЦРУ, за чието съществуване не подозираше дори президентът. После между мен и преките ми началници възникнаха разногласия. Оттогава насам се крия. Агент Нокс е един от най-добрите служители на разузнаването. Лично президентът на САЩ му е възложил задачата да ме издирва, защото смятат, че съм убил сенатора Роджър Симпсън и Картър Грей. Сигурен съм, че си чул за тях. И Нокс се оказа на висотата на репутацията си, защото успя да ме открие. А сега сме тук, изтезавани и бити от банда наркопласъори, маскирани като служители на затвора. – Очите му бавно обиколиха присъстващите. – Но аз съм убеден, че няма от какво да се страхувате. Президентът вероятно просто ще забрави за разследването, и толкова. Съмнявам се, че някой във властта го е грижа за мен. Същото се отнася и за един от най-добрите им агенти.

С облекчение отбеляза, че нещата се получават. Пот, разкривени физиономии, размяна на нервни погледи. Най-вече от страна на онзи с нашивката и на едноокия Менсън. Последният беше готов да се напикае и да намокри гестаповските им ботуши.

Миг по-късно Стоун отново подскочи, разтърсен от електрическия ток. Когато Тайри отмести пръст от бутона, времето за възстановяване продължи малко по-дълго. Устата му жадно поемаше глътки въздух, мускулите му конвулсивно се свиваха и разпускаха.

– Защо не използваш детектор на лъжата? – каза на пресекулки той. – Сигурен съм, че разполагаш с такъв, защото виждам, че ти и твоите момчета много си падате по електронните изобретения. Вече разбрах, че обичаш да причиняваш болка, но в случая не получаваш това, което искаш. Моят съвет е да внимаваш, директоре. Задай ми въпроса си отново. *Кой съм аз?* Направи го, преди да си ме развързал, и ще чуеш истината. Лично на мен изобщо не ми пука, защото зная, че никога няма да ме открият тук. Въпреки че ме издирват шестнайсет разузнавателни централи плюс Министерството на вътрешната сигурност, които разполагат с хиляди отлично подготвени агенти и общ бюджет от над сто милиарда долара.

В погледа на директора най-после се появи очакваното пламъче.

Пръстите му опипаха кутията, но не натиснаха нито един бутон. Очите му избягваха погледа на Стоун.

По-късно вечерта, след като сърцата им престанаха да блъскат до пръсване, двамата бяха подложени на тест с детектора на лъжата. Въпросите получиха своите отговори, резултатите бяха анализирани. Лъка-тушещите чертички на полиграфа очертаха картина, която очевидно не беше приятна за Тайри. Той заповяда да ги върнат в килията, без нито веднъж да погледне към Стоун.

Е, тази вечер беше *негов* ред да се поти.

Лежаха неподвижно, заковали очи в тавана. Докато се възстановяваха от електрошоковете, и двамата си представяха как стягат пръсти около шията на един омразен тип на име Хауард Тайри и животът му бавно изтича между тях.

– Идеята ти беше умна, Оливър – обади се най-сетне Нокс. – Най-много ми хареса как онзи звяр изпълни *твоята* заповед да прибегне до детектора на лъжата. Нали забеляза физиономиите на надзирателите, когато им хвърли истината в очите?

– Да.

– Какво според теб ще направят сега?

– Ще се ослушват да видят какво ще стане. А това ни дава едно нещо, от което безкрайно много се нуждаем.

– Време.

– Точно така, време – кимна Стоун.

Зад вратата се разнесе някакъв шум и те моментално се стегнаха в очакване на нови изпитания. Но през процепа се плъзна само бяло листче хартия, което безшумно кацна на пода. Нокс го грабна и го подаде на Стоун.

Следващото хранене. Внимавайте с Менсън.

Стоун вдигна глава и срещна погледа на Нокс.

– Дали мислиш това, което мисля и аз? – тихо попита той.

– Напълно – кимна агентът. – Но могат да ни убият или поне да унищожат шанса ни с този надзирател.

– Няма, стига да действаме бързо.

70

– Хари, какво правиш тук?! – смаяно попита Анабел, местейки очи от Хари Фин към Алекс Форд, които се бяха напъхали в задната част на микробуса.

– Научих от Алекс, че имате нужда от помощ.

Когато нещата опират до бойни умения и бърза мисъл, Хари Фин струваше поне колкото петима обикновени мъже, въпреки че не притежаваше опита на Оливър Стоун.

– Какво научи от пияната Шърли? – попита Рубън.

– Много неща – отвърна Анабел и набързо запозна новопристигналите със състоянието на нещата, завършвайки със загадъчните думи на Шърли.

– Къде превръщат човека в магаре? – вдигна вежди Алекс. – Що за гатанка е това?

– Никаква гатанка, нещата са абсолютно ясни – отсеке Кейлъб от мястото си зад кормилото. Останалите протегнаха шии към него. – Кросното е тъкач, обикновен човек, когото Пък превръща в магаре.

В очите на приятелите му се появи дълбоко недоумение.

– Какви са тези библиотечарски загадки? – избоботи Рубън.

– Никакви загадки. Явно алкохоличката Шърли е доста начетена жена и има предвид сцена от шекспировата пиеса „Сън в лятна нощ“.

– Ферма в лятна нощ! Имението на Аби Райкър! – възкликна Анабел.

– Да отидем да проверим – започна Алекс, но Хари Фин вдигна ръка. Всички замълчаха и се ослушаха.

– Навън има някой! – напрегнато прошепна Кейлъб.

Хари и Алекс измъкнаха пистолетите си. Резервното оръжие на Алекс премина в ръцете на Рубън, който зае позиция до единия от широките прозорци.

– Кейлъб, ще можеш ли да караш?

В следващия миг микробусът изрева и с пълна газ се понесе през храстите, обсипан от куршуми. Алекс блъсна Анабел на пода и клекна до нея.

Рубън дръпна встрани стъклото и отвърна на огъня, а Алекс и Хари Фин сториха същото от другата страна.

Кейлъб изскочи на асфалта и натисна педала докрай.

– Скапаната консерва не може да вдигне повече от сто и двайсет! – избоботи той. – Следващия път се погрижете за някой по-истински автомобил, ако ще се надбягваме! Няма как да направя салца без домати, мамка му!

Алекс и Хари Фин се спогледаха недоумяващо и извърнаха очи към Анабел.

– Дълга история – въздъхна тя.

През следващите пет минути микробусът вземаше завоите почти на две колела и минаваше на сантиметри от ръба на дълбоки пропасти. На няколко пъти задницата му буквално увисваше във въздуха. После Кейлъб най-сетне намали.

– Вече две минути зад нас няма светлини – обяви той. – А сега някъде?

– Карай към фермата – каза Анабел. – Но без да ни убиваш, ако обичаш!

Направиха широк кръг и прекосиха центъра на Дивайн. Малко след като напуснаха града, съзряха насреща си включени червени буркани. На банкетата бяха спрели полицейска кола и пожарна, плюс още няколко автомобила. Между тях сновяха хора. Дебел пожарникарски маркуч чезнеше надолу по стръмния склон.

– Спри, Кейлъб – викна Анабел. – Това е шерифът Тайри.

Кейлъб се подчини. Анабел изскочи навън и изтича при Тайри, който стоеше с ръце в джобовете и мрачно съзерцаваше върховете на ботушите си.

– Какво се е случило, шерифе?

Тайри вдигна глава и се намръщи.

– А ти какво търсиш тук посред нощ?

– Продължавам да издирвам баща си – отвърна Анабел и надникна в пропастта. Долу димяха останките на някаква кола, край която обикаляха хора. После очите ѝ се насочиха към иззрелия банкет. – Катастрофа?

– Шърли Кумс – кимна шерифът и мрачно добави: Или по-скоро това, което е останало от нея.

Анабел хлъцна от изненада.

– Какво? – изгледа я шерифът.

– Преди по-малко от час разговарях с нея.

– Къде?

– На мястото, където беше караваната на сина ѝ.

– Какво си търсила там?

– Просто минавах и чух плач. Направих опит да я успокоя.

– Беше ли пила?

– Да – кимна след моментно колебание Анабел.

– Ето защо глупачката е излетяла от пътя!

Анабел бавно се огледа. На няколко педи от изровения банкет блестяше сивкаво парче метал, осветено от фаровете. Тя се насочи натам и се наведе да го вдигне.

– Не го пипай! – заповяда Тайри.

Тя се изправи.

– Колата на Шърли е червена!

Тайри я хвана за ръка и я повлече през платното, без да обръща внимание на любопитните погледи.

– Какво става тук, шерифе? – възкликна тя. – Това не е инцидент! Някой я е блъснал!

– Знам, но не искам да го разтръбяваме.

– Защо?

– Защото така трябва! Я ми кажи за какво си говорихте с Шърли? Явно е нещо, заради което са я убили!

Анабел нервно облиза устни. В главата ѝ се появи предупреждение то на Шърли да не вярва на никого в този град.

– Длъжен съм да стигна до дъното на всичко това! – отсече Тайри.

– Мой дълг е да поддържам реда и спокойствието в този град!

Анабел се довери на инстинкта си.

– Ела с мен – каза тя, поведе го към микробуса и рязко отвори страничната врата. Представи му приятелите си един по един и решително добави: – Имаш ли време да ни изслушаш, шерифе? Историята е дълга и доста заплетена.

– В такъв случай е по-добре да поговорим в моята канцелария – отвърна Тайри. – Тук има прекалено много любопитни уши.

Час по-късно шерифът застана на прозореца на канцеларията си, потърка брадичка и отправи мрачен поглед навън.

– Значи не ти е никакъв баща, а агент, който е работил под прикритие за правителството от години? – озадачено промърмори той. – И всички вие сте федерални агенти, изпратени да го спасят?

– Точно така – кимна Анабел. Разбира се, не беше споменала нищо за мисията на Джо Нокс и убийствата на Грей и Симпсън, но въпреки това разкри голяма част от истината, което беше нов метод за нея.

– Защо трябва да ти вярвам? – втренчи се в лицето ѝ шерифът. – Веднъж вече ме излъга! Дали от Вашингтон ще потвърдят това, ако

реша да звънна в оперативното бюро на ФБР?

Алекс стана и му подаде документите си.

– Аз не съм от ФБР. Екипът ни е съставен от различни служби. Ако желаете, можете да позвъните в моята централа и да проверите самоличността ми. Готови сме да ви изчакаме, но ако ще правите нещо подобно, побързайте. Трябва да открием този човек час по-скоро!

Тайри го огледа и бавно поклати глава.

– Вярвам ви – тежко рече той и седна на ръба на бюрото, позволявайки на Анабел да хвърли признателен поглед на Алекс. – Защо мислите, че фермата на Аби Райкър има нещо общо с тази история?

– Думите на Шърли са недвусмислени – отговори Кейлъб.

– Само не ми казвайте, че и самата Аби е замесена. Това е налудничаво.

– Не обвиняваме никого – въздъхна Анабел. – Но нейният син е изчезнал.

– Мрежа за разпространение на наркотици с център Дивайн – поклати глава Тайри. – Но ако твърдението на Шърли за липсващите кашони е вярно, значи и съдията е в играта! – удивено възкликна той. – Хитро измислено, защото едва ли някой ще вземе да проверява документите, предназначени за съда! А кой би повярвал, че за магарета ще бъдат използвани миньорите от метадоновата програма?

На вратата се почука и в канцеларията се появи Чарли Тримбъл, облечен в риза на райета и бежови панталони.

– Понеже светиш, реших да...

Видял посетителите на шерифа, вестникарят се стъписа и млъкна.

– В момента съм зает, Чарли.

Тримбъл бързо се окопоти и погледна към Анабел.

– А, ето я и дъщерята. Все още ли търсите *баща си*?

Анабел никак не хареса ударението върху последните думи.

– Той не ми е баща – отсече тя и се обърна към Алекс. – Това е човекът, за когото ви говорих. Вестникарят, търсец горещата новина.

– Но не и с цената на националната сигурност – добави агентът.

– Националната сигурност? – стресна се Тримбъл и погледна към Тайри. – За какво говорят тези хора?

– Очевидно Бен не е човекът, за когото се е представил.

– Така си и знаех! – възбудено извика вестникарят. – Мисля, че имам представа за истинската му самоличност. Материалът ми е готов и...

Не довърши изречението, а смаяно се втреничи в служебните карти

на Анабел и Алекс, тикнати под носа му.

– Няма да публикуваш дори сричка от това, с което разполагаш, Тримбъл! – мрачно отсече Анабел.

– Не се опитвайте да ме заплашвате! – отстъпи крачка назад вестникарят.

– Не ви заплашваме, а само ви предупреждаваме! – обади се с гробовен глас Алекс.

– За какво?

– Ако публикувате и една дума за това, което се случва тук, и тя навреди на нашия човек, много бързо ще се озовете в Замъка!

– В Замъка ли? Какъв замък?

– Левънуърт.

– Но той е военен затвор!

– В който има специално отделение за хора, застрашили националната сигурност – все така мрачно отговори Алекс, едва сдържайки усмивката си. – За протокола бих добавил, че от мен зависи дали ще влезете в тази категория.

– Къде остана Първата поправка?

– А случайно да си чувал за *Втората*? – заплашително избоботи Рубън и отметна якето си, под което проблесна тежкият пистолет.

– Исках да кажа... – объркано запелтечи Тримбъл. – Всъщност нищо, забравете!

– Тримбъл? – докосна ръката му Анабел.

– Да? – колебливо я погледна той.

– Вървете си у дома. Още сега, преди да сте пострадали.

Вестникарят побърза да излети през вратата, а тя се извърна към Тайри.

– Мисля, че е време да разберем къде превръщат наркоманите в магарета.

Тайри тръгна напред с патрулната кола, следван от микробуса. Спяха на около осемстотин метра преди входа на фермата.

– Отгук ще вървим пеша – обяви шерифът. – Не искам да подплашим никого, а до появата на миньорите има още време.

Започнаха да си пробиват път сред гората и излязоха там, където граничеше с двора на къщата. Беше тъмна. Пред нея бяха паркирани пикапът и миникупърът на Аби.

– Отзад има черен път, който води до един изоставен хамбар – обясни полугласно Тайри. – Предлагам да наблюдаваме и него, просто за всеки случай.

Рубън, Хари и Кейлъб поеха нататък, следвайки инструкциите на шерифа.

Двете групи заеха позиция и зачакаха. Времето сякаш спря.

– Четири сутринта – промърмори след доста време Алекс, поглеждайки часовника си. – Според мен няма да се случи нищо. Може би не всяка нощ пренасят наркотици.

Тайри кимна и раздвижи изтръпналите си крайници.

– Вероятно са отложили доставката след убийството на Шърли.

В този момент при тях дотича Хари.

– Открихте ли нещо? – възбудено попита Алекс.

– Да, въпреки че наоколо няма жива душа – отвърна Фин. – Последвайте ме.

Не след дълго се присъединиха към Рубън и Кейлъб, които чакаха в близост до хамбара. Хари посочи към гората срещу входа.

– Там е минавал някой. Има пречупени клони и смачкани храсти.

– Да видим – каза Тайри и тръгна с фенерче в ръка. Откачи резервното от колана си, подаде го на Алекс и добави: – За пръв път в живота си работя с федерален агент.

– И аз с шериф – каза шеговито Алекс.

Не след дълго излязоха на черен път, който пресичаше гората.

– Вижте! – прошепна Анабел.

Беше джипът на Нокс.

Изтичаха към него и започнаха да го оглеждат.

– Документите за наем липсват – обяви миг по-късно Тайри. – Имате ли представа на кого е?

Съобразявайки със светкавична бързина, Анабел хвърли кос поглед към приятелите си.

Дали това имаше нещо общо с наркопласборите? Нима Нокс бе успял да открие Оливър и да го ликвидира? Но ако беше така, какво търсеше тук джипът му? Дали пък Оливър не го беше убил?

– Не – отвърна на глас тя.

Секунда по-късно Тайри откри петна кръв.

– Тук, тук и тук – каза той, насочвайки фенерчето към различни места в кабината.

– Това не е добре – направи една очевидно ненужна констатация Кейлъб.

Сърцето на Анабел се сви. Беше ясно, че един от двамата е бил ранен, а може би и убит. Но кой?

Поеха по пътеката, която започваше от калните коловози и изчезваше нагоре, към билото на хълма. По нея също имаше кървави петна. Повървяха още известно време, после спряха. Калта наоколо беше отъпкана. Униинето напусна Анабел. Не след дълго се натъкнаха на още едно отъпкано място.

– Сякаш са носили нещо – промърмори Алекс. Или някого.

Тръгнаха по следите, които ги изведоха обратно на пътя. Там имаше още кървави петна, сред които проблясваше локвичка автомобилно масло.

– Тук товарът е бил качен на кола или пикап – констатира Хари.

– По-скоро пикап – промърмори Тайри, насочил фенерчето си към асфалта. – Гумата му е нагазила в маслото и е оставила следи. Шарката е на гума за пикап. Може би ще имаме шанс да го проследим по нея.

Забързаха надолу в бледата светлина на настъпващото утро.

– Ето! – извика Рубън, пръв забелязал мазното петно на пътя. – Пикапът е напуснал асфалта тук и е свърнал към онази поляна.

Цялата група се насочи натам, следвайки ясните следи от гуми в меката трева. Застанал в средата на поляната, Алекс описа широк кръг с фенерчето си.

– Задръж! – внезапно извика Хари. – Насочи светлината насам! – Алекс се подчини, а той се наведе над широка вдлъбнатина в тревата.

Миг по-късно вдигна глава.

– Това е следа от шейната на хеликоптер – обяви той. – Кой тук разполага с такива машини?

Шерифът насочи фенерчето си към смачканата трева. На лицето му беше изписано дълбоко недоумение.

– Тайри! – дръпна го за ръкава Алекс. – Знаеш ли кой разполага с хеликоптер в този район?

– Да – бавно отвърна шерифът. – Проклетият ми брат!

В същия миг зажува мобилният му телефон и той го откачи от колана си.

– Ало?

Краката му сякаш изведнъж се подгънаха.

– Какво?! Къде?

– Какво има? – тревожно го погледна Анабел.

Тайри изключи телефона и бавно огледа спътниците си.

– Беше човекът, когото изпратих да охранява Аби Райкър. Току-що е дошъл в съзнание.

– Какво означава това? – притеснено попита Алекс.

Тайри вече тичаше обратно към шосето.

– Означава, че са пипнали Аби! – извика през рамо той.

Нокс и Стоун поглъщаха закуската си в мълчание, правейки всичко възможно да имитират летаргията на останалите затворници, предизвикана от всекидневната доза дрога. Но очите им внимателно следяха всичко.

Седяха един срещу друг, за да наблюдават цялото помещение и да не допускат изненади. В края на храненето Нокс тихо се прокашля и изви очи вляво. Секунда преди удара Стоун вдигна таблата над главата си и палката шумно издрънча в твърдата пластмаса. В същия миг краката му направиха ножица около глезена на Менсън. Едрият мъж политна напред и се просна по очи върху масата. Разлетяха се чинии и пластмасови чаши. Двата затворници в съседство на Нокс се озоваха на пода, заедно с надзирателя. В настъпилата суматоха Нокс ловко бутна подноса си с лакът и по главата на Менсън се посипаха макарони.

Когато останалите надзиратели обкръжиха масата, Стоун и Нокс седяха неподвижно, отправили замаяни погледи към купчината тела на пода. В очите им се четеше тъпо недоумение.

– Франк, какво правиш, по дяволите! – извика един от униформените, но Менсън се надигна, изблъска го и протегна ръце през масата, за да докопа Стоун. Но Нокс ловко го настъпи и той отново изгуби равновесие. Брадичката му влезе в болезнено съприкосновение с ръба на масата, на сантиметри от Стоун. В същия миг Нокс скочи от мястото си и застана между него и останалите надзиратели.

– Предпочитам да бъда по-далеч от този луд човек – обяви той.

Дори мъжете, които седяха на същата пейка, не видяха мълниеносното движение, с което лакътят на Оливър Стоун потъна в тила на Менсън. Когато униформените изблъскаха Нокс и се изправиха пред масата, Стоун вече се беше изместил към далечния ѝ край и с недоумение наблюдаваше разволя на събитията.

Изпадналият в безсъзнание Менсън беше изнесен на носилка. Дори най-дрогираните затворници в залата се усмихваха.

По-късно сутринта Нокс и Стоун излязоха на разходка в карето. Никой не ги беше заподозрял за инцидента с Менсън, въпреки че Стоун получи една палка по главата заради прекалено шумното си мляскане.

– Силно ли го тресна? – тихо попита Нокс.

– Достатъчно силно.

– Стилът ти решително ми допада.

Край тях се плъзна Дони, дарявайки ги с широка беззъба усмивка и вдигнат палец. Пазачите горе се разхождаха по стената и наблюдаваха затворниците с бинокли и малки телескопи, закрепени на неподвижни стойки. Пушките им мрачно проблясваха. Демонстрация на възпиращата сила. Облегнат на бетонната стена, Стоун се питаше какво ли ще направи онзи надзирател. И как ще го направи.

Изправен до него, Нокс продължаваше да сканира карето.

Един младеж с оранжев комбинезон дриблираше с топката. Висок, строен, със стегнато тяло. И чернокож като повечето обитатели на затвора. Топката описа парабола, отскочи от таблото и младежът я посрещна във въздуха с грациозна добавка. Движенията му бяха бързи и точни, без никаква дезориентация. Дони май беше споделил и с други тайната на шибаните моркови. Стрелбата се оказа неточна. Топката се удари в ринга и отскочи към синята линия. Младежът се втурна след нея, а сърцето на Стоун пропусна един такт.

Но още преди да прекоси линията, чернокожият играч се сблъска с друг затворник. Телата им рухнаха на цимента, после бавно се изправиха. Намираха се малко отвъд синята черта. Зави сирена, снайперистите на вишките се прицелиха. Екна изстрел, но от друга посока. Пазачите започнаха да се озъртат.

В следващия миг един от затворниците нанесе силен удар на човека до себе си и той рухна с окървавен нос. Разнесе се нов изстрел, последван от пронизителния вой на сирените, към който се добавиха надзирателските свирки. Затворниците в средата на карето се разбягаха с ужасени викове. Двама надзиратели се опитаха да ги спрат, но бяха прегазени от тълпата. Фуражките и палките им бързо изчезнаха под стотици нозе.

Стоманени пръсти стиснаха китките на Стоун и Нокс.

– Обратно в килията, бързо! – заповяда тенекиен глас.

Само за миг Стоун успя да зърне лицето на възрастния надзирател – същият, който му беше кимнал. Той трескаво ги блъскаше към един от входовете на сградата.

Минаха покрай група зяпачи, която се беше оттеглила до стената и наблюдаваше развоя на събитията. Сред тях беше и ухиленият до уши Дони, който шумно насърчаваше побойниците.

Юмрукът на Нокс се заби в лицето му. Славният Дони, убиец на три невинни деца, рухна като подсечен на бетонната поляна.

– Ей на това аз му викам отговорност! – възкликна агентът и продължи след Стоун.

Озоваха се във вътрешността на сградата. Надзирателят ги побутна нагоре по стълбите. Не след дълго влязоха в малка стая. Вратата щракна зад гърба им.

– Обърнете се!

Двамата се подчиниха.

Униформеният сръчно им щракна белезниците и веригите на глезените, след което ги завъртя към себе си.

– Не разполагаме с много време. Джош Кумс беше най-добрият ми приятел. Чух, че си помогнал на Уили.

– Вярно – кимна Стоун. – Но за съжаление той е мъртъв, Боб също. Сигурно си научил новината за взривената каравана.

Надзирателят кимна.

– Имаш ли представа защо?

– Дрога – отвърна Стоун и му предложи съкратената си версия за развоя на събитията, продължила не повече от трийсет секунди. – А Джош е бил убит, защото също е разкрил схемата.

– И аз си помислих нещо такова – призна човекът. – Чувам и виждам разни неща, но няма как да ги докажа. В едно обаче съм сигурен – вие двамата не сте прехвърлени тук от други затвори.

– Колко души от персонала мислят като теб?

– Двама-трима, не повече. Останалите Тайри ги държи в джоба си.

– Аз работя в ЦРУ, казвам се Джо Нокс – намеси се агентът. – Трябва незабавно да се свържеш с човек на име Маршъл Сондърс и да му обясниш къде съм. Телефонът му е... – Замълча и закова очи в лицето на Стоун. – Каж ми, че съм сам...

– Няма да ти позволя това! – тръсна глава Стоун.

– Я стига! Много неща преживяхме заедно! Ти ми спаси живота!

– И двамата познаваме Хейс – въздъхна Стоун. – Ако разбере, че си го предал, следващата ти спирка ще бъде някоя килия за изтезания в Афганистан, но едва ли ще си от хората, които водят разпитите. Затова е най-добре да се върнеш при семейството си. И да изживееш остатъка от живота си по своите, а не по неговите правила.

– Оливър, даваш ли си сметка на какво е способен този...

– И още как! – прекъсна го Стоун. – Някои неща никога не се променят.

– Момчета, да побързаме! – нервно се обади надзирателят.

Нокс гледа втренчено Стоун цяла секунда, после продиктува телефонния номер и добави, че с него се намира човек на име Джон Кар.

– Обади му се час по-скоро и му кажи къде сме!

След минути бяха в килията си. Затворът беше тотално блокиран.

– Ще направя всичко възможно да се отнесат справедливо към теб – рече Нокс, докато седнаше на нара. – Няма да позволя на Хейс да организира изчезването ти. Именно затова накарах надзирателя да се свърже с един мой приятел в ЦРУ.

– Аз вече съм изчезнал – поклати глава Стоун. – От трийсет години насам.

В килията се възцари мълчание.

– Защо Хейс те е лишил от онзи медал, дявол го взел? – попита след известно време Нокс.

Стоун се изправи и облегна гръб на стената.

– Беше толкова отдавна, че съм забравил – каза той.

– Да бе. Такива неща не се забравят.

– По кое време си бил във Виетнам? – любопитно го погледна Стоун.

– Последната година и половина от войната.

– Аз пък бях в началото.

Никога не беше говорил за тези неща, но вече нямаше значение. Или и двамата щяха да умрат тук, или той самият щеше да угасне в някой друг затвор, ако не бъдеше екзекутиран.

– Маклин Хейс имаше странни методи на воюване – вдигна глава той. – Хвърляше в месомелачката цялата жива сила под свое командване, пък каквото стане. Но в рапортите нагоре по веригата задължително трябваше да се подчертае изключителният му героизъм на бойното поле. Всъщност той никога не е помирисвал истински бой, ако не броим сбиванията на сержантите в столовата.

– И аз имах такива командири – кимна Нокс. – Постоянно дрънкаха за решителния мач, но никога не посягаха към бухалката.

– В един момент Хейс реши, че аз съм причината да не бъде произведен в подполковник по бързата процедура.

– Защо?

– Ставаше въпрос за три селца сред блатата, които, кой знае защо, командването реши, че трябва да завземем на всяка цена. Може би искаха да убедят някого у дома, че на практика печелим войната. Задачата беше възложена на Хейс с обещанието за още една звезда на пагона в случай на успех. Той заповяда атаката. Всеки от трите взвода под неговото командване трябваше да завладее по едно селце. В нощта преди нападението събра сержантите на оперативка.

– А защо не капитаните?

– Защото всички бяха мъртви. Нямах представа с каква скорост изтребвах младшите офицерски чинове. Но както и да е. Заповедта беше да изтрием селата от лицето на земята. Заедно с всичко живо.

– Имаш предвид войниците на противника.

– Не, имам предвид всичко живо: мъже, жени, деца. След това трябваше да подпалим селата и да прехвърлим вината на виетконгците. Хейс много си падаше по шибаната дезинформация и постоянно прибягваше до нея. Истински Макиавели. Така си беше избрал начин да прави кариера.

– И какво стана?

– Два взвода изпълниха заповедта, третият – не.

– А Хейс те захапа.

– Опита се. Но аз го предупредих, че ще разкажа истината на всички. Нямах как да ме обвини в неизпълнение на заповед, тъй като това означаваше да се изправи директно пред военния трибунал. Но командването не беше доволно от операцията, защото едно селце беше оцеляло. И това автоматично се отрази върху Хейс, който трябваше доста да почака за дъбовите листа на пагона.

– Но все пак е намерил начин да ти отмъсти, а? – подхвърли Нокс. – Отнел ти е заслужената награда.

– В онзи момент изобщо не ми пукаше. Участвах във война, която нямаше край. Всичките ми приятели бяха избити. Бях уморен. Дойде ми до гуша от Югоизточна Азия, от жегата и непрестанните дъждове. Всеки ден и всяка минута от живота ми протичаха в безсмислени сражения за няколко квадратни метра кална джунгла. Но за какво, Нокс? Каж ми, за какво?

– И тогава реши да постъпиш в „Трите шестици“?

Стоун се поколеба, после кимна.

– Мисля, че си заслужил да чуеш истината.

– Обещавам, че тя ще си остане между нас. Ако все пак бъдеш осъден, това няма да стане с помощ от моя страна.

– Да, горе-долу тогава на сцената се появиха „Трите шестици“ – промълви след кратка пауза Стоун. – Но не бих казал, че съм постъпил доброволно. Просто ми дадох да разбере, че нямам друг избор. В крайна сметка се оказа, че заменям един ад с друг. В това отношение винаги съм бил късметлия.

– Доколкото разбрах, ти си бил много добър в работата си. Защо ЦРУ се е обърнало срещу теб?

– Годишите си вървяха – сви рамене Стоун. – Ожених се за Клеър,

роди ни се дете. Това беше най-хубавото нещо в живота ми. Не ми се ще да преувеличавам, но пред очите ми се разкри един наистина нов свят. След което реших, че е време да изляза от играта. Вече не бях в състояние да натискам спусъка, Нокс. Не понасях собствената си воня. Не можех да прелетя половината свят, за да пръсна мозъка на някой нещастник, а после да се прибера у дома, да прегърна момиченцето си и да целуна съпругата си. Просто не можех!

– А това не им хареса, така ли?

– Хора като тях са убедени, че когато притежават някого, то е зави-наги. И може би са прави.

Стоун пак приседна на пода, опря глава в стената и затвори очи.

– Ще ти помогна, Оливър! – прошепна Нокс. – Заклевам се, че ще ти помогна!

– Помогни на себе си, Нокс. За мен вече е късно. Ще получа точно това, което съм заслужил.

Компанията отиде да дремне за час-два в дома на Тайри, отстоящ на три километра от центъра на Дивайн. Той се оказа дървена къща със скромни размери, построена на високо и проветриво място с голяма ливада отзад.

Домакинът направи кафе в огромна кана, а за закуска предложи каквото имаше. Очите му бяха зачервени и подпухнали.

– Извинявам се за скромните провизии, но рядко посрещам гости – притеснено промълви той.

– На мен тези *провизии* ми са напълно достатъчни – избоботи Рубън, стиснал с две ръце огромната чаша със силно кафе.

От кратката визита в имението на Аби разбраха какво се е случило. Входната врата беше разбита, а мебелите преобърнати. Човекът на шерифа седеше на пода с окървавено лице и това беше всичко. Никаква представа за самоличността на хората, отвлекли Аби. Шерифът включи радиостанцията си и издаде заповед за издирването ѝ, но резултат все още нямаше. Шансовете за благополучното ѝ завръщане намаляваха с всеки изминал час.

– Как не се сетих по-рано! – виновно каза Тайри.

– Нали си изпратил човек да я пази – опита се да го успокои Анабел.

– За съжаление Ърл не го бива в подобни ситуации, но не разполагам с друг човек – поклати глава шерифът. – Ако с нея се случи нещо... – Сведе глава и една сълза капна на масата.

– Защо са я отвлекли според теб? – попита след проточилото се мълчание Алекс.

Тайри избърса очи и се покашля.

– Не спирам да си задавам този въпрос. Дани изчезна. Може би се страхуват да не направи нещо и за всеки случай отмъкват майка му. Момчето много я обича.

– Мислиш ли, че Дани има пръст в разпространението на дрогата? – попита Анабел.

– Не знам. Но фактът, че използват техния изоставен хамбар, ме навежда на подобна мисъл.

– Нали каза, че е напуснал града?

– Това стана след смъртта на Деби. Може би е решил да се откаже

след убийството на приятелите си.

– Нещо ново около съдията? – попита Алекс.

– За моя голяма изненада той също е изчезнал.

– Значи е бил в играта и някой го е предупредил – рече Хари.

Тайри кимна.

– Преди време е бил съдия в Тексас, а след това е прекарал известно време в Южна Америка. Поне така ми е казал.

– Там са добре запознати с организацията на наркотрафика.

– Така е – кимна шерифът. – Чел съм, че много хора в Тексас се занимават с пласирането на наркотиците, които идват от Мексико. Що се отнася до хапчетата с рецепта, те се добиват по два начина: чрез кражба или собствено производство.

– Кой би произвеждал подобни лекарства? – с недоумение попита Кейлъб.

– В Колумбия има лаборатории, които произвеждат тонове оксикодон и ги прехвърлят в Америка – поясни Алекс. – Разбира се, тези таблетки са зле пречистени, тъй като в мръсните нелегални цехове го няма контрола на модерните фармацевтични предприятия. И по тази причина те са много по-опасни.

Може би съдията е имал добри връзки там, но не му е понасял горещият климат. А когато се е натъкнал на тихия и заспал Дивайн, вероятно е решил да се покрие тук.

– Да предположим, че съдията е разполагал с каналите. Но дали брат ти има достатъчно връзки в големите градове, които да осигуряват пласмента?

– Осемдесет процента от затворниците идват от големите градове, като почти всички са осъдени за убийства или разпространение на наркотици. Скалата на смъртта е затвор, създаден специално за такива като тях. Положително има връзки.

– Но как се е сближил със съдията? Приятели ли са?

– Мозли посещава затвора веднъж в месеца, за да посредничи между управата и лишените от свобода. Когато ми го каза, аз едва не се разсмях.

– Защо?

– Брат ми не е от хората, които правят компромиси. Или му играеш по свирката, или заминаваш.

– Май не си много изненадан, че брат ти може да се окаже престъпник – подхвърли Анабел.

– Аз бях спортистът в семейството – отвърна с вяла усмивка Тайри.

– Докато брат ми печелеше всевъзможни академични стипендии. Тъпият изгърсак и умният по-голям брат, нали знаеш? Но той имаше и друго предимство: жестокостта. Преди да порасна по-едър от него, той ме малтретираше за всичко, което не му харесваше. По тази причина никога не станяхме близки. Той винаги си е паднал по разкоша, но директорите не получават кой знае какви заплати, включително и тези, които управляват строго охранявани затвори.

– Питърсън е бил счетоводител – каза Алекс. – Може би именно той е водил сметките на канала и в един момент се е изкушил да бръкне в меда...

– Нещата едва ли са толкова прости – промълви Тайри и замислено потърка брадичката си.

– В смисъл?

– Тук си имаме инвестиционен фонд. Питърсън водеше и неговото счетоводство.

– Инвестиционен фонд в град като Дивайн? – вдигна вежди Анабел.

– Да. Средствата се набират както от бизнесмени, така и от обикновени миньори. Аби внесе доста значителна сума, защото разполагаше с пари. През последните години фондът действаше наистина успешно и носеше добри дивиденди.

– Ето каква била причината Дивайн да изглежда далеч по-лъскав от околните градчета – промърмори Рубън.

– Това съвсем не означава, че е станал обект на сериозни инвестиции – възрази Хари.

– Причината е била друга – добави Алекс.

Пестникът на Тайри се стовари върху масата.

– Използват фонда за пране на наркодолари! – извика той.

– Точно така – кимна Алекс. – Фондът е идеалното прикритие, защото в него постъпват купища чекове за дребни суми. Кой би допуснал подобно нещо за едно забутано планинско градче? Парите излизат бели като сняг!

– Но как ще стигнем до вашия човек, ако той действително се окаже в затвора? – загрижено попита Тайри. – Не разполагаме с достатъчно улики, за да поискаме заповед за обиск.

– Майната й на заповедта за обиск! – сонпато отвърна Анабел. – Отиваме там и го измъкваме по най-бързия начин!

Присъстващите се втренчиха в нея. В погледа на Тайри се появи мрачна загриженост.

– Не съм убеден, че е добра идея – поклати глава той. – Брат ми

съвсем не е глупак. Ако е забъркан във всичко това, едва ли ще получим официална покана за визита.

– Няма проблем, шерифе. Аз и бездруго рядко използвам парадния вход. Шърли ми каза, че затворът е построен върху минна галерия, в която са загинали доста миньори. Затова са го нарекли Скалата на смъртта. Но при опита да спасят колегите си миньорите са прокопали и още една, паралелна галерия. Въпросът е къде точно се намира тя и докъде стига...

– Не знам подробности – поклати глава Тайри.

– Аз мога да направя справка в местната библиотека – предложи Кейлъб.

– И прегледай всичко, свързано с този затвор – каза Анабел и насочи вниманието си към Тайри. – А на теб ще ти бъде благодарна, ако ми разкажеш каквото знаеш.

– С удоволствие, но в затвора има куп места, където могат да скрият един-двама души.

– До известна степен разчитам именно на това – тръсна глава Анабел.

Друг хеликоптер прелетя над Дивайн, снижи се над върховете на дърветата и кацна на паркинга пред затвора „Блу Спрус“.

От него слезе само един човек, който забързано се отпрати към портала.

Формалностите на входа продължиха няколко минути и приключиха с едно телефонно обаждане. Специалният гост беше посрещнат лично от директора Хауард Тайри, който стисна ръката на Маклин Хейс и безцеремонно попита:

– Каква работа има тук ЦРУ?

– Мисля, че при вас се намира един от моите хора – любезно отвърна Хейс.

– Не знам за какво говорите.

– Е, добре, засега ще играем по вашите правила – въздъхна Хейс. – Името му е Джо Нокс. Около метър и осемдесет и пет, стотина килограма, с пригладена назад прошарена коса. С него трябва да има още един човек. Малко по-висок и по-слаб, с късо подстригана бяла коса. Представя се като Оливър Стоун или Джон Кар в зависимост от ситуацията.

– Тук няма хора с подобно описание – отсече Тайри. – А сега ще ви помоля да напуснете. Това е затвор с най-строга охрана, където не се допускат нежелани посетители.

Няколко надзиратели се изправиха зад него.

– Май численото превъзходство е на ваша страна – промърмори с престорена тревога Хейс. – Всъщност какво, по дяволите, съм си въобразявал?

Еlegantното му куфарче кацна на близката маса, капакът отскочи. Отвътре се появи тънка папка.

– Разпространение на наркотици ли беше? – небрежно я прелисти той. – Да, точно така. – Раменете му леко потръпнаха, костеливите му пръсти се впиха в хартията. – Значи трябва да внимавам, защото насреща си имам твърди хора, решени на всичко. Този документ чака подписа на министъра на правосъдието. С негова помощ ще запечатаме строго охранявания затвор заедно с персонала.

– На какво основание?

– На основанието, че вашите канали за разпространение на наркотици финансират няколко терористични организации, действащи на

територията на Съединените щати.

– Това са глупости!

– На практика разполагаме с неоспорими доказателства за дейността ви – продължи с равен глас Хейс и измъкна друг лист хартия. – Ето заповедта за арестуване на Джоузеф Нокс, Джон Кар и Хауард Тайри. Можете да се уверите с очите си.

Директорът дори не си направи труда да погледне листа.

– Може и да сте важна клечка във Вашингтон, но в момента не се намирате там – изръмжа той. – Което означава, че не ми пука за вашите заповеди.

– Тъкмо в това е работата – кимна Хейс. – Предайте ми Нокс и Кар, и проблемите ви спират дотук.

– Как ли пък не. Не казвам, че тези хора са тук, но откъде да знам, че няма да ме арестувате, ако умишлено ме натопят?

Хейс погледна часовника си. Когато очите му отново се възряха в Тайри, в тях нямаше и следа от любезност.

– Пет пари не давам за малките ви наркоигри – изсъска той. – В генералната схема вие не сте и хемороид в *задника ми*, който да ме дразни. Имате една минута да ме заведете при тези хора!

– Или какво? – враждебно изръмжа Тайри.

– Ама ти наистина си досаден – въздъхна Хейс, измъкна мобилния телефон от джоба си и натисна един-единствен бутон.

Секунда по-късно паркингът беше разтърсен от силна експлозия.

Тайри и хората му се втурнаха към прозореца и заковаха погледи в обзетата от пламъци кола. От дулото на бордовото оръдие на хеликоптера се проточваше тънка струя дим.

– За бога, кадилакът ми! – изкрещя неистово Тайри.

– Той беше. Вече проверихме регистрацията. Не бих похабил цял снаряд за возилото на някой обикновен надзирател. А сега ме слушай внимателно. Тук става въпрос за *националната* сигурност. Дори президентът не може да спре подобни операции. А *ти*, приятелю, съвсем не си президент! Веднага ме заведи при тези хора! – После по лицето му пробяга усмивка и тонът му се смекчи. – Кой знае, може пък чичо Сам да ти купи чисто нов кадилак...

Стоун и Нокс бяха приковани с вериги към краката на масата. Всички обитатели на затвора бяха чули експлозията, но никой не знаеше какво става. Когато Нокс видя лицето на човека, който се изправи на прага, от устата му неволно се отрони едно „по дяволите“.

– Радвам се да те видя, Нокс – усмихна се Хейс и се настани срещу

дватамата.

– Какво, за бога, търсите тук?

– Разполагам с пълен списък на лицата, с които би могъл да се свържеш. И бях готов за телефонното обаждане до Марш. Изобщо не си губих времето да проверя дали ще направи опит да ти помогне. Той вече получи назначение зад граница, а ти, Нокс, не биваше да ме правиш на идиот. Наистина не биваше!

Змийските му очи се отместиха от объркания агент и се спряха върху Стоун.

– Отдавна не сме се виждали, Джон. Не бих казал, че годините са те пощадили.

– Не са пощадили и *теб*, Мак.

– Каж ми едно нещо, Джон. Как се почувства, когато свитна Грей и Симпсън? Душата ти се изпълни с гордост, нали?

– Основателен въпрос, защото ти *наистина* не знаеш как се чувства човек, на когото се е наложило да убива. Тази задача винаги си я прехвърлял на другите.

Хейс отвори куфарчето си, извади един-единствен лист хартия и го подаде на Нокс. Това беше заповедта за лишаване на Джон Кар от Медала на честта, подписана лично от него.

– Когато се обади да ме предупредиш, че има опасност „местните“ хора да укрят един *преследван* герой от Виетнамската война, аз си зададох въпроса къде може да се намира тази дяволска дупка. И *как* си разбрал, че става въпрос за ветеран от войната. После си направих труда да отскоча до Централния военен архив. Хората там бяха много любезни и веднага ме информираха за това, което си търсил. За съжаление съдържанието на проверените от теб кашони не беше инвентаризирано, но този лист беше оставил известни следи по вътрешността на един от тях. Достатъчно основание, за да претърсим дома ти. И моите хора го откриха. Бях убеден, че тази заповед отдавна е унищожена, но това е поредното доказателство, че никой човек не е всезнаещ.

Извърна поглед към Стоун.

– Джон вероятно ти е разказал за нашето малко спречкване в джунглата.

– Нищо не съм му разказал – поклати глава Стоун. – Нима си въобразяваш, че ще се доверя на човек, който работи за теб?

Хейс се облегна назад и положи ръце в скута си.

– Лъжеш много по-зле, отколкото убиваш, Джон – въздъхна той. – Може би си забравил, че уклончивостта е едно от вродените ми

качества. Винаги я усещам и у другите.

– Никога няма да се откажеш, а?

– А защо да го правя? Ти ме нарани, макар и преди много време. Нима това е справедливо?

– За каква справедливост говориш? – враждебно го изгледа Нокс. – Ти си го лишил от Медала на честта!

– А той лиши мен от напълно заслужено повишение! – гневно отвърна Хейс.

– Нима можеш да сравняваш това, което е извършил на бойното поле, с два-три месеца закъснение на шибаните си нашивки?

– Той беше говедо, чакащо пред скотобойната. Имахме милиони като него. Но офицерите от моя ранг не бяха чак толкова много. Убеден съм, че с поведението си този човек попречи на военните усилия на страната ни.

– Наистина ли си вярвал, че ако веднага те бяха направили подполковник, страната ни щеше да спечели Виетнамската война? – с недоумение го изгледа Нокс.

– Признавам, че притежавам голямо его – кимна Хейс.

– Това не е его, а налудничавост на психар.

Хейс щракна запалката си. Изсърналата хартия бързо се превърна в купчинка пепел.

– А сега да си изясним нещата – хладно рече той и насочи показалец в гърдите на Нокс. – Ти си осъден за въоръжен грабеж и убийство. Гадна работа, с която за съжаление не бях запознат. – Очите му спряха върху лицето на Стоун. – А ти си Антъни Касап. Ако не друго, тъпият директор на пандиза е проявил чувство за хумор. Троен убиец. Доста справедливо, макар че ти си по-напред с материала.

Хейс се изправи, закопчалките на куфарчето щракнаха.

– Мисля, че това е всичко. Оставям ви да изкупите вината си пред обществото. Помолих директора да прояви специално внимание към вас. Сигурен съм, че ще оцените жеста.

– Няма начин да се измъкнеш, Хейс! – кресна побеснелият Нокс и разтърси веригите си. – Дори ти си безсилен!

– Всъщност вече го правя – спря на прага Хейс. – О, щях да забравя... Онзи надзирател, когото си помолил да се свърже с Марш... На твоето място не бих очаквал нови услуги от него. Допуснал е глупостта да проведе разговора от домашния си телефон – информация, която споделих с доблестния директор. Сигурен съм, че той ще вземе съответните мерки.

Вратата меко се затвори след него.

– Години наред организации за защита на човешките права като „Хюман Райтс Уоч“ и „Амнести Интърнешънъл“ правят опити да разберат какво става зад стените на „Блу Спрус“ – заключи Кейлъб, след като запозна приятелите си с практиката в затвора. Отново се намираха в дома на Тайри, който бяха превърнали в свой щаб. – Списъкът с нарушения на човешките права е наистина дълъг, но управата упорито отказва да допусне там представителите на „Амнести“ или други правозащитни организации. Господи, дори Русия вече прави това! При един от последните регистрирани инциденти в „Блу Спрус“ няколко затворници са изпаднали в кома и са умрели от електрошоковите палки, но управата на затвора отново е отказала независимо разследване.

Алекс насочи мрачен поглед към Тайри.

– Знам, че ти е брат, но все пак всичко се е случвало под носа ти! – отбеляза той.

– Това е една от главните причини за отчуждението между нас – въздъхна шерифът. – Кой според теб е информирал „Амнести Интърнешънъл“ за това, което се случва в затвора?

– Ти ли? – попита Кейлъб.

– Веднъж успях да проникна там, придружавайки някакви затворници. Поогледах се, без да привличам вниманието. А може би брат ми беше решил, че все пак заслужавам малко доверие. Но нещата, които видях и чух, бяха толкова страшни, че нямаше как да не се обърна към „Амнести“. Разбира се, Хауард разбра и оттогава насам нямам достъп до „Блу Спрус“.

– *Истинското* име на проклетото място е Скалата на смъртта, за бога! – остро се намеси Анабел.

– Защо след всичко това няма разследване на Отдела за граждански права към Министерството на правосъдието? – попита Хари Фин. – Нито пък от страна на Управлението на затворите на щата Вирджиния?

– Явно правата на лишените от свобода не са приоритет за сегашните федерални и щатски управници – отвърна след кратка справка със записките си Кейлъб. – Ставало е въпрос за щатско разследване, но нещата не стигат доникъде. А Министерството на правосъдието е заето с по-важни задачи. През последните две години този затвор практически е закрит за посещения, което означава, че няма кой да чуе оплакванията

на затворниците. На практика те не съществуват.

– Значи Хауард Тайри разполага с лично феодално владение, в което върши каквото си пожелае – избоботи Рубън. – Включително търговия с дрога и задържане на невинни хора.

– Така изглежда – въздъхна Кейлъб.

– Откри ли нещо за втората галерия? – попита Анабел.

– Да. – Кейлъб извади няколко листа, разпечатани в библиотеката. – Тя е била прокопана успоредно на онази със затрупаните миньори. Прочетох един-два вестникарски материала и ги сравних с някои сведения за строителството на затвора. Обръщам ви внимание, че заключенията ми не могат да бъдат съвсем точни, защото никой не публикува архитектурните планове на затворите в интернет. Но спасителната галерия стига чак до върха на хълма, защото там са били затрупани миньорите. За разлика от първата тя не е засегната от експлозията на газ. Именно по тази причина спасителите оцеляват. Известно е, че след инцидента мината е запечатана, но това се отнася до главния вход. Никъде не се споменава за спасителната галерия.

– Когато някой решава да строи затвор, който да е като крепост, той положително ще се погрижи да запуши и тунела, прокопан под основите му – поклати глава Рубън.

– Всичко запушено има начин да бъде отпушено – заяви Анабел, крачейки напред-назад.

– Зная със сигурност, че Хауард взе участие в изготвянето на строителните планове – каза Тайри. – А той не е от хората, които забравят за резервните варианти.

– Но защо би го направил? – вдигна вежди Алекс. – Това засилва опасността от бягство на затворници.

Анабел спря да крачи и се извърна към него.

– От информацията на Кейлъб е ясно, че обитателите на „Блу Спрус“ са държани в единични килии. Оковават ги във вериги и ги претърсват при всяко отскачане до тоалетната, а надзирателите са повече от тях. Времето за разходка е само един час на ден. Явно никой не допуска, че бягството е възможно. Но в случай че държиш канал за разпространение на дрога, положението става съвсем различно. Част от хората ти трябва да напускат затвора, и то редовно, всяка нощ.

– Спокойно биха могли да го правят и от домовете си – възрази Кейлъб.

– От казаното дотук стигам до заключението, че Хауард Тайри е от хората, които искат да контролират всичко и всеки. Бас държа, че

управлява подчинените си с желязна ръка.

– Тук си права – кимна Тайри.

– Къде отиват част от кашоните, предназначени за съда? – попита Алекс. – Разбира се, ако приемем, че те съдържат наркотици.

– В затвора – простичко отвърна Тайри. – Това никак не е трудно, защото там се извършват всекидневни доставки на храна и оборудване. А съдебните архиви са отлично укрытие, тъй като никой няма да седне да ги проверява.

– Значи подмяната става някъде по пътя – замислено кимна Анабел. – Отклонените кашони отиват в затвора, а оттам поемат по маршрута си. За куриери използват наркозависимите миньори. Всичко това потвърждава първоначалната ми теория. Не е възможно един куп надзиратели всяка нощ да напускат затвора през главния портал, носейки кашони с незаконни хапчета. Хеликоптерът също не върши работа, защото нощните полети привличат вниманието.

– Вероятно става през задния вход – предположи Хари.

– Точно така. Който според мен е именно резервната галерия.

Алекс я гледаше с нескрито учудване.

– Значи откриваме входа на тази галерия и проникваме през него, въпреки че има някаква защита? – попита той. – А после се промъкваме през нея и влизаме в строго охраняем затвор, пълен с въоръжени до зъби надзиратели, които на всичко отгоре припечелват и от търговия с наркотици?!

– Това ми звучи като добър план – възбудено рече Рубън.

– А на мен ми звучи като самоубийство! – гневно отвърна Алекс.

– Мисля, че и двамата грешите – успокои ги с равен глас Анабел.

– Заклевам се, че ще видя сметката на Маклин Хейс, дори това да е последното нещо в живота ми! – каза Нокс.

Отново бяха в килията, доста часове след като Хейс заби прословутия последен пирон в ковчезите им.

– Но ще бъде противозаконно – напомни му Стоун, повдигнал се на пръсти пред процепа, който служеше за прозорец. Той гледаше към централния паркинг, но през полупрозрачния навес не се виждаше почти нищо. – Ще те обявят за издирване и в крайна сметка пак ще се озовеш в затвора.

– Усещам иронията ти, но въпреки това ще го направя!

– Само ако се измъкнем оттук.

– Тук е проблемът – въздъхна Нокс. – А засега не виждам такава възможност.

– Мисля, че грешиш.

– Наистина ли? – изправи се върху нара Нокс.

– Не бързай да се обнадеждаваш. Причината за моите думи е по-скоро лоша, отколкото добра.

– Какво имаш предвид?

– Забеляза ли, че след посещението на Хейс нито ни извеждат, нито ни хранят?

– О, да. Стомахът ми отдавна се бунтува. И какво от това?

– Според мен краят на престоя ни тук приближава.

– Никой не пилее храна за трупове? Не, това не е в стила на нашия многоуважаван директор.

– Няма причини да ни държат повече тук. Винаги има опасност някой да се появи със заповед за обиск. Защо да рискуват?

– Според теб къде ще ни отведат?

– Знам от личен опит, че наоколо е пълно с изоставени шахти. Вкарват ни в някоя от тях и запечатват входа. Тукашните хора отдавна са свикнали с мисълта, че планината е пълна с мъртъвци.

Стоун притисна лице към стената, опитвайки се да види нещо повече през тесния процепа. Присви клепачи и успя да долови контурите на далечна планина. Все едно, че бяха на Марс. Метър бетон, сто метра голо пространство до мрежата с остри пластини, плюс цял батальон снайперисти, изгарящи от нетърпение да натиснат спусъка. Това ги

разделяше от свободата.

Нямаше път навън.

– В нашата работа човек никога не забравя, че рано или късно ще му дойде редът – обади се Нокс. – Просто свиква с тази мисъл и продължава да си върши работата. Защото се е заклел докрай да служи на страната си.

– Или докато тя го прецака – добави Стоун.

– Когато ми възложиха задачата да те издиря, аз наистина не знаех какво да очаквам. Знаех, че си опасен, но го приех нормално. Някои хора превъртат просто ей така, без видими причини. Но когато се поразрових в миналото ти... Нека ти го кажа направо: не познавам друг човек, който да е заслужил извиненията на страната си повече от теб!

– Странно – поклати глава Стоун. – В момента си мислех абсолютно същото, но за теб, Нокс.

– Приятелите ме наричат Джо, Оливър.

Стоун се обърна да го погледне и се озова пред протегнатата му ръка.

Двамата обречени си размениха кратко, но сърдечно ръкостискане.

– Кога ще ни изведат според теб?

– Тази нощ – отвърна Стоун и отново извърна глава към прозорчето. – А от нея ни делят не повече от шест часа... – Внезапно млъкна и направи отчаян опит да промуши главата си през процепа. Стори му се, че вижда група мъже, които слизат от някаква кола и се насочват към портала. Единият от тях, извънредно едър и с разрошена коса, рязко се различаваше от останалите.

Не може да бъде!

– Какво има? – попита зад гърба му Нокс. – Какво видя?

Стоун се обърна. На лицето му грееше широка усмивка.

– Надеждата, Джо – отвърна той. – Току-що видях надеждата.

– Мистър Тайри, най-добре е да слезете долу, сър – каза в слушалката надзирателят.

– Какво има? – раздразнено изляз Тайри, седнал зад голямото писалище с панорамна гледка към малкото му царство. – Зает съм!

Надзирателят се извърна с лице към групата.

– Казва, че е зает...

Алекс грабна слушалката от ръката му.

– Говори Алекс Форд от Сикрет Сървис! Господин директор, аз ръководя обединен отряд от федерални агенти, които имат въпроси към вас. Ако не се появите веднага тук, с вас ще разговаря федерален прокурор!

Тайри почти изпусна слушалката.

– Нямам никаква представа за...

– Чакаме ви!

Шейсет секунди по-късно Тайри се появи в приемната със скована походка.

– Алекс Форд! – Показа му картата си, след което махна към останалите. – А това са агентите Хънтър, Келсо, Райт и Таскър.

Рубън, Кейлъб и Хари Фин бяха облечени в мушамени якета с надпис ФБР, а на гърба на Анабел пишеше ФАБН.

– За какво става въпрос, по дяволите? – гневно попита директорът на затвора.

– Тук ли ще го обсъждаме? – изгледа го Алекс. – Нямате ли някое по-уединено местенце, или всички са в играта?

– Каква игра? – намръщено го изгледа Тайри.

– Не се прави на глупак, директоре! Разполагам с една дебела папка за теб, от която е видно, че си доста умно момче.

Тайри хвърли поглед към хората от охраната, които нервно присъпваха от крак на крак, после посочи една малка стаичка в съседство.

Алекс пропусна колегите си напред, затвори вратата и въздъхна:

– Е, така вече е по-добре. Тук сме, за да те уведоим, че малката ти мрежа за разпространение на наркотици вече е разбита.

– Каква мрежа?

– Агент Хънтър? – извърна се Алекс.

Анабел пристъпи към дребничкия Тайри и заплашително се

надвеси над него.

– Представях си те по-едър. За пръв път виждам скарида като теб да ръководи толкова мащабна операция.

– Аз съм директор на този затвор! Настоявам да се обръщате към мен с...

– Майната ти, Хауи! Имаш късмет, че още не съм ти шракнала безлезиците! Разполагаме с доказателства, че доставките идват от юг. Или истински окси, или нелегално произведени таблетки. Официален получател е градският съд, който осигурява прикритието. Тук изниква фигурата на негова светлост съдията, който в момента се укрива. Но когато го спипаме, от него ще излезе отличен свидетел на обвинението. Бъди сигурен, че ще те натопи, и то надълбоко. Освен ако не убиеш и него, както уби Шърли и Уили Кумс. Да не забравяме Деби Рандолф и съучастника ти Рори Питърсън. Между другото, колко мангизи отмъкна Рори, преди да му видиш сметката?

– Ти си луда!

– Дори не съм загоряла както трябва. Тепърва ще видиш на какво съм способна, когато се разгорещя. Особено след като съдебните заседатели изпишат тежката присъда на голия ти задник! Та докъде бях стигнала? А, до отклоняването на част от доставките, които идват тук, в затвора. Най-вероятно с помощта на хеликоптера, с който уж *превозваш* лишените от свобода. Стоката се прехвърля в изоставения хамбар на Аби Райкър с помощта на миньорите наркомани, които уж се редят на опашка пред метадоновата клиника. И потича реката от мангизи. – След тези думи Анабел се обърна и прехвърли топката на Кейлъб. – Агент Келсо?

– Идва ред на градския *инвестиционен* фонд, чрез който се изпират мръсните пари – направи крачка напред библиотекарят. – Основен играч в него е Рори Питърсън, който води счетоводството и издава чекове на почтените граждани на Дивайн. Но лъвският пай остава за теб и партньорите ти. Хората си мислят, че получават дивиденди от умели операции на борсата, но на практика това са пари от наркотици. Убеден съм, че следствието ще разкрие личното ти участие в техния бизнес, а също и на партньорите ти. По този начин имате възможност да прехвърляте изпраните пари в офшорни сметки. Убили сте Питърсън, защото краде. И Джош Кумс, защото е усетил какво се разиграва, а Шърли – от страх да не се обърне срещу теб след взривяването на сина й.

– А защо ми е трябвало да го взривявам, по дяволите?

Анабел придоби нова увереност, тъй като Тайри потвърди всички

предположения на Стоун.

– Защото е бил близък с Деби – отговори тя. – Тя е видяла убийците на Питърсън от пекарната, която се намира точно срещу счетоводната кантора. Твоите хора я ликвидират, пренасят я в дома ѝ и представят нещата като самоубийство. Но Уили не вярва на тази версия и започва да вдига шум. Ти се опасяваш, че преди да бъде убита, Деби му е позвънила и му е разказала всичко. Първият ти опит да го премахнеш търпи провал, но вторият е успешен.

Тайри безсилно рухна на близкия стол.

– Сега да видим колко убийства тежат на съвестта ти освен обвинението за контрабанда на наркотици – подхвърли Анабел и започна да брои, прегъвайки пръстите си: – Общо шест. Но това не е всичко. Според информацията, с която разполагаме, двама федерални агенти са задържани незаконно в твоя затвор.

– Какво?!

– Извинявай, забравих да те осветля по този въпрос. Имената им са Джо Нокс и Джон Кар. Къде са те?

Анабел внимателно го наблюдаваше. Човекът насреща ѝ имаше безстрастното лице на комарджия, но тя забеляза това, което ѝ даде сигурност: едва доловимо потрепване на клепачите и леко помръдване на пръстите му върху облегалката на стола.

– Това са абсурдни обвинения! Къде са ви доказателствата?

– Ще ги получим, след като претърсим това място и открием нашите агенти. А останалата част от пъзела се подрежда с видима лекота. В момента, в който пипнем съдията, ние ще разполагаме с ключовия свидетел срещу теб.

– Не можете да претърсите затвора без официална заповед!

– О, бъди спокоен, ще се снабдим с нея. Ще я имаме още утре сутринта. За всеки случай сме блокирали пътя, ако случайно решиш да отпътуваш нанякъде. Затова не те съветвам да се опитваш да ги измъкнеш. Не пипай и хеликоптера, защото две наши машини са в пълна готовност, ако случайно решиш да излетиш с него.

Анабел се наведе към изпотеното лице на мъжа срещу себе си.

– Между другото, ние сме добре запознати с репутацията ти на садист, който не пропуска да малтретира всеки, прекрачил този праг. Много обичаш да причиняваш болка, нали, *дребосъко!* Но след като получиш присъдата си, ние ще препоръчаме на властите да те изпратят да я изтърпяваш в ей такъв затвор. На общ режим, заедно с обикновените затворници. Това може би ще спести разходите на държавата по

евентуалната ти екзекуция. Добре ли ме чу?

– Как смееш! – кресна Тайри и замахна да я удари, но една огромна лапа стисна китката му.

– Не те съветвам да го правиш – избоботи гигантът. – Защото тези момчета са готови да те гръмнат още сега!

Тайри замаяно се огледа. Алекс и Хари Фин бяха насочили пистолетите си в главата му.

– Ще се видим утре на разсъмване, Хауи – хладно се усмихна Анабел. – Рано-рано, на бистра глава. На твое място бих започнала да си подреждам нещата.

– Идват! – прошепна Стоун.

Залепиха се за стената. В коридора се разнесе тропот на ботуши.

– Надявам се, че очите не са те подвели – нервно каза Нокс.

– Ръцете навън! – изкомандва груб мъжки глас.

Стоун се отлепи от стената, но Нокс го спря.

– Този път е мой ред. Обикновено първият отнася най-много ритници. Предполагам, че не им достига енергията.

– Не е нужно да го правиш, Джо.

– А защо? Само *ти* ли имаш право на това малко удоволствие?

Нокс се наведе и пхна ръцете си в процепа. Дръпнаха го с такава сила, че главата му издрънча в желязната врата.

– Нещо хич ви няма, нещастници – промърмори той, опитвайки се да преодолее болката.

Това му спечели още едно дърпане, но той се беше подготвил. Бледа усмивка ознаменува тази малка победа, въпреки усилващата се болка в главата.

Този път не си направиха труда да ги претърсват, не им поставиха и пранги. Единият от двамата се оказа Джордж – онзи, който си падаше по стискането на гениталии. Менсън вероятно беше в лечебницата.

Или мъртъв, ако имаме този късмет, помисли си Стоун.

– Къде са ви униформите? – поинтересува се той.

– Да не сменяте работата? – добави Нокс. – Не съм убеден, че имате вид на истински наркотрафиканти.

– Млък! – изрева Джордж.

Поведоха ги надолу по стълбите. Прекосиха множество коридори и навлязоха в тесен наклонен пасаж. Не след дълго в ноздрите ги удари тръпчивата миризма на влажна пръст и мокри камъни.

Под светлината в дъното на пасажа се очерта фигурата на мъж.

Хауард Тайри беше облечен в черно и изглеждаше по-малко самодоволен от обикновено.

– Виждам, че днешното посещение те е накарало да се замислиш – обади се Стоун.

– Как смееш да... – кресна Тайри, но Нокс хладно го прекъсна:

– Маклин Хейс е обект на вътрешно разследване вече цяла година.

По подозрения за психически отклонения. Поставен е под постоянно

наблюдение, което означава, че ги е довел тук. При теб, глупако.

– Мамка му! – изруга Тайри.

– Най-разумно е да се предадеш, директоре – рече Стоун. – Играта свърши.

На лицето на Тайри се появи жестока усмивка.

– Въпреки че са федерални ченгета, те не са всесилни – каза той. – Не познават нито околността, нито методите ни. А сега мърдайте!

Получил силен удар в гърба, Стоун пое напред.

Пасажът беше все така наклонен. По стените се появи мъх, влажната миризма ставаше все по-натрапчива. Най-накрая стигнаха до солидна метална врата. Джордж я отключи и продължиха напред. Няколко минути по-късно пред очите им се появи още една врата, незаключена. Отвъд нея беше минната галерия. Заповядаха им да спрат и един от надзирателите изчезна в някакво отклонение.

Стоун бавно се огледа. Тунелът беше дълъг, с крепеж от дебели греди и метална мрежа на тавана. Същият като онзи, в който живееха змиите. Тази нощ отново беше в компанията на гърмящи змии, но двукраки. Обзе го чувство на клаустрофобия от тясната галерия, над която тежаха хиляди тонове скална маса, а и самият затвор. Не беше сигурен, че тук ще се почувства по-добре, отколкото в килията.

Май няма особена разлика, помисли си той.

Разсъжденията му бяха прекъснати от появата на надзирателя, до когото пристъпваше слабичка фигура.

– Аби! – извика той.

В гърдите му се надигна неудържим гняв. Под светлината на фенчетата ясно се виждаха синините по лицето й.

Стоун се спусна към Тайри, но бързо го укротиха. С оковани на гърба ръце не можеше да направи нищо.

– Ще те убия! – обеща на Тайри той. Тихо, но заплашително.

– Май ще стане обратното – спокойно отвърна директорът на затвора.

Продължиха напред. Аби крачеше редом със Стоун, а Нокс любопитно протягаше шия след тях.

– Какво се случи, Аби? – прошепна Стоун.

– Отвякоха ме от дома. Може би са убили човека на Тайри. Не знам, не съм сигурна...

– А защо са го направили?

– Най-вероятно заради Дани.

– Значи и *той* е замесен?

Тя изхлипа и кимна.

Стоун понечи да каже още нещо, но една палка се стовари върху гърба му.

– Край на разговорите! – изръмжа надзирателят.

Скоро изгуби представа за времето. Тук, в недрата на планината, минутите се превръщаха в часовете. Не можеше да си представи, че ще прекара остатъка от живота си на колене и лакти, копаейки с нокти твърдата скала. Копаейки гроба си.

Внезапно надзирателите ги сграбчиха за раменете и им заповядаха да спрат и да не мърдат. После изтичаха пред тях и изчезнаха в мрака. Оттам се разнесоха стържещи звуци от преместването на някакви тежки предмети, придружени от псувните и пъшкането на надзирателите.

Мракът започна да се топи.

Тайри ги блъсна напред. Стоун и Нокс се спогледаха. И двамата нямаха представа какво ще се случи през следващите мигове. Стоун гледаше да е максимално близо до Аби, готов да я защити с тялото си. Направи отчаян опит да се освободи от белезниците. Вероятно разполагаха с броени секунди.

Последно спускане, след което изведнъж се озоваха под открито небе. Най-после бяха напуснали Скалата. Но без да се освободят от белезниците и мъжете, които ги заобикаляха. Краят беше близо. Стоун не можеше да повярва, че това, което през годините не успяха да направят мъже с огромна власт и армия от професионалисти на своя страна, ще го направи някакъв маниак в пущинака. Ще го убие. Погледна Аби и му стана още по-мъчно. Всъщност той трябваше да е мъртъв още преди много години, защото беше извършил неща, с които го беше заслужил. Но не и Аби. За нея беше нелепо да умре по този начин. Мълчаливо се закле, че ще направи всичко възможно да я предпази от смъртта, която дебнеше наоколо.

Намираха се в гориста местност, високо в планината. Очите му бавно се нагодиха към слабата светлина и той зърна широката пътека сред шубраците.

Тайри хвана ръката му и го блъсна напред. Стоун се препъна в някакъв камък и падна по лице. Надигна се на колене и погледна директора на затвора право в очите.

– Имай предвид, че мястото е отцепено.

– Едва ли подозират за пътеките, които познавам – ухили се Тайри.

– Нима допусках, че не съм се подготвил?

– Много сте малко – отбеляза Нокс, оглеждайки компанията на

Тайри. – Май си решил да хвърлиш останалите на вълците, а?

– Какво ти пука? – озъби се Тайри. – И бездруго след малко ще умреш.

– Тъпо ли ще прозвучи, ако ти кажа, че няма как да ти се размине?
– подхвърли Стоун.

– Адски тъпо – кимна директорът.

– В такъв случай нека ти го кажа аз! – прогърмя един глас зад тях.

Групата рязко се обърна. Точно навреме, за да види как Алекс Форд напуска прикритието на близките дървета с пистолет, насочен в главата на Тайри. Надзирателите посегнаха към оръжията си, но един куршум свирна над главите им и те се вцепениха.

Хари Фин пристъпи напред с димящ пистолет в ръка, а Рубън насочи пушката си към тях. Зад него изникнаха Анабел и Кейлъб.

В същия миг Тайри сграбчи Аби и опря пистолета си в слепоочието ѝ.

– Или се махайте по дяволите, или тази жена е мъртва! – извика той.

– Свали оръжието, Хауард.

Главата на Тайри рязко се извъртя по посока на гласа. Очите му се заковаха върху фигурата на Линкълн Тайри, която се появи между дърветата.

– Свали оръжието, Хауард.

По месестото лице на директора пробяга усмивка.

– Нали знаеш, че не можеш да казваш на по-големия си брат какво да прави? Престани да се правиш на детектив. Връщай се в забутания си град и продължавай да се преструваш на компетентно ченге!

– Аз знам какво правя, *brate!* Арестувам те по обвинения, които ще бъдат достатъчни, за да останеш завинаги в твой затвор!

Тайри заби дулото във врата на Аби и тя изпищя от болка.

– Май не разбираш какво ти казвам! – изсъска той. – Ако не се махнете, тази жена ще умре!

– Свали оръжието – отново го подкани шерифът. – Убийството ѝ няма да ти донесе нищо. Играта свърши.

– Нищо ли няма да ми донесе? Напротив, ще ми достави огромно удоволствие!

– Давам последен шанс и на трима ви! – мрачно отсече Алекс. – Веднага хвърлете оръжията!

– Върви по дяволите! – изкрещя Тайри и пръстът му се уви около спусъка. В следващия миг Стоун връхлетя отгоре му с цялата тежест на

тялото си и пистолетът се изплъзна от пръстите му.

– Бягай, Аби! – извика той, опитвайки се да възстанови равновесие то си.

За лош късмет Тайри се претърколи точно до пистолета си. Ръката му светкавично го грабна, насочвайки го в главата на Стоун.

Екна изстрел. Куршумът прониза челото на директора. В продължение на една дълга секунда той остана застинал, сякаш не можеше да повярва, че умира. После падна по гръб, а очите му се втренчиха в звездното небе, на чийто фон смътно се очертаваше Скалата на смъртта. Но той вече не можеше да я види.

– Кой стреля, по дяволите? – извика Алекс.

Време за отговор нямаше. От тунела се появи неясна фигура и откри огън. Оръжието беше автоматична карабина, която засипа гората с порой от куршуми. Позицията на Стоун му позволи пръв да засече стрелеца. Миг преди залпа той беше на крака и летеше по посока на Аби, която не знаеше накъде да бяга. Блъсна я на земята и се стовари върху нея.

Алекс, Рубън и останалите светкавично залегнаха. Над главите им заваляха обрулени листа и обелени кори.

Шерифът Тайри нададе силен вик и се свлече на земята. Ръцете му притиснаха раната на бедрото.

Стоун напрегна взор към входа на шахтата. Стрелецът се оказа „едноокият“ Менсън. Към превръзката на окоото му се беше прибавил и широк бинт, праметнат през шията му.

Трябваше да довърша по-рано това гадно копеле, каза си мрачно Стоун.

Нокс бе намерил укритие зад голям камък, а двамата надзиратели тичаха с всички сили към гората. Колегата на Джордж не успя да се добере дотам, застигнат от случаен куршум. Улучен в гърба, той рухна на земята сред фонтан от кръв.

Стоун скочи на крака и се понесе натам с максимално възможната бързина, на която беше способен. Рамото му потъна в гърдите на Джордж и го събори. Все още окован с белезници, Стоун бе принуден да използва други средства. Главата му се заби в лицето на надзирателя, който изгуби съзнание и тялото му омекна. Стоун се извъртя с гръб към него и потърси кожена кесия на колана. Пръстите му напипаха ключа и ловко го вкараха в процепа на металните гривни. Миг по-късно ръцете му бяха свободни и се стрелнаха към пистолета на Джордж. После очите му се разшириха от смайване. При падането на тялото спусъкът се беше откършил, вероятно от съприкосновението с някой остър камък.

В следващия миг се просна по очи, а куршумите от карабината изсвириха над главата му.

Аби изпищя.

Стоун се извърна и запълзя към нея, извивайки се като змия. Камъните раздираха дрехите и кожата му, но той не спираше. Това упражнение го беше правил хиляди пъти във виетнамските джунгли, но никога с толкова важна цел.

Проснат по корем, окованият Нокс пропълзя до мъртвия Тайри, избута с крак пистолета от ръката му и се извъртя към Стоун.

Менсън беше на някакви си три-четири метра от Аби и сменяше пълнителя. Алекс, Хари и Тайри откриха огън, но той беше намерил добро укритие зад купчина камъни. От такава малка дистанция зареденият му автомат имаше огромно предимство, а Аби със сигурност беше първата, която щеше да бъде покосена.

– Оливър!

Стоун се обърна.

Окованият в белезници Нокс държеше пистолета с краката си. Стоун кимна. Агентът направи силен мах и оръжието литна във въздуха. Стоун ловко го хвана. Разполагаше с не повече от няколко секунди.

– Долу, Аби! – заповяда той.

Жената заби окървавените си пръсти в земята, търсейки максимално укритие.

Миг по-късно Менсън се изправи. Дулото на автомата му описа кръг и се спря на Аби, проснатата по очи на няколко метра от него. Алекс и останалите не можеха да стрелят, защото се намираха отвъд малка камениста могила.

Стоун също нямаше пряк контакт с мишената. Първото и основно снайперистко правило гласеше, че всяко помръдване на оръжието и стрелеца означава провал. За да бъде произведен успешен изстрел, ръката трябва да е стабилна, дишането спокойно, а пулсът да не надвишава шейсет удара в минута. В годините, през които си беше изградил репутацията на най-добрия убиец в историята на САЩ, Стоун почти винаги се беше придържал към това правило.

Но само почти. Защото има мигове, при които и най-старателната подготовка не помага. А когато това се случва, дори добрите грешат, при това в девет от десет случая. Най-добрите успяват да сведат шансовете си до петдесет на петдесет, а изключителните стрелци стигат до седемдесет процента.

Едва след тях идваше ред на Джон Кар.

Възкръсналият от мъртвите Джон Кар, решен да спаси живота на една добра жена, която не заслужаваше да бъде убита от някакъв маниак.

Тялото на Стоун литна във въздуха, изпънато като струна. Пистолетът в ръцете му се изви под максималния ъгъл, който позволяваше стрелба. Пръстът на Менсън вече беше на спусъка.

В следващия миг Стоун стреля. По-късно Джо Нокс се кълнеше, че е видял как куршумът завива покрай скалата. Никой не оспори твърдението му.

Автоматичната карабина на Менсън пусна дълъг откос. Но куршумите отлетяха нагоре, към звездното небе, защото в гърдите на стрелеца зейна огромна дупка. От разкъсаните артерии бликна ален фонтан. В продължение на една ужасяващо дълга секунда върху Менсън валеше кървав дъжд. После той се строполи по гръб, а единственото му око се оцъкли.

Бавно започнаха да се надигат. Краката им бяха омекнали.

Стоун изтича към Аби и ѝ помогна да се изправи. Тя беше уплашена, с ожулено лице и разкъравени ръце. Но жива.

Алекс и Хари Фин пристегнаха бедрото на шерифа Тайри с импровизиран турникет, изработен от пръчка и част от якето на Хари. Седнал на земята, едрият мъж се мръщеше от болка.

– Добре ли си, Тайри?

– Още не се е родил онзи, който може да ми види сметката само с един куршум! – изпъшка шерифът.

Силен вик ги накара да подскочат и да се обърнат към тъмната гора.

Към тях презглава тичаше Кейлъб.

– Бързо, бързо! – задъхано рече той.

Стоун и Рубън хукнаха първи, пробивайки си път сред храстите. Останалите ги последваха.

Когато видя какво е открил Кейлъб, Стоун изпита чувството, че умира.

– Дани! Дани!

Младежът лежеше по гръб, а в храстите до него беше захвърлена пушка за лов на елени. Но Стоун не гледаше нея, а голямото червено петно в гърдите на Дани.

Очите на момчето се фокусираха върху него и на лицето му изплува лека усмивка.

– Май не успях да залегна навреме – с усилие прошепна Дани.

Стоун хвърли поглед през рамо към мястото, на което лежеше Менсън. Първият му откос беше насочен именно насам. Обърна се и сведе поглед към Дани. На гърдите му имаше най-малко три дупки от куршуми. Мястото, на което се намираха, обезсмисляше спешните животоспасяващи мерки. Нямаше начин да стигнат до болницата за минутите, които му оставаха. Той бе успял да спаси живота на Уили Кумс с парче жица и акумулатор, но Дани Райкър не можеше да разчита на подобно чудо.

Рубън се наведе и вдигна пушката.

– Ето кой е видял сметката на директора – промърмори той.

– Дяволски си прав – прошепна Дани. – Той уби Уили.

Предупредих го това дребно копеле какво ще му се случи, ако го направи... – Чертите на лицето му омекнаха. – Нали ще доведеш мама, Бен?

Стоун не беше чул стъпките на Аби, но почувства присъствието ѝ. Обърна се и я видя как се втрещва в сина си.

– Съжалявам, Аби – прошепна той. – Много съжалявам.

От устата на Дани потече кървава струйка.

– Мамо?

Тя падна на колене и се вкопчи в ръцете му. Отчаяният ѝ вик отекна в притихналата гора. Изправени безмълвно около майката и сина, останалите се просълзиха. Аби имаше вид на дете, което е сънувало кошмари. Сякаш беше бягала от ужасно чудовище. Изведнъж престана да плаче, изглежда, усетила, че в последните мигове на живота си момчето ѝ трябва да я запомни силна.

– Извинявай, мамо – прошепна Дани. – За всичко.

Стоун докосна ръката му, която вече изстиваше.

– Обичам те, Дани! Обичам те повече от всичко на света!

– Не биваше да се забърквам с тази дрога. Но не исках да работя в мината. А не исках и онези пари от смъртта на татко. Знаеш това, нали?

– Зная, миличък, зная...

И двамата плачеха.

– Нямам нищо общо с убийствата – каза немощно Дани. – Освен на гадния директор...

Ирисите му избледняваха, постепенно сливайки се с бялото на очите. *Виждам съм това у много умиращи, помисли си Стоун.*

– Обичам те, Дани! – изхлипа Аби.

Момчето погледна към Стоун. Той беше принуден да се наведе, за да го чуе.

– Аз и Уили... Бяхме истински шампиони на щата. Улавяше всяка топка, която му хвърлях. Знаеш ли, че щяхме да играем за Техническия?

– Били сте най-добрите, Дани – стисна студената му ръка Стоун. – Най-добрите!

– Мечтаехме за Калифорния, човече...

Обърна се към майка си и тихо повтори:

– Мечтаехме за Калифорния...

Погледът му застина в една точка. Пръстите му изпуснаха ръката на Аби. Тя се наведе, целуна го и го притисна до себе си. После остана така. Държеше го в прегръдките си.

Клубът „Кемъл“ седеше в ресторанта „При Рита“. Днес той не работеше, но Аби настоя да бъде на тяхно разположение толкова дълго, колкото е необходимо. Също и имението й. Според лекарите шерифът Тайри щеше да се възстанови напълно. Той беше поискал помощ от щатската полиция на Вирджиния, която в момента се оправяше с бъркотията в Дивайн. В града пристигна и отряд на ФБР, тъй като ставаше въпрос за нелегално разпространение на наркотици извън границите на щата. Благодарение на намесата на Нокс и Алекс членовете на клуба „Кемъл“ бяха оставени на спокойствие. Всички надзиратели бяха арестувани. Трупите бяха прибрани заедно с всички улики. Съдия Мозли беше заловен на някакво малко провинциално летище в западна Вирджиния в момента, в който се качвал на самолета за международното летище „Дълес“. У него открили списък на страните, които нямат договор за екстрадиция със Съединените щати.

Стоун и останалите гледаха улицата през витрината на ресторанта. По платното се разминаваха патрулни коли и черни лимузини, но тротоарите бяха почти пуси. Неколцина граждани на Дивайн разговаряха помежду си, държейки неосребрени чекове от дивидентите си. Бяха научили вече, че са от търговия с дрога, и изглеждаха шокирани.

Трупът на Дани Райкър беше откаран в моргата на Роаноук заедно с трупа на Хауард Тайри. Докато пренасяха Дани до колата, Аби здраво стискаше ръцете му. Пусна го едва когато полицаите го положиха в черния чувал и затвориха ципа. Вървя известно време след бавно движещата се кола на съдебномедицинската служба.

След като закусиха и изпиха по чаша кафе, Стоун се изправи в центъра на малкия полукръг, оформен от най-добрите и може би единствените му приятели на този свят.

– Искам да ви благодаря за това, което направихте – започна той, поглеждайки в очите всеки от тях.

– Не ни четкай, Оливър – ухили се Рубън. – Всички знаем, че и ти би направил същото за нас.

– И вече си го *правил* – добави Анабел.

– Знам какво сте рискували – поклати глава Стоун. – Знам какво сте жертвали, за да се появите тук и да ми помогнете. – Погледът му се задържа върху Алекс Форд. – Особено ти, Алекс. Никога няма да забравя,

че си дошъл да ми помогнеш, въпреки че инстинктът на агент на Секрет Сървис те е предупреждавал да не го правиш. Никога няма да мога да ти се отблагодаря.

Алекс не успя да стори нищо друго, освен да отвърне на сърдечния му поглед и да сведе очи към обувките си.

Вратата се отвори и всички се обърнаха.

Аби се беше преоблякла и измила лицето си, но то все още беше подпухнало от плач.

Стоун пристъпи към нея, а останалите тихо се изнизиха през вратата.

Седнаха на една маса и той ѝ подаде пакетче книжни кърпички.

– Няма нужда, Оливър – прошепна тя. – Изплаках всичките си сълзи.

– Вземи ги за всеки случай – настоя той, помълча за момент, после попита: – Какво ще правиш сега?

– След погребението на сина ми ли? Не съм мислила толкова занапред.

– Той ни спаси, Аби. Без него щяхме да сме мъртви. Дани беше смело момче. Така трябва да го запомниш.

– След смъртта на съпруга ми имах само него. Нищо друго не ме свързваше с този свят. А сега и той си отиде.

– Знам, че ти е тежко, Аби. Това е най-голямата беда в живота ти.

– Ти също си изгубил жена си, но все пак е останала дъщеря ти.

– О, това е само една от версиите ми за прикритие – изигра смущение Стоун, но наистина му беше трудно да продължи. – Дъщеря ми... също е мъртва.

– Какво ѝ се е случило?

– Не ме питай, Аби!

– Моля те. Трябва да зная.

Стоун бавно вдигна глава и срещна умоляващия ѝ поглед.

– Застреляха я пред очите ми, вече като голяма – с усилие промълви той. – Но тя изобщо не знаеше, че съм ѝ баща. Последния път, когато я видях, беше едва на две годинки. Дълго време я търсих, но само за да я изгубя отново. Този път завинаги.

Аби хвана ръката му.

– Много съжалявам... Оливър.

– Дори и след подобна трагедия човек оцелява, Аби. Не може да я преодолее, но все пак продължава да живее. Може би защото няма друг избор.

- Страх ме е – прошепна тя. – Сама съм и ме е страх.
– Не си сама! – стисна ръката ѝ той.
– Ееех! – горчиво се усмихна тя. – Може би имаш предвид Тайри или прекрасното градче Дивайн?
– Имам предвид себе си.
– Себе си? – изненадано попита тя. – Как така?
– Сега съм тук.
– Но докога?
Стоун се поколеба. Не искаше да я лъже.
– Трябва да замина.
– Естествено – унило кимна тя. – Много добре те разбирам.
– Трябва да се погрижа за някои неща. Дойде ред злините да бъдат поправени.
– Добре, ясно.
– Длъжен съм да го направя, Аби. Но ще бъда с теб дори когато ме няма.
– Бих искала да ти повярвам – погледна го в очите тя.
– Бъди сигурна.
– Кога трябва да тръгваш?
– Скоро.
– Смяташ ли, че нещата ще се развият благоприятно за теб?
– Честно казано, няма гаранции.
– Неприятностите, от които бягаше?
– Да.
– Ще те вкарат ли в затвора?
– Твърде вероятно – мрачно призна той.
Тя изхлипа и опря буза в ръката му. Той я притисна към себе си.
– Ще ми обещаеш ли нещо, Оливър?
– Ще се опитам.
– Нали няма да ме забравиш, ако не успееш да се върнеш при мен?
– Аби...
Тя сложи длан на устните му.
– Нали няма да ме забравиш?
– Никога! – искрено промълви той.
Тя се наведе през масата и го целуна по бузата.
– Защото и аз няма да те забравя.
Няколко минути по-късно в ресторанта се появи Джо Нокс.
– Готов ли си? – попита той. – Време е да тръгваме.
Стоун бавно се надигна и стисна ръката на Аби за последен път.

– Готов съм.

81

Входната врата на солидната, облицована с камък къща на Маклин Хейс се отвори с трясък. По пода се посипа мазилка.

– Какво става, по дяволите? – надигна се от фотьойла той. Книгата, която държеше в ръце, падна на земята. Видял кой стои на прага, Хейс смаяно седна обратно.

– Здравейте, сър, как сте? – попита Нокс и пристъпи напред.

– Нокс?! – нервно преглътна Хейс. – Как те пусна охраната?

– О, единият от тях ми е приятел. Казах му, че ще се забавя само няколко минути, и те отидоха на ъгъла да пият кафе.

– Нека ти обясня – нервно започна Хейс, после изведнъж хлъцна и пребледня.

В стаята бе влязъл Стоун. Едва когато видя безезниците на китките му, Хейс успя да си поеме дъх.

– Хубава къща, Мак – каза Стоун. – Много по-хубава от онази, в която доскоро пребивавахме двамата с Джо.

Хейс най-сетне успя да откъсне очи от лицето му.

– Поздравявам те! – извърна се към Нокс той. – Пипнал си го! Това ще ти донесе не само повишението, което очакваш, но и всичко друго, което е по силите ми. Всичко!

– Благодаря, сър.

Окуражен от състоянието на нещата, Хейс стана, прегърна го през раменете с кокалестата си ръка и го отведе настрана.

– Но защо го водиш тук, по дяволите? – прошепна той. – И си отпратил охраната! Дори с безезници този човек е много опасен!

– Нямаше къде другаде да го заведа. А след като ме оставихте сам да се пържа в онази пъклена дупка... Ами нямах кой знае какъв избор, като избягахме от затвора.

– До мен стигнаха някои слухове за този затвор, но нищо конкретно. Значи се измъкнахте, а?... Това означава ли, че полицията ви издирва?

– Май да – кимна Нокс и се извърна към Стоун: – На колко надзиратели се наложи да видим сметката? Петима или шестима?

– Осем – отвърна с каменно лице Стоун. – Последните двама ги свитнах, докато ти душеше директора с онова въже.

– Значи осем – обърна се към генерала Нокс. – Лоша работа. Трябва

да ви кажа, че вътре е ад. Бяхме сравнително за кратко, но направо откачихме. Побъркахме се. Можех да убия дори собствената си майка!

Хейс свали ръка от рамото му. Пръстите му видимо трепереха. Когато проговори, гласът му беше несигурен и странно изтънял.

– Виж какво, Нокс. Знам, че нещата се развиха зле за теб, но аз трябваше да реша какво ще правя с Кар. Ситуацията беше изключително деликатна. Всъщност вече бях издал заповед на моите хора да дойдат и да те измъкнат. Можеш да бъдеш сигурен, че нямаше да оставя един от най-добрите ми агенти да гние в онази дупка дори секунда повече от необходимото. Кълна се в Бога, че е така!

– Оценявам вашата загриженост, сър – тъжно поклати глава Нокс. – Наистина я оценявам. Но трябваше да ме уведомите за това, *преди* да избия толкова хора, за да се измъкна.

Лицето на Хейс стана пепеляво.

– Ще уредя нещата – обеща с несигурен глас той. – Ще пусна връзките си. В крайна сметка ставаше въпрос за националната сигурност.

– Съмнявам се, че е възможно, сър. Всъщност именно по тази причина взех и Кар със себе си.

– Не те разбирам – промърмори Хейс, хвърлил кос поглед към Стоун.

– *Аз* бих могъл да ви простя, но той едва ли. А след като и двамата сме издирвани за убийство...

– Какво искаш да кажеш, по дяволите?

– Иска да каже, че вече сме свитнали осем човека – хладно поясни Стоун. – Какво значение има един повече, особено когато става въпрос за теб?

Хейс вдигна ръце пред гърдите си и отстъпи към стената.

– Не му позволявай, Нокс! – изфъфли той. – Не забравяй, че аз съм ти началник!

– *Беше* ми началник, поне по чин. Но на практика винаги съм те смятал за по-нисш от мен.

– Как смееш да...

Нокс отключи белезниците на Стоун, измъкна от джоба си един нож и му го подаде. Стоун го пое и механично зае позиция.

– Нокс! – изкрещя Хейс.

– Знаеш ли колко пъти съм го правил от името на американското правителство? – попита Стоун и направи крачка напред.

– Нокс, за бога!

– Трябваше да му дадеш онзи медал – въздъхна с престорено

съжаление агентът.

– Ще ти дам проклетия медал, Кар! – изкрещя неистово Хейс. – Твой е!

Нокс се настани на стола му и поклати глава.

– Постъпил си гадно, Хейс. Не е трябвало да го лишаваш от медала само защото е отказал да изпълни поредната ти налудничавя заповед и е спасил живота на хората в онова виетнамско село.

– Вече си давам сметка. Съжалявам! Не биваше да издавам онази заповед.

Стоун се изправи пред него и го огледа от горе на долу с очевидно намерение да потърси подходящо място за фаталния удар.

– Не биваше да идваш и в затвора – въздъхна Нокс. – Не биваше да сключваш сделка с онзи директор маниак да ме задържи там завинаги само защото съм разкрил истината.

Стоун вдигна ножа и го опря в гърлото на Хейс.

– Близо четирийсет години мечтая за този момент, Мак – каза той.

– Нокс, умолявам те! – панически изпищя генералът. – Съжалявам за онова, което се случи в затвора! Не трябваше да те оставям там! За бога, Нокс, кажи му да спре!

– Добре – неочаквано се съгласи агентът. – Спри, Оливър.

Стоун отстъпи крачка назад и му подхвърли ножа. Нокс извади портативна радиостанция.

– Можете да влизате – нареди в мембраната той.

След секунди нахлуха петима мъже и обградиха Хейс. Единият от тях обяви на висок глас:

– Маклин Хейс, арестуван сте по обвинение за възпрепятстване на правосъдието, незаконно лишаване от свобода, военни престъпления, съучастие в мрежа за разпространение на наркотици и използване на държавна собственост за взривяване на частен автомобил, при което е възникнала непосредствена опасност за живота на невинни хора!

След това с равен глас му прочете правата.

Нокс извади един диск от джоба си и го подхвърли на Хейс.

– Можеш да запознаеш адвокатите си със съдържанието му.

– Какво има на него, по дяволите?

– Видеозапис от срещата ни в затвора. Ти беше убеден, че никога няма да излезем оттам, и ни разказа всичко. Но забрави една малка подробност, глупако: намирахме се в килия за *разпит*, а директорът много обичаше скритото наблюдение. Камерата е записала всяка сричка, излязла от устата ти! – Обърна се към цивилните и с погнуса добави: –

Махайте го отгук! Повръща ми се, като го гледам!

Белезниците щракнаха около китките на Хейс.

– Този човек е Джон Кар! – извика той, докато го влачеха към вратата. – Той е убиецът на Картър Грей и Роджър Симпсън! Арестувайте го!

– Млъквай! – изръмжа един от мъжете и го избута навън.

Няколко минути по-късно Нокс и Стоун напуснаха къщата и тръгнаха по пустите осветени улици на Джорджтаун. Откъм река Потомак духваше хладен вятър.

– Знаеш ли, че единствено Хейс имаше желание да те залови? – попита Нокс. – Бях предупреден да не докладвам нищо на никой друг. Това беше негово лично дело, а не на Управлението.

– Злопамятен е той – съгласи се Стоун.

– Искам да кажа, че за теб нещата приключват тук – уточни агентът, стисна ръката му и махна надясно. – Мисля да тръгна в тази посока. Предлагам ти да избереш обратната.

– Не мога да го направя, Джо.

– Махай се от това място, Оливър. Иди някъде другаде и започни нов живот. Готов съм да ти дам пари и да ти съдействам за нова самоличност. Но сега трябва да бягаш!

Стоун седна на изтърканите стъпала пред някаква къща и вдигна глава към Нокс.

– Трийсет години *бягам*, Джо – въздъхна той. – Стига толкова, умори се.

– ФБР продължава да разследва убийствата. Хейс вече не може да им попречи и те със сигурност ще се насочат към теб. Рано или късно ще почукат на вратата ти. Особено след като им изпее всичко, което знае.

– Ясно ми е.

– И какво? Просто ще седиш и ще чакаш да те арестуват?

– Не – въздъхна Стоун и се изправи. – Няма да чакам, а сам ще ги намеря. Но първо трябва да си взема нещо.

– Да си вземеш нещо ли? Откъде?

– От едно гробище.

Експертите на Сикрет Сървис изследваха съдържанието на кутията – същата, която Стоун беше скрил в гроба на Милтън, преди да напусне Вашингтон. Нокс го закара да я прибере и се обади на Алекс Форд, който уреди срещата.

В ясното и студено утро Белият дом изглеждаше особено внушителен. Докато Нокс и Стоун минаваха през детектора за метал, Алекс размени няколко думи с колегите си, които бяха на смяна.

Поеха по дълъг коридор, от който се разкриваше хубава гледка към Розовата градина. Минаха покрай библиотеката и Порцелановата зала, изкачиха стълбите и продължиха към Западното крило. Вместо в Овалния кабинет ги поканиха да влязат в Стаята на Рузвелт, намираща се в съседство.

Помещението беше без прозорци, със скрито осветление. В средата имаше огромна заседателна маса, около която бяха подредени шестнайсет кожени кресла. Стоун се загледа във фриза на тавана, който наподобяваше онзи в Залата на независимостта. Очите му се спряха на портрета на Франклин Делано Рузвелт, окачен над камината, после на картината на южната стена – „Дивият ездач“, на която бе изобразен Теодор Рузвелт.

– Впечатляващо – отбеляза Нокс, крачейки нервно напред-назад. И тримата бяха в костюми. Алекс и Нокс обединиха финансите си и издокараха Стоун. В момента той изглеждаше елегантен и изискан, въпреки че не се чувстваше удобно със сако и вратовръзка.

– Сигурен ли си, че ще се срещне с нас? – попита Нокс.

– Включени сме в програмата му – каза Алекс. – Срещата ще се отложи само ако ни обявят война или ураган помете някой щат.

Нокс въздъхна и се гръшна на едно кресло.

– Исусе, Йосифе, Богородице... – занарежда той.

Секунда по-късно вратата се отвори и на прага се появи жена на средна възраст.

– Господа, моля, заповядайте в кабинета на президента – покани ги тя.

Президентът Бренан заобиколи писалището и стисна ръцете на гостите си. Пред Алекс се задържа малко повече, тъй като именно той го беше спасил от смърт в родния му град в Западна Пенсилвания,

заставайки на пътя на куршума.

– Радвам се да те видя, Алекс – усмихна се той. – Надявам се, че вече си се възстановил.

– Да, сър, благодаря.

– Никога няма да забравя какво направи за мен.

– Това отчасти е свързано с нашето днешно посещение, господин президент.

Върху лицето на Бренан се изписа объркване.

– В програмата пише, че искаш да ми представиш свои приятели – каза той и хвърли поглед към Нокс и Стоун. – Предполагам, че става въпрос за тези господа, нали?

– Нещата са малко по-сложни, сър. Надявам се, че ще ни отделите малко време.

Президентът посочи креслата, подредени в полукръг пред камината.

Алекс започна да говори и не млъкна в продължение на двайсет минути. Бренан не го прекъсна нито веднъж, въпреки че беше известен с любопитството си и задаваше много въпроси. Той просто седеше на мястото си и слушаше разказа на Алекс за събитията в Пенсилвания, за случилото се в Планината на смъртта и за престрелката в Центъра за посетители на Капитолия, където бе намерил смъртта си Милтън Фарб, а синът на Хари Фин беше измъкнат от ръцете на похитителите си. После разказът беше продължен от Нокс, който въпреки смущението си от присъствието на върховния главнокомандващ говореше сбито и ясно, без да пропуска нито един детайл. Разказа всичко, включително за лишаването на Стоун от Медала на честта, за престоя им в затвора и ареста на генерал Маклин Хейс.

– Боже, нима е възможно?! – прошепна Бренан и се облегна назад. – Шокиран съм! Не мога да повярвам за Картър Грей, който беше един от най-доверените ми съветници! – Очите му се спряха върху лицето на Стоун. – А вие сте Джон Кар, така ли?

– Да, сър – кимна Стоун.

– От специалния отряд „Три шестици“?

– Да, сър.

– Чудно ми е как сме вършили подобни неща!

– За мен не беше чудно. Аз просто изпълнявах заповедите. Но в един момент съвестта ми се обади.

– Но да избият семейството ви и да ви преследват като куче! Съжалявам, Алекс, но това не може да е дело на хората, които познавах!

– Ще разрешите ли, господин президент? – попита Стоун и вдигна кутията. – Тук разполагам с нещо, което ще ви убеди.

Бренан се поколеба, после кимна.

Стоун отвори кутията и извади портативен магнетофон. Натисна клавиша и в стаята се разнесоха част от думите на Картър Грей, изречени в Планината на смъртта.

– Мислех, че си върнал този запис на Грей – обади се Алекс и решително натисна стоп бутона. – Фин каза, че са го проверили със специално устройство срещу презапис.

– Преди да върна телефона със записа на Грей, просто го пуснах пред този магнетофон – отвърна Стоун. – Хората понякога забравят, че на света съществуват и прости технологии.

Пръстът му отново натисна копчето. Не след дълго стигнаха до онази част, която президентът трябваше да чуе на всяка цена. Бренан слушаше мълчаливо и лицето му бавно се наливаше с кръв.

– Значи е искал да ме убие! – прошепна той, когато записът свърши. – Картър Грей е планирал да ме убие, за да започне тотална война с мюсюлманския свят!

– Точно така, сър.

– А вие сте ме спасили – погледна го президентът. – Вашият глас го разубеждава да не го прави, нали? След убийството на жената. Коя беше тя?

– Дъщеря ми Бет.

Алекс набързо разказа как Роджър Симпсън и съпругата му са осиновили дъщерята на Стоун.

Облегнат в стола си, Бренан замислено бърчеше вежди.

– Значи са убили съпругата ви и са взели дъщеря ви. Човекът, който го е сторил и който ви е преследвал, изведнъж решава да осинови детето ви? Ами Грей? Какво ви е причинил, господи! И за малко да ме убие! Това е... Това е повече от ужасно, Джон! Рядко ми липсва дар слово, но в момента наистина не зная какво да кажа!

– Има и още нещо, което трябва да знаете, сър.

Нокс и Алекс замръзнаха по местата си и сякаш спряха да дишат.

– Какво е то?

– Картър Грей и Роджър Симпсън бяха убити, господин президент.

– Да, знам това – започна Бренан, после изведнъж млъкна и се втрени в Стоун. – Разбирам – каза той. – Разбирам...

Една минута изтече в пълна тишина.

Стоун пръв наруши мълчанието.

– Благодаря за времето, което ни отделихте, сър – изправи се той. – Възнамерявам да се предам на властите, но исках първо на вас да разкажа цялата история. Мисля, че след трийсет години лъжи най-сетне е дошло времето на истината.

Другите двама също се изправиха.

– Чуйте ме, Кар – погледна го президентът. – Поставихте ме в изключително неудобно положение. Може би най-тежкото за целия ми осемгодишен мандат. Но при все това дори не мога да си представя страданията, които ви е причинила тази страна, въпреки всичко, което сте вършили за нея. – Замълча за момент и стана от стола. – Приемам историята ви при едно условие и ще ви кажа какво е то. Ако не бяхте вие, сега нямаше да съм жив и щяхме да водим най-унищожителната война в своята история. Ще ви дам един съвет: не казвайте на никого това, което споделихте с мен, и забравете за доброволното предаване. Разбрахте ли ме?

Стоун погледна Нокс, после Алекс.

– Сигурен ли сте, сър? – попита той.

– Изобщо не съм сигурен! – рязко отвърна президентът. – Но така трябва да стане! Не оправдавам бандитизма и никога няма да си променя мнението по този въпрос. Но същевременно притежавам душа и сърце, имам чувство за чест и достойнство... въпреки мнението на част от политическите ми опоненти. Затова няма да правите *нищо*, преди да получите някакви новини от мен. Продължавате да живеете както досега, ясно? Зная, че, формално погледнато, вие вече не сте военен, но аз все още съм главнокомандващ на армията. И вие ще изпълните заповедта ми.

– Тъй вярно, сър – отвърна слисаният Стоун.

Обърнаха се и тръгнаха към вратата, но гласът на Бренан ги спря.

– О, и още нещо. Не бива скоро да очаквате новини от мен. При тежките ми служебни задължения има голяма вероятност изобщо да забравя да ви се обадя. Сбогом, Кар. Желая ви късмет.

Вратата се затвори след тях. Алекс и Нокс шумно въздъхнаха от облекчение.

– Имам нужда от едно питие, мамка му! – каза Нокс. – Хайде, тръгвайте. Аз черпя.

Оливър Стоун отвори портата на гробището „Маунт Цион“ и тръгна към къщичката си. Входната врата не беше заключена, а промените, направени от Анабел, бяха изчезнали. Всичко беше така, както го остави.

Седна зад бюрото и плъзна длан по стария дървен плот. После се облегна в проскързващия стол и отправи поглед към стената с любимите си книги. Направи си кафе и излезе навън с чашата в ръка. Обиколи гробището, отбелязвайки какво трябва да се свърши. От следващия ден отново поемаше грижата за това печално късче земя. Тук му беше мястото.

Вечерта посрещна приятелите си. Прегърна Рубън, Кейлъб и Анабел и отново им благодари за подкрепата. Рубън донесе няколко стека с бира, а Кейлъб извади бутилка хубаво вино. Малко по-късно към тях се присъединиха Алекс, Фин и Нокс.

Двамата с Нокс седнаха пред камината, а Алекс и Анабел оживено разговаряха в ъгъла. Тя държеше чаша вино, а той – кутийка бира.

– Всъщност защо реши да ни помогнеш? – внезапно попита тя.

– Защото не мога да оставя приятелите си да умрат от глупост.

– О, много ти благодаря!

Той я притегли към себе си.

– Направих го, защото не обичам да оставям нещата недовършени. И защото много исках да ти кажа, че ми е приятно с теб въпреки всичките ужасни неща, които изрече по мой адрес.

– Наистина ли?

– Наистина.

– Това ли е най-доброто „моля те, върни се при мен“, което е в състояние да изрече един агент на Сикрет Сървис?

– Нас ни учат да бъдем мълчаливи и силни.

Анабел преплете пръсти с неговите и прошепна в ухото му:

– Това, което направи, беше чудесно. Поднасям ти извинения за всичките ужасни думи, които казах. – После погледна към Рубън. – И той помогна, като ми обясни как стоят нещата.

– Нека започнем на чисто, пък да видим какво ще излезе.

Рубън, който ги наблюдаваше от другия край на стаята, направи измъчена физиономия.

– Боже господи, всеки момент ще повърна! – простена той, вкопчвайки се в ръката на Кейлъб.

– Не бъди ревнив – успокоително рече Кейлъб. – Той е по-млад и по-хубав от теб. Аз също си нямам никого, но не се оплаквам. Нас просто не ни бива по женската част. Дано това те накара да се почувстваш по-добре.

Рубън пресуши бирата си на един дъх и се отдалечи, мърморейки под нос.

Телефонът на Алекс зазвъня и всички се обърнаха към него.

– Ало? Какво?! – Тялото му се изпъна, кутийката едва не падна от ръката му. – Да, сър. Разбира се, сър. Ще направя всичко възможно да бъде там. Разчитайте на мен, сър.

Когато изключи телефона, в очите му се четеше смайване.

– Кой беше? – попита Нокс. – Пак ли президентът?

Алекс бавно поклати глава, пристъпи към Стоун и сложи ръка на рамото му.

– Беше председателят на обединените началник-щабове.

– Какво?! – възкликна Рубън и кръвта се оттече от лицето му. – Какво искаше, по дяволите? Технически погледнато, аз не се водя дезертър. Беше недоразумение.

– Обади се заради теб, Оливър – тихо добави Алекс.

– Заради мен?

– Утре двамата отново ще се разходим до Белия дом.

– Защо?

– Става въпрос за един медал, приятелю – усмихна се Алекс. – Един много закъснял медал. Висшето командване прегледало военното ти досие и направило предложение. А президентът го подписа.

– Фантастично! – изрева Рубън и плесна Стоун по рамото. Останалите се струпаха около него и започнаха да го поздравяват.

Стоун изчака да стихне глъчката и се обърна към Алекс.

– Моля те да им предадеш, че оценявам жеста, но не мога да го приема.

– Какво?! – смаяно възкликна Рубън.

– Никой не се отказва от Медала на честта, Оливър – добави Алекс. – Никой! Повечето бойци го получават посмъртно!

– Не се отказвам публично от медала. Ще е обида за всички, които са го получили. Просто искам да оттеглят предложението си. Направили са грешка.

– Никаква грешка! – намеси се Фин. – Ти го заслужаваш, Оливър!

Не забравяй, че съм чел досието ти.

– Може да съм го заслужавал – съгласи се Стоун. – Но преди много години. Тогава бих го приел. Днес обаче не го заслужавам. Приема ли го, ще оскверня паметта на всеки, който го е платил с живота си.

– Недей така, Оливър – замоли го Анабел. – Помисли малко. Ще се превърнеш в част от историята на тази страна. Колко хора са имали тази чест?

– Аз вече съм част от американската история, Анабел. Добре помня какво съм свършил на бойното поле. Правил съм го заради хората си, защото не исках да умрат. Но също толкова добре помня какво съм правил и след като напуснах армията. Това е разликата.

– Изпълнявал си заповеди – каза Алекс.

– Сляпо, като овца. А ние не трябва да бъдем овце.

Кейлъб се приближи и сложи ръка на рамото му.

– Аз не съм служил в армията и нямам право да говоря за нищо, свързано с нея. Но ще ти кажа две думи. Много се гордея, че ти предлагат Медала на честта. Но още повече, че отказваш да го приемеш.

Стоун изпрати гостите си, които обещаха скоро да се съберат отново, и отвори кутията, в която беше съхранявал онзи запис. В нея имаше още нещо.

Първо вдигна снимката на Бет – дъщерята, която беше пораснала и умряла, без да научи кой е баща ѝ. После взе и другата снимка, доста избеляла от годините.

На нея беше Клеър като млада съпруга и майка. Именно тя, Клеър Кар, му беше давала сили през всичките тези години. И в затвора, където Тайри и неговите касапи го изтезаваха, той се вкопчи в спомена за нея.

Не можеше да се раздели с нейния образ просто защото той беше единствената връзка с истинската му самоличност. Единственият спомен, който поддържаше у него духа на младия воин, съпруг и баща, носил името Джон Кар. Не професионалният убиец Кар, а просто човекът Джон – такъв, какъвто бе някога.

Пръстите му нежно се плъзнаха по косата и лицето ѝ и се задържаха върху извивката на устата. Тя и дъщеря им бяха единственото хубаво нещо в живота му, изпълнен с болка, рани и жестокост.

Споменът за тях беше по-силен от всичко останало. Отдавна ги нямаше, но пречистващата им сила остана.

Отпусна се на стола, притиснал към гърдите си жена си и дъщеря си.

Всичко беше наред, поне за няколко мига от настоящето.

След известно време прибра кутията, измъкна новия мобилен телефон, подарък от Анабел, и набра един номер по памет. Увереността му нарастваше с всяко докосване на бутоните. Вече знаеше какво трябва да направи.

Всъщност с колко време разполагаше един мъж на неговите години? Не знаеше, но беше твърдо решен да не губи нито миг от него.

Когато отсреща чу глас, той долепи апарата до устните си и тихо каза:

– Аби, аз съм.

КРАЙ

© 2008 Дейвид Балдачи
© 2009 Веселин Лаптев, превод от английски

David Baldacci
Divine Justice, 2008

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat 2009

Издание:

Дейвид Балдачи. Собствено правосъдие
Обсидиан, София, 2009
Редактор: Димитрина Кондева
Худ. оформление: Николай Пекарев
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 978-954-769-195-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11561>]